

## यिरिमियस्य भविष्यद्वचनानि ।

१

### १ प्रथमोऽध्यायः ।

१ यिरिमियस्य कालनिष्ठपणं ४ भविष्यद्वक्तुलपदे तस्य निषेगः ११ वादामतरोः पाकस्यात्याश दृष्टान्ते परमेश्वरेण तस्याच्चासनच्च ।

१ विन्यामीनदेशस्यानाधोत्प्रवासिनां याजकानां मध्यवर्त्तिनो हि-  
२ ल्कियसुतस्य यिरिमियस्य वाक्यानि । आमोनस्य सुतो योशियो यदा  
यिष्ठदादेशस्य राजासीत् तदानीमर्थतत्त्वादीयस्याजत्वस्य चयोदशे वत्सरे  
३ परमेश्वरस्य वाणी तं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् । तदारम्य यिष्ठदीय-  
भूपते योशियसुतस्य यिष्ठोयाकीमस्य राजत्वकाले यिष्ठदीयभूपते यो-  
शियसुतस्य सिदिकियस्यैकादशवर्षपरिमिते राजत्वकाले च पञ्चममासे  
यिष्ठग्रालमो निर्जनीकरणं यावत् प्रादुरभूत् ।

४ परमेश्वरस्येयं वाणी मां प्रति प्रादुरभूत् ।

५ जठरे तव स्तुष्टेः प्राक॑ त्वां परिज्ञातवानहं ।

उदरामिर्गतेः प्राक॑ च तं पवित्रोऽक्षतो मया ।

भाविवादी नियुक्तस्व समच्चं परदेशिनां ॥

६ ततो मयोक्तं हा प्रभो परमेश्वर, मम वाक्पटुता नास्ति यस्माद् बालो  
७ इहं । तदा परमेश्वरो मामवादीत् बालोऽहमिति मा ब्रूहि परन्तु  
यत्र कुचचित् मया प्रहेष्यसे तच्चैव गमिष्यसि यत्किञ्चिच्च मयाज्ञापयि-  
त्व ष्यसे तदेव वदिष्यसि । तेभ्यो मा बिभीहि यस्मात् त्वां रक्षितुमहं तव  
८ सङ्गीति ब्रूते परमेश्वरः । ततः परमेश्वरेण हस्तं प्रसार्य मम मुखं स्पृश्यं  
९ मां प्रतोदच्च गदितं पश्याहं तव मुखे मदाक्यानि समर्पितवान् । पश्या-  
हमुन्मूलनोत्याटनविनाशनध्वंसननिर्माणरोपणार्थमय जातिषु राष्ट्रेषु  
च त्वामधिकृतवान् ।

१० ततः परं परमेश्वरस्येयं वाणी मां प्रति प्रादुरभूत् वै यिरिमिय,  
त्वया किं दृश्यते ? ततो मयोक्तं शीघ्रपुष्पितस्य (वादामात्यास्य) तर्णोः

११ पश्यामि । तदानीं परमेश्वरोऽवादीत् यथात्थं त्वया दृष्टं  
१२ यतोऽहं स्वत्वाच्चं सफलीकर्तुं शीघ्रकर्मा भविष्यामि । पुनर्ष परमे-

अरस्येदं वाष्णं मां प्रति प्रादुरभूत् त्वया किं दृश्यते ? मयोक्तम् उत्तर-  
मुखी चाष्टोत्तादिका स्थासी दृश्यते । परसेश्वरो माभिदमप्यगादीत् १४  
उत्तरस्ताद् एतदेशनिवासिनां सर्ववाममङ्गलमुत्पत्त्यते । यस्मात् पश्या- १५  
हमुत्तरदिक्खस्तरायुवासिनौः सर्वजातीराङ्गास्यामीति ब्रूते परसेश्वरः,  
तैरागत्य यिरुप्तालमो गोपुराणां प्रवेशस्यानेषु तदेषुकप्राचीरपृष्ठस्य  
विविधस्थानेषु यिह्वदादेशस्य सर्वपुराणां मुखस्थानेषु च खं सं सिंहा-  
सनं स्थापयिष्यते । एते जना यन्मां विहायेतरदेवानां द्वते धूपदाहं १६  
खक्करनिर्मितवस्तूनां भजनच्च कृतवन्तस्तस्मात् तेषां कृतस्तदुराचारे  
मदीयविचाराज्ञामहं तान् विद्यामि । परन्तु त्वं बद्धकाटक्षिष्ठत् १७  
मया यद्यदाज्ञापयिष्यसे तत् सर्वं तान् ब्रूहि तेभ्यो मा च च चर्यां चेत्  
तेषां समक्षं मया चास्येथाः । पश्याह्वसद्य कृतस्तदेशे त्वामधिकत्य १८  
यिह्वदादेशस्य राज्ञां मुख्यनराणां याजकानां ग्राम्यजनानाच्च समक्षं  
सुदृढनगरं लौहस्तम्भम् आरकूटमयप्राचीरच्च कृतवान् । ते त्वया सह १९  
योत्यन्ति न तु तव प्रभविष्यन्ति यतत्त्वां रक्षितुमहं तव सहायो  
इक्षीति ब्रूते परसेश्वरः ।

## २ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ यिरुप्तालम् प्रति परसेश्वरस्यान्वयः ४ परसेश्वरं प्रति तन्निवासिजनानां देवार्थ-  
नादयोऽपराधाः १४ परसेश्वरेण तेषां भर्तुना च ।

परसेश्वरस्येयं वाष्णी मां प्रति प्रादुरभूत् । त्वं गत्वा यिरुप्तालमः १९  
कर्णयोरिदं घोषय । परसेश्वरो ब्रूते यथा,

तव स्त्र्यवथक्कायाः प्रणयं संस्तरात्यहं ।

नवोद्धायाच्च ते धीतिं मत्पञ्चात् प्रान्तरेण च ।

तवानुव्रजनं भूम्या या कर्युं नहि शक्यते ॥

इस्तायेल् परसेशस्य प्रविचं सं तदाभवत् ।

तदीयायस्य मध्ये च स आसीदग्निं फलं ॥

ये जनास्तं यसन्ते ते सर्वे भवन्ति देवघिणः ।

चाक्रमिष्यवनिष्टं तान् इति ब्रूते परसेश्वरः ॥

शूयतां परसेशस्य वाग् याकूबो इन्वय त्वया ।

शूयतां सर्वगोष्ठीभिरिस्तायेलो इन्वयस्य सा ॥

१

४.



५ परमेशो ब्रवीत्वेतत् कर्मन्यादं निरुप्य मे ।  
 मम सत्त्विभितो दूरं गतं युग्मितामहैः ।  
 अज्ञीकश्चाश्रितो धर्मा लब्धा चालीकता ततः ॥  
 ६ न तैः पृष्ठमिदं कुचं विद्यते परमेश्वरः ।  
 येनानीता मिसर्देशात् तास्तिताच्च मरुं वर्यं ॥  
 घोरां गर्त्तमवीं भूमिं भूमिं शुष्कां तमस्तिनों ।  
 पाश्चैरसेवितां भूमिं तथानध्युषितां नहैः ॥  
 ७ देशमुद्यानतुल्यं तु युग्मान् चानीतवानहं ।  
 यूर्यं यथोपभुञ्जीष्वं तस्य फलादि मङ्गलं ॥  
 मम देशस्तु युग्माभिः प्रविष्टैरशुचीकृतः ।  
 मामकीनाधिकारो इयं गर्हणीयो व्यधायि च ॥  
 ८ परमेशो इस्ति कुचेति वाजकैरुच्यते नहि ।  
 नैव मामभिजानत्ति शास्त्रहस्तान नसा अपि ।  
 मत्वजपालकाः सन्ति भव्य विश्वासघातिनः ॥  
 बालदेवस्य नामा च भाषन्ते भाविवादिनः ।  
 अनुपकारिवस्तुनां सज्जाता अनुगामिनः ॥  
 ९ परेशो चक्ष्यहं तस्माद् युग्माभिः विवदे पुनः ।  
 विवदिष्ये च युग्माकं स्फूर्नां स्फूरन्ति सह ॥  
 किञ्चीमाख्यान्तरोपाणि यूर्यं गत्वा परीच्य च ।  
 दूतान् वा केदरं देशं प्रेष्य स्फूर्यां निरुप्य च ।  
 ईदृशं तत्र सम्भूतं कार्म न वेति पश्यत ॥  
 १० कापि किं निममे जातिः खोयदेवानीश्वरान् ।  
 मत्वजास्त्वसहायेन न्यमयन्त निजश्रियं ॥  
 ११ हे द्यौस्त्वं विस्तयस्त्वात् घोरं रोमाश्चिता भव ।  
 याहि च स्तम्भनं गाढमिति ब्रूते परेश्वरः ॥  
 मत्वजाभिः यतो हेतोरपराधदयं क्षतं ।  
 अमृतानामपामुत्तं मामवाच्चुर्मम प्रजाः ॥  
 १२ खार्यच्च खनितुं कूपान् ता अकार्षुरुपक्रमं ।  
 किंवसमन्वितान् कूपान् अशक्तान् जलधारणे ॥  
 १३ कीतदासः किमिष्वयेल् स किं चेटो महोद्भवः ।  
 स यत् समभवस्त्रोम्भुं किं भवेत् तस्य कारणं ॥

अभिगर्जन्ति तं सिंहाः खनादमीरयन्ति च ।

१५

विकृतस्तस्य देशस्ते ष्वंसस्थानमजायत ।

पुराणि तस्य दग्धानि नरशून्यानि चाभवन् ॥

१६

मोफे तफनहेषे च वासकारिजना अपि ।

आ मुण्डात् तव सर्वसं चरन्त्यतीव लोभिनः ॥

१७

यदा त्वामनयन्मार्गे त्वप्रभुः परमेश्वरः ।

तदानीं तं परिव्यज्य साधितेयं गतिस्त्वया ॥

१८

किं कर्त्तव्यं त्वयेदानीं मिसदैशस्य वर्तनि ।

शिहेरस्य जलं पातुं किं त्वदीयमनोरथः ॥

१९

अशूदैशस्य मार्गे वा किं कर्त्तव्यं भवेत् त्वया ।

फरातारखमहानदा जलं पातुं किमिच्छसि ॥

२०

त्वान्तु खकीयदौर्जन्यं प्राप्तदण्डां करिष्यति ।

भमण्णं तव सन्मार्गात् त्वां विधास्यति लज्जितां ।

त्वया मत्तो न सन्वस्य खप्रभुः परमेश्वरः ।

त्वक्तस्तत् कुत्सितं तिक्तम् इति जानीहि पश्य च ।

वाक्यमेतत् प्रभु त्रृते सैन्याध्यक्षः परेश्वरः ॥

२१

अतीव प्राक्तने काले भङ्गा खीययुगं त्वया ।

बन्धनानि च संक्षिद्य नाहं दासीति भाषितं ॥

तत उच्चिरेश्ये हरिदृक्षस्य वा तले ।

सर्वचैव श्यानात्वं वेश्यावर्त्ति निषेवसे ॥

सत्यवीजत उत्पन्ना उत्तमा गोक्तनीलताः ।

२२

सर्वच रोपिता यस्मिन् तत् द्वेषं त्वं द्रष्टा मया ॥

हा हा त्वं मम दुःखाय कीटृष्णं विकृताभवः ।

आकीर्णा गोक्तनीवस्त्वा इतरायाः कुपस्त्वैः ॥

२३

यवक्तारेण कुर्याच्चेत् त्वं निजाङ्गस्य मार्जनं ।

खार्थं तत्र प्रयुज्ञीया बाझल्येन च सर्जिकां ॥

तथापि त्वदधं स्याता मम साक्तात् कलङ्कवत् ।

प्रभुना परमेषेन वाक्यमेतद्विगदयते ॥

२४

नाहं भया न वादेवान् बालारखानुयाम्यहं ।

कथमेताटृष्णं वाक्यं गदितुं शक्यते त्वया ॥

खचरित्रं निरीक्षस्त्रिमूल्यानुयाम्यहं ।

तावकीनक्रियायाच्च मुपर्यालोचनं कुरु ॥  
 लमुद्गृ लघुपादेव वक्रगत्यवलम्बनो ।  
 १४ तुल्या वा वन्यगद्भ्या याभ्यस्ता भमणे मर्है ॥  
 यया च खाभिलाषस्य वेगाद् वायु निपीयते ।  
 मैथुनाय सचेष्टा सा नियन्तु केन प्रक्षते ॥  
 तान्वच्चिक्षति यः कच्चित् लामधं स न गच्छतु ।  
 १५ चक्षुकाले गते तस्याः स तामासादयिष्यति ॥  
 खपादौ रक्ष नमत्वात् खीयकगुडच्च प्रोष्ठतः ।  
 इत्युक्ता भाषसे त्वं मां मोघाश्च तदसम्बवं ।  
 परपुंसु मम प्रीतिरुद्यास्यामि तानहं ॥  
 १६ दृतः सन् यादृशों लज्जां समवाप्नोति तख्सः ।  
 प्राप्यन्ति तादृशों लज्जाम् इत्यादेलीयवंशजाः ॥  
 ते च तेषाच्च राजानस्तेषां मुख्यनरा च्यपि ।  
 तेषाच्च याजकास्तेषां नराच्च भाविवादिनः ॥  
 १७ भाषन्ते काषुखण्डं ते त्वमेवासि पिता मम ।  
 लमस्त्रवसविचीति शिला तैच्चाभिधीयते  
 यतो मां खीयष्टणं ते दर्शयन्ति न चाननं ।  
 विपत्काले तु वक्षन्ति समुत्तिष्ठाभिरक्ष नः ॥  
 १८ ईश्वरालव ते कुच खार्यं ये निर्मितास्त्वया ।  
 उत्तिष्ठनां त एव त्वां विपत्काले उभिरक्षितुं ।  
 विद्वदाल्लव यावत्यः पुर्यस्तावन्त ईश्वराः ॥  
 १९ यूदं केन निमित्तेन विवदधे मया सह ।  
 सर्वे मन्त्राग्निनो यूदमिति व्रूते परेश्वरः ॥  
 २० युश्यत्पुच्चान् वृथातौत्वं न तैः शास्त्रिरग्न्यत ।  
 घातिसिंह इवायासीत् खड्गो वा भाविवादिनः ॥  
 २१ हे कुवंशाः परेशस्य वाग् युश्याभिरवेच्यतां ।  
 इत्यायेलं समुद्दिश्यरहं किमासं मरुस्थलं ।  
 किमासं तस्य सम्बन्धे देशो वा तमसावृतः ॥  
 भत्यजाभिः कुतो हेतोरुच्यते प्रभवो वदं ।  
 इतः पञ्चाद् वयच्च त्वां नोपस्थास्यामहे पुनः ॥  
 २२ कन्या किं विलुर्दृ भूषां नवोऽग्ना वा खमेखलाः ।

मत्वजानां सृतिभयोऽस्मि त्वसङ्गदिनान्यहं ॥  
त्वया कामानुवर्त्तिन्या कीटक् सदर्त्म निर्मितं । १४  
तत् क्षत्रियो तु विपद्मोऽपि त्वत्वाप्ते वर्त्म दर्शितं ॥  
तदस्त्वस्य दशास्त्रासीद् दीननिर्देविणामखक् । १५  
न मयोत्खन्य दृष्टं तत् सर्वस्यानेवविद्यत ॥  
त्वयेदं गद्यते वाक्यं दोषहीना यतोऽस्म्यहं । १६  
परावर्त्तिष्यते मत्तस्त्वस्य कोपो न संशयः ॥  
नैवाकारि मया पापमिति त्वं भाषसे यतः ।  
यश्च तत्कारणादेव विवरिष्ये त्वया सह ॥  
परिवर्त्तयितुं मार्गं त्वं कुतोऽसीद्वग्रुत्सुका । १७  
लज्जां यथाशुरादाप्नो मिसरोऽपि तयाप्यसि ॥  
मूर्द्धि श्रीकात् करौ दत्त्वा त्वं ततोऽपि निरिष्यसि ।  
यतो विश्वासभृत्यस्ते परेष्ठेन निराकृताः । १८  
नैव तासां सहायत्वात् त्वं सिद्धार्था भविष्यसि ॥

## 3

## ३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ शिळदाया वेश्वावद् आचरणं २ इत्यायेत्य तद्वाचरणं ११ तदोयजनाम् प्रती-  
च्छरस्य निवेदनं प्रतिज्ञा च २१ तेषाम् चन्द्रापो दीपस्तोकरणच्च ।

परेष्ठेनोच्यते पश्य पत्नी पत्न्या निराकृता । १  
त्वस्त्रा तत्सङ्गमन्यस्य भर्तु भार्या भवेद् यदि ॥  
तर्हि किं स पतिस्त्रै परावर्त्तिष्यते युनः ।  
तथा तेन कृते देशः किं नामेभ्यो भविष्यति ॥  
सार्द्धं जारैरनेकैक्तु वेश्वावर्त्तिः कृता त्वया ।  
तथाप्येहि पुन र्मद्यमिति ब्रूते परेष्ठरः ॥  
पर्वतान् प्रति टक्पातं क्षत्रा त्वं प्रविलोकय । २  
मैथुनं यत्र नाकार्यस्तत् स्थानं कुत्र विद्यते ॥  
त्वं तान् प्रत्येक्तथा मार्गं मरौ दस्यु यथारविः ।  
संहृतस्त्रियत्वादिपापेन त्वया देशः कलङ्कितः ॥  
तत्त्वं वेश्वात्वादिपापेन त्वया देशः कलङ्कितः ॥

- ४ अद्यारभ्याङ्गयन्तो मां किं न जत्पसि मत्पितः ।  
मम वौवनकालस्य त्वमासो हृदयेश्वरः ॥
- ५ भवान् किं चिरमन्तुः स्यात् किं वा कुप्येन्निरन्तरं ।  
पश्येत्यं भाषमाणापि दुर्वचाति यथाबलं ॥
- ६ अनन्तरं वोशिथस्य राजत्वकाले परमेश्वरो मानवादीत्,  
किं त्वयेन्मार्गगामिन्या इखायेलः क्रियेच्छिता ।  
भास्यन्तुचगिरेश्वरं हरिदृक्षस्य वा तलं ।
- ७ सा प्राप्नोद् यत्र तचैव वेश्यावृत्तिं समाचरत् ॥  
भया चोक्तसियं सर्वम् एतत् छत्रापि मां प्रति ।  
पर्यावर्त्तियते पञ्चात् सा तु नैवागमत् पुनः ।  
छाद्यिकी भर्गिनो तस्या यिह्वदा तद् व्यलोकयत् ॥
- ८ गर्हित्वेन्मार्गगामिन्या इखायेलो रतार्थितां ।  
सन्त्वक्ता सा भया तस्यै त्यागपञ्चमदायि च ॥  
तथापि छाद्यिकी तस्या यिह्वदानामिका खसा ।  
न सन्त्वस्य तथा गत्वा वेश्याभूत् पश्यते सम ॥
- ९ खवेश्यात्स्य चात्यात्वा देशमप्यकलङ्घयत् ।  
प्रस्तरैः काष्ठखण्डैश्च सहाकार्षीदृ रतिक्रियां ॥
- १० तथापि छाद्यिकी तस्या यिह्वदा नामिका खसा ।  
नैवाखण्डेन चित्तेन किन्तु मिथ्योक्तिभावतः ।  
मां प्रत्यायात् पुनर्बारभिति ब्रूते परेश्वरः ॥
- ११ अपरं परमेश्वरो मां जगाद्, छाद्यिक्या यिह्वदात उन्मार्गगामिनी-  
१२ खायेल् आत्मधार्मिकतां सप्तमाणामकार्यीत् । त्वं गत्वोत्तरदिशं प्रव-  
तानि वाक्यानि वेष्टय, यथा,  
उन्मार्गगामिनीखायेल् त्वं प्रत्यायातुमर्हसि ।
- भाषते भारतीमेतां खयमेव परेश्वरः ॥
- अप्रसन्नं मुखं युधान् दर्शयिव्यास्यहं नहि ।  
यस्तात् प्रसादशीलो इहमिति ब्रूते परेश्वरः ।  
नैवाहं शाश्वतं कालं यावत् क्रोधं करोमि हि ॥
- १३ त्वं खकीयापराधं तम् अनुजानीहि केवलं ।  
खप्रभौ परमेष्ठे यद् भूत्वा विश्वासघातिनो ।  
सर्वहरित्तरो मूले परेषु व्यस्तुणो गतिं ।

मद्वाण्णां वधिशा यूयमिति ब्रूते परेश्वरः ॥

हे मत्त्वाग्निसुता यूयं पुनरायातुमहंथ ।

इति परेश्वरो ब्रूते नाथो युग्माकमस्यहं ॥

नगरादेकमादाय वंशतो वा जनदयं ।

इत्यमेव करिष्यामि युग्मान् सीयोन्युपस्थितान् ॥

प्रदास्यामि च युग्माभ्यं पालकान् मदभीस्मितान् ।

त दुष्मान् पालयिष्यन्ति ज्ञानेन पाटवेन च ॥

इत्यं देशे यदैधित्वा बज्जवंशा भविष्यथ ।

तदा नियमसञ्जूया परेश्वर्येति वाग् जनैः ।

नैव गदिष्यते भूय इति ब्रूते परेश्वरः ॥

नैवारोच्यति चित्तं सा न वा स्मारिष्यते पुनः ।

नानुकाङ्क्षिष्यते वा सा न वा निर्मास्यते पुनः ॥

तस्मिन् काले यिरुशालम् नगरीयस्त्र भानवैः ।

आसनं परमेश्वस्य नासैतेनाभिधास्यते ॥

मनुष्याः सर्वं जातीया गत्वा तां यिरुशालम् ।

तत्र परेशितु नाम्ने करिष्यन्ति समागमं ।

न पुनः खकुचित्तस्य चाचरिष्यन्त्यबाध्यतां ॥

इस्वायेलीयवंशेन सङ्गिना परिवारितः ।

तस्मिन् काले यिह्वदीयो वंशो यात्रां करिष्यति ॥

उत्तरस्थितदेशाच्च वः पिण्डन्तो उधिकारवत् ।

मया दत्तमिदं देशं तावेकचागमिष्यतः ॥

मयोक्तं सन्ततिश्चेणां कथं त्वां स्यापयाम्यहं ।

कथं तुभ्यं प्रदास्यामि देशमेनं मनोहरं ।

न्तजाते देशरत्नानां अछरत्रस्य भोगितां ॥

पुनरुक्तं मया त्वं मां हे तातेत्वभिधास्यसि ।

मदनुव्रजनामैव परावर्त्तिष्यसे पुनः ॥

परमेष्ठल्लु वक्तीदं यथा पत्व्यसती पतौ ।

मयभक्तास्तथा यूयम् इस्वायेलीयवंशजाः ॥

गिरीणामुच्चएषेषु कर्णे वीराण्युपलभ्यते ।

इस्वायेलीयवंशानां प्रार्थनावहरोदनं ॥

यतो उजायन्त ते सर्वे वक्तमार्गावलम्बिनः ।

१४

१५

१६

१७

१८

१९

२०

११

खपभेदः परमेशस्य विस्मितिं ते जना गताः ॥  
 २१ प्रत्यागच्छत हे यूयं पुच्चा उन्मार्गगामिनः ।  
 युश्चदुन्मार्गगामिलं प्रतिकारिष्यते मथा ॥  
 अच विद्यामहे पश्य तुभ्यं प्रत्यागता वयं ।  
 यतो हेतोख्यमेवासि नः प्रभुः परमेश्वरः ॥  
 २२ नृनं वृथा गिरिव्याशा समूहे वा ककुझतां ।  
 इस्तायेलो भवेत् चाणं नः प्रभौ परमेश्वरे ॥  
 २३ असादीवनमारभ्य नः पितमामुपार्जितं ।  
 अमजं सकलं विच्छ तेषां मेषान् गवां वजान् ।  
 पुच्चांस्तेषाच्च पुच्चीश्च तक्षज्ञास्पदमयसत् ॥  
 २४ लज्जा श्यनमसाकम् असदाच्छादनं चपा ।  
 आबाल्यादद्य पर्वन्तं नः प्रभोः परमेशितुः ।  
 प्रतिकूलै र्यतो इस्ताभि नस्तातैच्चापराधते ।  
 असात्यभेदः परेशस्य न चानुशूयते खरः ॥

## 4

## ४ चतुर्थाध्यायः ।

१ ईश्वरस्य प्रतिज्ञा ६ यिहदां प्रति तस्य विनयवाचं भविष्यदःस्य प्रकाशः १०  
 यिरिमियस्य कथा ११ यिहदायाः शब्दाणां वर्णनं १८ तत्कारणाद् यिरिमियस्य  
 दुःखं २२ लोकानामज्ञानता २३ यिरिमियस्य दर्शनं २७ लोकानां दुःखानि च ।

१ हे इस्तायेल् परेशेन वाक्यमेतत्तिगदते ।  
 प्रत्यावर्त्तिमिच्छेत् प्रत्यावर्त्तस्तु मां प्रति ॥  
 मदीयदृष्टिं दूरं गर्हणीयक्रियास्त्व ।  
 त्वया यद्यपसार्थन्ते न भविष्यस्यनाशयः ॥  
 २ अमरः परमेशो इस्तोत्रुदित्वा सत्वभावतः ।  
 न्यायतो धर्मतस्य तं यदा दिव्यं करिष्यसि ॥  
 तदानीं समभिज्ञाय तमेवाश्चिष आकरं ।  
 तस्य शाधां करिष्यन्ति सर्वजातीयमानवाः ॥  
 ३ यिहदीयमनुष्यांसु यिरुशालमनामकं ।  
 नगरस्त्रिवीतीमां भास्तीं परमेश्वरः ।

अक्षया कृष्टतां वो भूः कण्ठकेषु प्यतां नहि ॥  
 परमेश्वरमुदिश्य खत्वक्षेदं विधाय च ॥  
 हे मनुष्या यिहृदीया हे यिरुशालमाश्रयाः ॥  
 युप्ताभिः स्त्रीयचित्तानां यत्कात् चर्मायसार्थतां ॥  
 न चेद् अभिवदुत्पत्त्वं क्रोधे प्रज्जलिसे मम ॥  
 दीपाद् वः कर्मणां कोऽपि तं न निर्वापयिष्यति ॥  
 यिहृदादेश आख्यात् भाषध्वं यिरुशालमि ॥  
 तूर्सीवादेन युप्ताभिर्देशे प्रचार्यतां वचः ॥  
 यथा प्रक्षुप्तशब्देन वाक्यं विज्ञाप्यतानिदं ॥  
 समायात् प्रवेक्ष्यामो दुर्गाख्याशयवद् वयं ॥  
 सिद्धीनं प्रति याचार्यं धूवं तोलयत् धजं ॥  
 यतध्वमाश्रयं प्राप्तं मा विलम्बध्वमध्वनि ॥  
 यतो हेतोरनिष्टुच्च विनाशच्च महादूतं ॥  
 उत्थितो गहनात् सिंहो जातीवां यो विनाशकः ॥  
 स प्रयाणं समारभ्य खख्यानादहिरागतः ॥  
 इच्छेयं तस्य यत् तेन तव देशे विनाशिते ॥  
 नगर्यस्ते सुरच्छिन्ना अभावाद् वासकारिणां ॥  
 युप्ताभिः प्राणवस्त्रेण बद्धा स्त्रीयक्षटीक्ष्वतः ॥  
 क्षियतां प्रोक्त उच्चेच्च विलापः संविधीयतां ॥  
 यदस्त्वतः परेशस्य कोपायि न निवर्तते ॥  
 हृदयं भूमिपालस्य पतीनां हृदयाणि च ॥  
 तस्मिन् दिने ऽवस्त्यन्तीति ब्रूते परमेश्वरः ॥  
 ग्राजकाच्च भविष्यन्ति तदानीं विस्मयाकुलाः ॥  
 भविष्यदादिनस्यापि लभ्यन्ते च मलृताः ॥  
 तदानीं मयावादि, ॥  
 हा प्रभो परमेश्वर त्वं नूनमेतान् जनान् प्रति ॥  
 यिरुशालम्पुरीच्चेमां प्रति द्वात्वा प्रवच्छनां ॥  
 युप्ताकं भविता प्राणिति वाक्यमभाषथाः ॥  
 प्राणविदोगपर्यन्तं खड्गाधातस्तु जायते ॥  
 तस्मिन् काल इदं वाक्यम् एतदेशनिवासिनः ॥

- जनान् प्रति यिरुशालम्पुरुच्च प्रति वच्छते ॥  
 मरुस्याद्विभ्य आयाति मत्प्रजानां पुरों प्रति ।  
 उष्णो वायु नै श्रस्यानां निष्यावाय न शुद्धये ॥  
 १२ एतस्माद् बलवान् वायुः समायाति ममाज्जया ।  
 अहमेव विचाराज्ञा अधुना निगदामि तान् ॥  
 १३ स पश्याम्ब इवोदेति तत्रया घूर्णवायुवत् ।  
 उत्क्रोशेभ्यो महावेगाः सन्ति तस्य तुरङ्गमाः ।  
 हा हा हता वर्य यस्माद् विनाशो न उपस्थितः ॥  
 १४ त्राणार्थं हे यिरुशालम् त्वं प्रमार्ज न लं हृदः ।  
 कतिकालमसच्चिन्तास्त्वं स्वान्ते वासविष्यसि ॥  
 १५ ध्वनिः संशूयते दानाद् वार्तावाहस्य कस्यचित् ।  
 विघोषयत्वनिष्टुच्च कच्चिद् इफ्रयिमादितः ॥  
 १६ अन्यजातिपु युद्धाभिः समाचारो निवेद्यतां ।  
 यिरुशालमस्थेतत् सुस्पष्टुच्च प्रचार्यतां ॥  
 दूरदेशात् समायान्ति जना दुर्गादरोधिनः ।  
 १७ सिंहनादं करिथन्तो यिह्वदायाः पुराणधि ॥  
 ताच्च सर्ववृयिष्यन्ति ते यथा चेचरक्षिणः ।  
 अद्रुहत् सा यतो मह्यमिति ग्रूते परेश्वरः ॥  
 १८ तवाचारात् क्रियाभ्यस्त्वया लब्धिदं पक्षं ।  
 तव दुर्गतिरस्तीयं तोत्रा हृद्देदिनो च सा ॥  
 १९ हा नाड्यो मम हा नाड्यो हृतिरिङ्गं व्यथते मम ।  
 मम विङ्गलति स्वान्तं मया मौनं न सह्यते ॥  
 हे सदाक्षन् यतो हेतोस्त्वं तृथ्याः श्रुतवान् ध्वनिं ।  
 २० रणस्य सिंहनादच्च त्वमुपालब्धवानसि ॥  
 उच्चेदात् परमुच्चेदो भूयो भूयो विघोष्यते ।  
 क्षात्खदेशो यतो हेतोः सर्वमाशं प्रगच्छति ॥  
 विनाशं सहसा यान्ति मम वरखगृहाणि हि ।  
 २१ यान्ति निमेषमाचेण नाशं यवनिका मम ॥  
 कतिकालं मधा केतुः सन्दृश्यो भविष्यति ।  
 आतर्यं कतिकालच्च तूरीवायं भविष्यति ॥  
 २२ मत्प्रजा नूनमज्ञाना नाभिजानन्ति मामपि ।

बालकाः सन्ति मूढाक्षे विवेकोनं विवर्जिताः ।	
ज्ञानिनस्ते कदाचारं सदाचारं त्वकार्विदाः ॥	
निरीक्षिता मया भूमिः शून्या घोरा च दृश्यते ।	१६
निरीक्षिता मया व्याम तस्याप्यन्तर्हिता प्रभा ॥	
निरीक्षिता मया शैलाः सकम्पाः प्रतिभान्ति ते ।	१७
भूधराणांच सर्वेषां जायते भूरिवेष्युः ॥	
सुनिरीक्ष्य मया दृष्टं नह कोऽपि न वर्तते ।	१८
आकाशस्थविहङ्गांच सर्वे दूरं पलायिताः ॥	
सुनिरीक्ष्य मया दृष्टम् उद्यानान्यभवन् मरुः ।	१९
देशस्याः सकलाः पुर्या भगतांच समाप्नुवन् ।	
समर्द्धं परमेशस्य तत्कोपस्य प्रतापतः ॥	
तथापि परमेशेन वाक्यमेतत्त्रिग्रथते ।	२०
कृत्स्ना अंसिष्यते दंप्रो न त्वन्तं नेष्यते मया ॥	
शोकिन्यस्ति ततो भूमिरुद्धर्म्मेण छणाम्बरं नभः ।	२१
चहसुक्ता यतः कल्पे न खिद्ये नापयामि वा ॥	
हृयादोहिमनुष्याणां धनुशतांच प्रच्छतः ।	२२
नगरीवासिनः सर्वे विधास्यन्ते पलायनं ॥	
विप्रिनं ते प्रवेद्यन्त्याश्रविष्यन्ति च भूधरान् ।	
त्वच्यते नगरी कृत्स्ना कोऽपि तत्र न शेष्यते ॥	
भविष्यसि लमुच्छिङ्गा किं करिष्यसि हे पुरि ।	२३
श्रीणवासोभिराच्छिङ्गा भूषिता सर्गभूषणैः ।	
चञ्चनेन विदीर्णाद्दो दृथा कान्त्यै यतिष्यसे ।	
कामुकैख्वां निराकृत्य वधस्ते चिन्तयिष्यते ॥	
संप्रहणोम्यहसुक्तोऽप्तं प्रसवित्याः स्त्रिया इव ।	२४
यादृगादिप्रसूताया रावलाटक् स मन्यते ॥	
युवती या सियोनाख्या सार्चनादं करिति तं ।	
त्वजन्ती दीर्घनिष्वासं सकरौ विस्तुणोति सा ।	
हा हताखिं सम प्राणा च वसीदन्ति धातिभिः ॥	

५

पूर्वपचमोऽध्यायः ।

१ पापकारणात् शास्त्रे भविष्यद्वाक्यं १० तस्याः शास्त्रे विशेषवर्णनं २० लोकानां पायस्य  
विशेषवर्णनं ३० मिथ्याभविष्यद्वादिनां कथनम् ।

- १ यूयं पर्यटनं छत्वा मार्गेषु विरुद्धालमः ।  
वीच्य तत्सन्निवेशेषु जिज्ञासधं सुयत्ततः ।  
युष्माभिः शूक्यते तत्र प्राप्तुं न वेति सञ्जनः ॥  
धर्मकृत् सत्यसन्ध्या तत्र चेद् वर्तते नहः ।  
अहं तर्हि करिष्यामि द्वामां तां नगरीं प्रति ॥
- २ परमेष्ठो इमरो इस्तीति वाक्यमुक्तापि तैर्जनैः ।  
केवलं वित्येत्यर्थं शूपथः स विद्यीयते ॥  
हे परेश्वर द्वित्त्वे किं सत्यं नानुवर्तते ।  
ते मनुष्याख्याता तु नानु विद्यताख्यभवन्नहि ।  
ते त्वया नाशमानीता निराकारुस्तु शासनं ॥  
खाननानि कठोराणि छत्वा शिलोच्यादपि ।  
ते प्रवावर्तितुं तु भवं प्राकाशयन्ननिच्छुतां ॥
- ३ मया चोक्तम् इमे नूनं दरित्रा मन्दबुद्धयः ।  
न जानन्ति प्रभो मार्गं धर्मं खोयेश्वरस्य वा ॥  
महतामन्तिकं गच्छद्वालपिष्यामि तानहं ।  
ते जानन्ति प्रभो मार्गं धर्मं खोयेश्वरस्य च ।  
नूनं तैर्युगपद् भयं युगं द्विन्नच्च बन्धनं ॥
- ४ अतो हेतो वर्णादेव केशरी तान् द्वन्द्विष्टि ।  
दृकः सायन्तनस्तेषां विनाशच्च करिष्यति ॥  
शक्ती तन्नगराणाच्च चित्रयाद्वा भविष्यति ।  
यः कस्त्रिद्विहरायाति स विदीर्णो भविष्यति ॥  
अपराधा यतस्त्वं सज्जाता बज्जसङ्क्रान्तः ।
- ५ तेषाच्चान्मार्गगमित्वम् च वाप्नोत् प्रभविष्युतां ॥  
इत्यं सति द्वामां कर्तुं त्वय्यहं शक्नुयां कार्यं ।  
प्रश्न त्वदीयसन्तानाः सर्वे मां परित्वयुः ।  
शूपथो इनीश्वराणाच्च नाम्ना तैः संविद्यीयते ॥  
मया सन्तोषिताः सन्ध्यकृते भूत्वा व्यभिचारिणः ।

गत्वा कुर्वन्ति वेश्याया जनाकीर्णं निवेशनं ॥

तुरज्ञा इव पुष्टाङ्गास्ते प्रत्यूषे महोदयमाः ।

उच्चैर्झन्त एकैकः खमित्रस्य स्तिथं प्रति ॥

परेष्ठो ब्रत एतेषां किं न दाख्यान्वहं पालं ।

दण्डेनैतादृष्टो जातेः किं न तर्स्यति मे मनः ॥

तस्याः प्राकारमारुह्यं युश्माभिः क्रियतां कृथः ।

न तु युश्माभिरुद्यानं तस्या अन्तमवाप्यतां ॥

युश्माभिरपसार्थन्तां लतास्तस्याः सुविलृताः ।

यतो हेतोः परेष्ठस्य सन्ति ते तन्तवो नहि ॥

इस्यायेलीयवंशेन यिह्वदीयान्वयेन च ।

मयि सम्ब्रूद्धलोकारीति ब्रूते परमेश्वरः ॥

परमेशमपज्ञाय ते सञ्चात्यन्ति नात्ति सः ।

नास्माभिः प्राप्यते उनिष्टं न दक्ष्यते असिद्धुषे ॥

वाता इव भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनो नहाः ।

तेषु दैववचो नात्ति तेष्वैवैतत् फलिष्यति ॥

तस्मादित्यं ब्रवीतीणः सेनाधक्षः परेश्वरः ।

एतै वाक्यमवादीदं ततो हेतो विलोक्यतां ॥

त्वदक्षे मम वाक्यानि विधास्यामि ऊताशनं ।

जनानेतांच्च काषाणि स वक्त्रिस्तान् समत्यन्ति ॥

इस्यायेल्वंश पश्य त्वं वक्तव्येतत् परमेश्वरः ।

जाति युश्मदिपक्षैका दृशादानेष्यते मया ॥

सा हि जाति र्बलिष्ठास्ति रु जातिच्च पुरातना ।

तद्वाषां त्वं न जानासि तद्वाक्यं त्वं न बुध्यसि ॥

तुत्यास्तस्याः पूराधाराः श्वाधारैरनावृतैः ।

यावन्तश्च जनास्तस्याः सर्वे वीरा ह्वि सन्ति ते ॥

सा जातिस्तव इस्यच्च त्वत्पूर्णांच्च यसिष्यते ।

सा जातिस्तव पुच्रांच्च त्वत्पूर्णीच्च यसिष्यते ॥

वजान् सा तव मेषाणां गवांस्तापि यसिष्यते ।

आक्षोऽम्बरवक्षास्ते सा च जाति यसिष्यते ॥

प्राचीरवैरितत्वाच्च यात्यदिश्वासभूमयः ।

तव ता नगरीस्तापि सासिना नाश्विष्यति ॥

- १८ युग्मांख्वन्तं न नेष्यामि नैव तेषु दिने षष्ठिः ।  
भाषते भारतीमेतां खयमेव परेश्वरः ॥
- १९ सर्वमेतत् कुतो इस्मासु प्रभु नः परमेश्वरः ।  
करोतीति जनैरेतैः एष स्वं तान् वदिष्यसि ॥  
खदेष्टे मां यथा व्यक्ता सेवधे परदेवताः ।  
तथा यूथं विदेशस्थाः सेविष्यधे विदेशज्ञान् ॥
- २० युग्माभि र्जाप्यतामेतद् याकूवीयान्वयं प्रति ।  
यिह्नदादेशमध्ये इपि वाक्यमेतत्त्वं घोष्यतां ॥
- २१ पृष्ठगुतैतज्जना मूढा विवेकेन विवर्जिताः ।  
नेचयोऽलिङ्गतेरन्वा वधिराः कर्णयोः सतोः ॥
- २२ परमेश्वर चाहैतत् किं मत्तो इपि न भेष्यथ ।  
मत्ताक्षादपि युग्माकं चासः किं न जनिष्यते ॥  
नियस्यायिविधानेन सिकताः छतवानहं ।  
महार्णवस्य सीमानम् अशक्यां तेन लक्षितुं ॥
- २३ चेष्टा दोधूयमानानाम् उभर्णशामत्र निष्पत्ता ।  
तरङ्गास्तस्य गर्जन्तु सा तै नातिक्रमिष्यते ॥  
धर्मत्वाग्नि प्रतीपञ्च वंशस्यैतस्य मानसं ।  
धर्ममार्गं परिवर्ज्य ते हि मत्तः प्रतस्थिरे ॥
- २४ स्वचित्ते तैस्त्रे नावादि भेष्यामः परमेश्वरात् ।  
स एवात्मीश्वरो इस्माकम् अस्तु यथा विष्टिदायकः ॥  
स्त्रीथकालै इयिमां वृष्टिम् उत्तराच्च स यच्छ्रुतिः ।  
शस्यकालिकसप्ताहान् प्रतिज्ञावच्च रक्षति ॥
- २५ युग्माकमपराधैस्त्वभवत् तत् सर्वमन्यथा ।  
युग्मत्वापक्रियाभिच्च युग्मतो मङ्गलं हृतं ॥
- २६ विद्यन्ते मध्यजानां हि मध्ये दुर्वृत्तमानवाः ।  
निरीक्षन्ते नताङ्गास्ते धूर्त्ताः शाकुनिका इव ।  
कूटयन्त्रच्च संख्याध्य तत्र बन्धन्ति मानवान् ॥
- २७ मेहास्तेषां छले पूर्णा वीतंसः पक्षिभि र्यथा ।  
ततो हेतो र्महाभागा धनिनस्य भवन्ति ते ॥
- २८ पीनाङ्गास्ते विराजन्ते कुवचः स्वावयन्ति च ।  
न विर्णयन्ति ते न्यायं नानाथस्य शिशोरपि ।

श्रीयुक्तैस्ते दरिद्राणां विचारो न विधीयते ॥  
परेषो ब्रूत् एतेषां किं न दास्याम्ह हं फलं ॥ १८  
दण्डेनैतादप्शो जातेः किं न तप्यति मे मनः ॥  
आचारो दृश्यते देशे नाशी रोमाच्चकारकः ॥ १९  
प्रवदन्त्यन्तं वाक्यं भविष्यद्वादिनो नहा ।  
याजकाच्च नयात् तेषां कुर्वन्ते देशप्राप्तं ॥  
एतादश्याम् अवस्थायां सन्तुष्यन्ति च मत्यजाः ।  
तस्याच्च परिणामे किं युश्माभिः प्रकृतियते ॥ २०

## ६ षष्ठोऽध्यायः ।

6

१ लोकानां नानापापकाशनं १३ पापात् प्रत्यावर्जनाय विनयः, अप्रत्यावर्जनाद्  
दुःखस्य भविष्यद्वाक्यं २७ विरिमियं प्रतीच्छरस्य कथनम् ।

हे विन्यासीनवंशीया मध्यते यिशशालमः । १  
पलायध्यं तिकोये च तूर्याः आवयत घ्वनिं ॥  
वैथकोरम ऊर्ध्वं च प्रवद्योकुरुत घ्वनं ।  
दुरवस्था महापञ्च समुदेत्युत्तराद् यतः ॥  
इदं कन्या सियोनाख्या सुन्दरी सुखभोगिनी । २  
अवसन्नां तु तामेव कर्त्तुमस्य हमुद्यतः ॥  
सत्रजा ब्रजपाला हि समायास्यन्ति तां प्रति ।  
दृष्ट्याख्यं स्यापविष्यन्ति समन्ताच्च तदन्तिकं ।  
एकैकच्च निजस्यानं चारयन् नाशयिष्यति ॥ ३  
यूद्यं तस्या विशेषेन युद्धमेवानुतिष्ठत ।  
समुच्चिष्ठत मध्याक्षे युद्धयाच्चा विधीयतां ॥  
अशुभान्त्वदमस्ताकं यद् दिनान्तमुपस्थितं ।  
यच्च प्रादोषिकं दैर्घ्यं छायथा समवाप्तते ॥  
समुच्चिष्ठत यामिन्यां युद्धयाच्चा विधीयतां । ४  
तस्या अट्टालिकानाच्चास्माभिः संसाध्यतां क्षयः ॥  
यतो हेतो र्जगादैतत् सेनाध्यक्षः परेष्वरः ।  
युश्माभिः शाखिनश्चित्वा विशुद्धं यिशशालमः । ५  
मृत्तिकायाच्चयः ग्रोच्चः सयत्रं समयुज्यतां ॥

०

यतो निरुपितो यस्या दण्डः सैवाच्छि सा पुरी ।  
यस्मादभ्यन्तरं तस्याः क्वात्म्बं निषुरतामयं ॥

८

यथा खकीयतोयानि प्रहिः स्वावयति स्वयं ।  
तथा खकीयपापानि सापि स्वावयति स्वयं ॥

९

श्रूयते मध्यतस्या दौरात्म्बदोहयो रवः ।  
कष्टं क्वतच्च जायेते मत्स्मक्षं निरन्तरं ॥

१०

श्रूयतां हे यिरुपशालम् सुशिक्षा गृह्णतां त्वया ।  
न चेन्मनसस्त्वतो विभेदः सम्भविष्यति ।

११

त्वाच्छेत्पूजां करिष्यामि भूमिं निवासिवर्जितां ॥  
भाषते भारतीमेतां सेनाथ्यक्षः परेश्वरः ।

शेषं द्राक्षालताया हि फलं सञ्चीयते यथा ।  
इस्यायेलीयवंशस्य शेषः सञ्चेष्यते तथा ॥

हे शत्रो निजहृत्तं त्वं भूयो भूयः प्रसारय ।  
यथा द्राक्षालक्षेत्ता तद्राहिभाजनं प्रति ॥

कमालप्य मयादेशे कृते श्रोण्यन्ति मानवाः ।  
अच्छिन्नचर्मकर्णास्ते श्रोतुं तैः शक्यते नहि ॥

पश्यामूत् परमेशस्य वाक्यं तेषां चपास्यदं ।  
तत्र तेषाच्च सन्तोषे न कथच्चन जायते ॥

परमेशस्य कोपेन परिपूर्णो ऽभवन्तवहं ।  
नैव शक्रोम्यहं खान्ते तं सन्धारयितुं पुनः ॥

मार्गे क्रीडत्सु बालेषु कुमाराणां सभासु च ।  
एकस्त्रिद्वेव काले तं पातयिष्याम्यहं ततः ॥

भार्यया सहितो भर्ता तदानोच्च धरिष्यते ।  
जीर्णावस्थामवासेन सर्वां वृद्धो धरिष्यते ॥

सक्षेत्राणि सभार्याणि युगपत् सदनानि च ।  
तेषां सङ्कामयिष्यन्ते मयान्येष्वधिकारिषु ॥

यतोऽहं प्रातिकूल्येन ह्येतदेशनिवासिनां ।  
हस्तं प्रसारयिष्यामीति त्रूते परमेश्वरः ॥

१२

यस्मात् क्षुद्रा महान्तस्य सर्वे लोभात् द्वयातुराः ।  
आचरन्ति क्षुलं सर्वे भविष्यद्वादियाजकाः ॥

१३

मत्यजारूपकन्यायाः शमयन्ति ततं वहिः ।

तथा प्रान्त्यामजातायां प्रान्तिः प्रान्ति वर्दन्ति ते ॥

ते इकासु ईरणमाचारं किं लज्जामगमस्तुतः ।

१५

न कथचिदलज्जन्त ते ब्रीडायामकोविदाः ॥

अतो निपतितव्यं ये निपतिव्यन्ति तैः सह ।

यस्मिन् काले मया तेभ्यो योग्यं दायिष्यते फलं ।

तदामीं ते सखलिष्यन्तीति ब्रूते परमेश्वरः ॥

यूर्यं वर्त्मसु संस्थाय पश्यन्तः परिएच्छत ।

१६

कुचं ते प्राक्तना मार्गाः कुचं पश्याः स उत्तमः ॥

ज्ञात्वा गच्छत तच्चैव चित्तशान्तिं तदाप्सय ।

परेष्णेत्यमुक्ते तैः न यास्याम इतीरितं ॥

मधाधिकृत्य युश्मासु नियुक्ता उपदर्शकाः ।

१७

तेषां तूरीष्वनिं यूर्यं पूर्णुतेव्युदिते मया ।

नैव स श्रोष्यते इसाभिरिति तैः प्रतिभाषितं ॥

अतो हे परजातीया दूर्यं संश्रोतुमहंथ ।

१८

हे सभास्थजनास्तेषाम् अवस्थामवगच्छत ॥

हे धरे पूर्णु पश्याहम् एतदेशीयमानवान् ।

१९

अनिष्टं प्रापयिष्यामि योग्यं तेषां मतेः फलं ॥

यस्मान्मामकवाक्येषु कर्णपातो न तैः क्षतः ।

मम या च व्यवस्था तैर्यसात् सापि निराकृता ॥

शिवादेशात् समानीते धूपे किं मे प्रयोजनं ।

२०

आनीते दूरदेशाद् वा श्रेष्ठे सौगन्धिके नले ॥

होमक्रियासु युश्माकं मम प्रीति न वर्तते ।

महां वो बलिदानानि न रोचन्ते कथञ्चन ॥

अतो हेतोरिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः ।

२१

अहं पश्य नियोक्त्याभि जनेष्वेतेषु बाधकान् ॥

युगपच सखलिष्यन्ति तच्च ताताः सनन्दनाः ।

एककाले विनन्त्यन्ति समित्रा देशवासिनः ॥

अधुना भारतीमेतां भाषते परमेश्वरः ।

२२

निरीक्षध्यं समाधान्ति जना उत्तरदेशतः ।

धरण्याः प्रान्तभागेभ्यो महाजातिरुदीर्घते ॥

ते धरन्ति धनुश्ल्ये निषुरा निर्दयाच्च ते ।

२३

१४

खरवेण च गर्जन्ति ते महासागरो यथा ॥

वहन्ते च हयारुदाः सङ्गामार्थं त्वया सह ।

हे सियोनाख्यकन्ये ते व्यूद्धालिष्टन्ति वीरवत् ॥

वार्ता तेषां श्रुतास्माभिरवशा नः करात्ततः ।

वयस्व शङ्कायाक्रान्ता अथया सूतिका यथा ॥

१५

केदारं कोऽपि मा गच्छेत् कोऽपि मार्गेण मा ब्रजेत् ।

खड्गपाणि रथतः शत्रुखासञ्चाल्ति समन्ततः ॥

१६

हे भज्ञातेः कुमारि त्वं कटौ बधान शाणजं ।

भस्मे लुच्य च शोकार्त्ताऽद्वितीयात्मजशोकवत् ॥

खनिमित्तं सुतीवच्च विलापं त्वं समाचर ।

यूतो विनाशकार्थस्मान् अकस्मादाक्रमिष्यति ॥

१७

त्वं नियुक्तो मया दुर्गे मत्वजानां परीक्षकः ।

येन ज्ञात्वा परीक्षेत तासामाचरणं त्वया ॥

१८

उन्मार्गगामिनां मध्ये उधमा उन्मार्गगामिनः ।

सन्ति ते मानवाः सर्वे परीवादे च तत्पराः ।

आरकूटच्च लोहच्च ते सर्वे सन्ति दूषिताः ॥

१९

भस्मायां दह्नमानायां सीसे नष्टे च वक्तिना ।

शिल्पिनो गालनं वर्धं कलङ्का निःसृता नहि ॥

२०

तेषां निराकृतं रूपमिति नाम भविष्यति ।

परेषेन यतो हेतोरभवत्से निराकृताः ॥

## 7

## ७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ नानापापानां कारणाद् अनुतापाय लोकानाम् ईश्वरेणाङ्गानं १६ अनुतापे न लक्षते तेषां दुःखघटननिर्णयः २१ तेषां वज्जिदानादीनामोश्वरस्याग्राह्यतां ३० तोफते तेषां पापस्य शास्त्रेष्य कथनच्च ।

१ परमेश्वराद् यिरिमियं प्रति यद् वाक्यं प्रादुरभूत् तदिदं । त्वं परमेश्वरं द्वारे तिष्ठत्वं वाणीमिमां घोषय, यथा, ह

परमेश्वराराधनाय द्वारैरेतैः प्रवेशकारिणः सर्वे यिङ्गदीयजनाः, यूर्यं

३ परमेश्वरस्य वाक्यं प्रदणुत । इत्यायेत ईश्वरः सेनाधक्षः परमेश्वर

इत्यं ब्रूते, यूद्यं प्रत्येकं निजाचारं निजक्रियाच्च भद्रीकुरुष्व तेनाहं  
युश्मान् स्थाने इस्मिन् वासयिष्यामि । परमेश्वरस्य मन्दिरं परमेश्वरस्य ४  
मन्दिरं परमेश्वरस्य मन्दिरमिमानोति मृषावाक्येषु मा विश्वसित ।  
परन्तु यदि यूद्यं निजाचारं निजक्रियाच्च भद्रीकुरुष्व यदि मिथो न्याय- ५  
माचरथ प्रवासिनमनाथं विधवाच्च न पीडयथ यद्यत्र स्थाने निर्देषस्य ६  
प्रोणितपातं न कुरुष्व निजानिष्ठायेतरदेवांच्च नानुचरथ तर्ह्यहम् अत्र ७  
स्थाने युश्मात्पूर्वपुरुषेभ्यो मया दत्ते देष्टे युश्मान् अनन्तकालार्थं वासयि-  
ष्यामि । पश्यत यूद्यमनुपकारिष्यु मृषावाक्येषु विश्वसित । चौर्थं न- ८  
हत्थां परदारगमनम् अन्ततश्पनं वालाखदेवाय धूपदाहम् अपरिचि-  
तानामित्रदेवानामनुचरणच्छैतानि समाचरन्तो यूममागत्य मम नाम्ना १०  
विख्याते मन्दिरे इस्मिन् मम साक्षात् तिष्ठन्तः किं वदिष्यथ नित्यीर्णा  
वयम् अतस्तानि सर्वाणि गर्हणीयकार्याण्यसामिः क्रियन्तामिति ? मम ११  
नाम्ना विख्यात एष प्रासादो युश्माकं दृष्ट्या किं दस्यूनां गङ्गरो इभूत् ?  
पश्यताहमपि विलोकयामीति परमेश्वरो भाषते । आः प्राग् यत्राहं १२  
निजनामधेयमवासयं शिलौ स्थितं मम तत् स्थानं गच्छत ममेष्यायेलोय-  
प्रजानां दुष्टत्वंहेतुना तत् प्रति मया यदकारि तन्निरीक्षधञ्च । अतो १३  
इधुना परमेश्वरो ब्रवीति यूद्यमेताः क्रिया अकार्षं मयि सयत्रं भाषमाणे  
नाश्रीष्टं मयि युश्मानाक्रयति यूद्यमन्तरं नादत्त । अतः शिलुं प्रति १४  
यादृशमाचारं क्षतवानहं तादृशमेवाचारं युश्माकं विश्वासस्यलं मम नाम्ना  
विख्यातम् एतन्मन्दिरं प्रति युश्माभ्यं युश्मात्पूर्वपुरुषेभ्यच्च मया दत्तम्  
एतत् स्थानच्च प्रति करिष्यामि । यथा चाहं युश्माकं भातून् अर्थतः १५  
कृत्स्मम् इफ्रयिमीयवंशं निराकृतवान् तथा युश्मान् मम दृष्टितो निरा-  
करिष्यामि ।

त्वच्चतेषां जनानां कृते प्रार्थनां मा कुरु तेषां कृते निवेदनं याज्ञाच्च १६  
मा प्रयुक्त्वं मात्रं प्रसादयितुं मा प्रवर्त्तस्त यतो इहं तव वाक्यं न  
गहीष्यामि । यिह्वदाया नगरेषु यिह्वशालमो मार्गेषु च ते यद् १७  
आचरन्ति तत् किं त्वं न पश्यसि ? बालका इन्धनानि सच्चिन्वन्तस्ताता १८  
वक्तिं ज्वालयन्तो योषितः इकुं मद्दूयो नभसो महिष्यै पियकान् संख-  
त्सुम् इतरदेवेभ्यः पानीयनैवेद्यान्युत्सुकुम् इत्यं मां बाधितुम्ब यतन्ते ।  
परमेश्वरो ब्रूते ते किं मां बाधन्ते ? किं वा विवर्णमुखा भवितुम् आत्म- १९  
बाधनं कुर्वते ? अतः प्रभुः परमेश्वरो ब्रवीति पश्यत मम क्रोधो मम २०

रोषस्त्रैतत्स्थानस्त्रोपरि मनुष्यपशुनामुपरि क्षेत्रस्थातरुणां भूम्युत्पन्न-  
फलानाश्वेपरि वर्षिष्यति स क्रोधानजो ज्वलिष्यत्यनिर्वाणस्त्र भविष्यति ।  
२१ इस्त्रायेल ईश्वरो यः सेनाध्यक्षः परमेश्वरः स इदं ब्रूते, यूर्यं स्त्रीय-  
२२ बलिभिः सह होमीयबसीनपि संयुज्य मांसादनं कुरुत । यतो इहं  
यदा युश्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरदेशाद् वहिष्कृत्यानयं तदा न होमी-  
२३ यबलीनधि न वान्यबलीनधि तान् आदिशः । परन्तिदमेव वाक्यं तान्  
आच्चापयं यूर्यं मम रवे मनो निधञ्जं तेनाहं युश्माकम् ईश्वरो भवि-  
२४ श्यामि यूर्यस्त्र भम प्रजा भविष्यथ, यूर्यं मदाच्चापितेन द्वात्स्त्रमार्गेण च  
२५ व्रजत तेन मङ्गलमवास्यथ । ते तु न श्रुत्वा कर्णपातञ्ज न कृत्वा स्त्रीय-  
दुष्टचित्तजात्यजां मन्त्रणाम् आचरन् अभिमुखास्त्र न भूत्वा पराङ्मुखा  
२६ अभवन् । मिसरदेशतो युश्मत्पूर्वपुरुषाणां निर्गमनदिनमारभ्याद्य वाव-  
दहं प्रत्यहं सद्यनं मम सकलदासान् भविष्यद्वादिनो युश्मान् प्रति  
२७ प्रेषयामि । जनास्तु न श्रुत्वा कर्णपातञ्ज न कृत्वा स्त्रीवां कठोरीकृत्य  
२८ स्त्रीयपूर्वपुरुषेभ्यो इपि दुष्टतरा अभवन् । त्वं चेत् तेभ्यः सर्वाणांमानि  
वचांसि वदेस्तर्हि ते न श्रीष्टिन्ति, यदि च तान् आङ्गयेस्तर्हि ते तुभ्यम्  
२९ उत्तरं न दास्यन्ति । अतस्त्रं तान् ब्रूहि,

स्त्रेभोः परमेश्वर्य यया न श्रूयते रवः ।  
न च गृह्णत आदेश इयं सा जातिरस्ति हि ।  
सत्यतापि विनष्टाभूत् तेषां वक्त्राच्च संह्रता ॥  
२८ कर्तित्वा स्त्रीयकैश्यं त्वं स्त्रो भूमौ निपात्य च ।  
विलापं कुरु शैलेषु यस्मात् स्त्रकोपभाजनं ।  
इमं वंशं निराकृत्य व्यक्तवान् परमेश्वरः ॥

३० परमेश्वरो ब्रूते यिह्वदावंशीयजनै मम साक्षात् कुत्सिताचारो इकाहि  
मम नाम्ना विख्यातं मन्दिरम् अमेधीकर्तुं यतिला तैस्तन्त्रधे स्त्रीयगहं-  
३१ शीयप्रतिमाः स्यापिताः, हिन्द्रोमसुतस्योपत्वकायाच्च तोफताखं भगुस्यानं  
निर्मितं मया यत्त्र नाच्चापितं मनसापि नोपलब्धं तत् कार्यम् अर्थतो  
३२ इग्निना स्त्रपुत्रपुत्रीणां दाहं कस्तु प्रवत्तिस्तैः कृता । अतः परमेश्वरो ब्रूते  
पश्यतायान्ति दिनानि वेषु तोफतं हिन्द्रोमसुतस्योपत्वका वा नाम न  
पुनः प्रयोक्त्यते परन्तु हयोपत्वकेति तस्य स्थानस्य नाम भविष्यति  
३३ स्यानामावाच्च जनास्तोपते मृतदेहान् निखनिष्यन्ति । एतेषां जनानां  
कुण्डपानि च खेचरपद्मिणां भूचरपशुनास्त्र भव्याणि भविष्यन्ति कोऽपि

तान् न चासयिष्यति । अहस्त यिह्वदाया नगरेभ्यो यिरुशालमस्य ४  
मार्गेभ्य आमोदहर्षयो र्घनिं वरकन्ययो र्घनिज्ञ विरतं कस्त्रिष्यामि  
यतः कृत्खो देशो नरशृन्यो भविष्यति ।

## ८ द अष्टमोऽध्यायः ।

१ स्वतानां जीवनात्म दुर्देश ४ काठिन्यहेतो लैकान् प्रति भर्त्यनं १४ तेषां  
दुःखविषयकं कथनं १५ तेषां दुःखहेतो यिरिमियस्य विलपनस्य ।

परमेश्वरो ब्रूते तस्मिन् काले यिह्वदादेशीयराजानामस्थीनि तचत्या- १  
धिपतीनाम् अस्थीनि याजकानामस्थीनि भाविवादिनामस्थीनि यिरु-  
शालमनिवासिनामस्थीनि च जनैः पूर्वाधारेभ्यो वहिकृत्य सूर्यस्य २  
चन्द्रस्य कृत्खगग्नस्यसेनायात्म समक्षम् अर्थतस्ते येष्वप्रीयन्त यांस्त्रा-  
सेवन्त यांस्त्रान्वचरन्वैच्छन् प्राणमन्त्य तेषां समक्षं विस्तारयिष्यन्ते ।  
तानि पुन न सङ्ग्रहीयन्ते न वा निखनिष्यन्ते किन्तु भूपृष्ठस्यसार-  
स्यरूपाणि स्थास्यन्ति । सेनाधक्षः परमेश्वरो ब्रूत एतस्या दुर्वत्ताया ३  
गोद्या अवशिष्या जना यत्र यत्र मया निराकृतास्तत्र सर्वस्थाने ये  
अवशेष्यन्ते ते शेषजनाः सर्वे मृत्युं जीवनाद् वाच्छनीयं मन्यन्ते ।

तन्तु तान् वद, परमेश्वर इत्यमुवाच,

प्रतितानां पुनर्बाह्यम् उत्थानं किमसम्भवं ।

अपक्रान्तैरप्यक्यं वा किं प्रत्यागमनं भवेत् ॥

यिरुशालमीयलोकानां थ एतेषामपक्रमः ।

नित्यस्थायी कुतो हेतोः स्यात् स तेषामपक्रमः ।

ते क्ले दृष्टमासक्ताः प्रत्याग्ननुभन्निच्छवः ॥

सावहितोऽहमस्त्रौयं न यथार्थं वदन्ति ते ।

हा मया किमकारीति यो वदेत् तादृशो जनः ।

पञ्चात्तापी स्वदैर्जन्याद् एक एव न विद्यते ॥

स्वीयधावनमार्गेषु सर्वेषां निहितं मनः ।

युद्धाकाङ्गी रणद्वेषे प्रधावंस्तुरगो यथा ॥

हेचदो यो वकः सोऽपि कालान् वैति निरुपितान् ।

कलध्वनि रंबाका च भरद्वाजस्य पर्त्तिणः ।

समयं परिरक्षन्ति सप्रत्यागमनोचितं ।

राजनीतिं परेशस्य न तु जानन्ति मत्वजाः ॥  
 ८ कथं शूक्रेत् युग्माभिं गर्दितुं ज्ञानिनो वयं ।  
 अस्मास्वेव परेशस्य शास्त्राल्लिं समर्पितं ॥  
 नूनं पश्यत् शास्त्रिणां या लेखन्यन्वतप्रिया ।  
 तया विकात्यतच्छास्त्रम् अवृतोक्षिमयोक्तवं ॥  
 ९ ज्ञानिनः प्राप्नुवन् लज्जां ते सन्त्वस्याभवन् इताः ।  
 परमेशस्य यद् वाक्यं पश्य तत् तै निराकृतं ।  
 अतस्तेषां वृणां ज्ञानं क्रिम्भूतं विद्यते पुनः ॥  
 १० ततो हेतोः परेभ्यो उहं तेषां दास्याभिं योषितः ।  
 अर्पयिद्याभिं तेषाच्च क्षेत्राण्यन्याधिकारिषु ॥  
 यस्मात् द्वुद्वा महान्तश्च सर्वं लोभात् दृष्टातुराः ।  
 अवृताचारिणः सर्वं भविष्यदादियाजकाः ॥  
 ११ मत्वजारूपकन्यायाः शमयन्ति चक्षतं वह्निः ।  
 तथा शान्त्यामजातायां शान्तिः शान्ति वैदन्ति ते ॥  
 १२ ते उकार्यु दृश्यमाचारं किं लज्जामगमस्तुतः ।  
 न कथच्चिदलज्जन्ति ते ग्रीडायामकोविदाः ॥  
 अतो निपतितव्यं यै निपतित्यन्ति तैः सह ।  
 यस्मिन् काले मदा तेभ्यो योग्यं दायिष्यते फलं ।  
 १३ तदानीं ते स्खलिष्यन्तीति ब्रूते परमेश्वरः ॥  
 अहं तान् संहस्रिष्यामीति ब्रवीति परेश्वरः ।  
 द्राक्षावक्षां नहि द्राक्षा नोऽुम्बराण्युदुम्बरे ।  
 अवस्थास्वन्ति पञ्चैच जीर्णता प्रगमिष्यते ।  
 अहव्याधिकरिष्याभिं तेष्वाक्रमणकारिणः ॥  
 १४ कुतो हेतोः समासीना अवतिष्ठामहे वयं ।  
 समागच्छत दुर्गाणि प्रविश्य स्याम नीरवाः ॥  
 असत्यभुः परेषोऽस्मान् नीरवीक्षतवान् यतः ।  
 विषयुक्तच्च यानीयम् अस्मभ्यं स प्रदत्तवान् ।  
 १५ अभवाम वयं यस्मात् परेशस्यापराधिनः ॥  
 समतीक्ष्मामहे शान्तिं न त्वागच्छति मङ्गलं ।  
 प्रतीक्षामहे आरोग्यं चासः पश्योपतिष्ठति ॥  
 १६ दाने वैरितुरङ्गाणां श्रूयते नासिकारवः ।

क्रेष्ठातो हयसिंहानां कृत्खा भूमि विकम्पते ॥  
 तैरुपस्थाय देशस्च सर्वेष्टतारकैः सह ।  
 नगरी च यस्तिव्यन्ते तत्रिवासिजनैः सह ॥  
 परमेश इदं ब्रूते पश्यताहीन् फणाधरान् । १०  
 समर्था यान् वशीकर्तुं मन्त्रः कोऽपि न विद्यते ।  
 युधान्मध्ये प्रहेष्यामि ते वो दंख्यन्ति निर्दयं ॥

मनस्तापप्रतीकारो विनोदः को भवेन्मम । ११  
 मम खान्तमसुखताद् धुरावद् गुरु मन्त्रते ॥  
 दूरवर्त्तमनुष्याणां देशतो विनिश्चयते । १२  
 मज्जातिरूपकन्याया रुदत्याः परिदेवनं ॥  
 किं सिद्योननगर्थां न वर्तते परमेश्वरः ।  
 किं तस्याः स महाराजस्तस्या मध्ये न विद्यते ॥  
 ते मां विरञ्जयामासुः खीयतच्छ्रितविग्रहैः ।  
 असारैस्तरै देवैः किमर्थं तैरिदं छतं ॥  
 शस्यकालो अतिक्रान्तो यतीतः फलसंग्रहः । १०  
 अस्माकन्तु परिचाणम् अधुनापि न साधितं ॥  
 मज्जातिरूपकन्याया भङ्गाद् भङ्गोऽभवन्मम । ११  
 अस्म्यहं मलिनः शोकाद् आक्रान्तः साध्वसेन च ॥  
 गिलियादि किमप्राप्यः स रोगघ्नस्तरो रसः । ११  
 किं वा चिकित्सकः कोऽपि तत्र स्थाने न विद्यते ॥  
 मज्जातिरूपकन्याया आघातानां प्रतिक्रिया ।  
 यद्व प्रवर्तते तस्य किं भवेत् तर्हि कारणं ॥

## 9

## ९ नवमोऽध्यायः ।

१ यिहदीयानां दोषप्रकाशतं १० दोषस्य भाविनो शास्त्रः १२ शास्त्रोः कारणम्  
 अनाज्ञायाच्चित्वं १३ विनाशतः खेदस्यावश्यकत्वं २३ परमेश्वरस्य स्त्राघा १५  
 अन्यदीयानां शास्त्रिकथनच्च ।

हा शिरो मम चेदव्य लोचने चेच्छाकरौ । १  
 मज्जातिरूपकन्याया आहतानां नृणां छाते ।  
 अश्रुप्राप्तमहं तर्हि करिष्यामि दिवानिशं ॥

- १ हा मरौ चेत् कुटीरो मे स्यात् पानानां कुटीरवत् ।  
विहाय सजनांस्त्वर्हि तेषां व्यक्षामि सङ्गमं ।  
ते पारदासिकाः सर्वे खलानाच्च सभा यतः ॥
- २ जिङ्गाधनुषि वार्ण ते योजयन्त्यन्तं वचः ।  
देशे सत्यस्य पक्षे तु पुरुषत्वं न कुर्वते ॥  
पापात् परं पुनः पापम् अनुष्ठातुं प्रयान्ति च ।  
मां तु ते नाभिजानन्तीति ब्रूते परमेश्वरः ॥
- ३ भवेद् युधाकमेकैकः सावधानः स्वमित्रतः ।  
भातुणां यत एकैको विप्रलभ्यपरायणः ।  
मित्राणां तद्वदेकैकं परीवादे इनुरज्यते ॥
- ४ क्लयन्ति मिथः सर्वे सत्यं तैरच्यते नहि ।  
कृताभ्यासा मध्योक्तौ तै जिङ्गा पकाच्च ते कृते ॥
- ५ त्वदासः इठतासध्ये ते जनाः प्राच्यहेतुतः ।  
नेच्छन्ति मामभिज्ञातुम् इति ब्रूते परेश्वरः ॥
- ६ अत एतद्वचो वक्ति सेनाथक्षः परेश्वरः ।  
अहं विलाययिष्यामि परीक्षिष्ये च तान् जनान् ।  
मत्प्रजारूपकन्यायाः साक्षादन्यत् करोमि किं ॥
- ७ मारकवाणवत् तेषां जिङ्गा प्राच्यं प्रभाषते ।  
यो मित्रं प्रति वक्त्रेण आहरवनकूलतां ।  
स तस्याकमणायैव स्वान्ते चिन्तयति कृतं ॥
- ८ परेश्वो वक्यहं तेभ्यः किं न दास्यामि तत्कालं ।  
दण्डेनैतादश्शो जातिः किं न तर्श्यति मे मनः ॥
- ९ क्रन्दनं प्रकरिष्यामि रोदनच्च गिरीनधि ।  
गोचारणभुवञ्चाधि लपिष्यामि स्थितां वने ॥  
तद्वाहो भविता यस्मात् तत्र न इच्यते इधमः ।  
गोमेषादिव्रजानाच्च रवो न श्रोष्यते पुनः ॥
- १० आकाशस्या गरुदन्तः पश्चवच्च वनेचराः ।  
सर्वे स्यानान्तरं गत्वा भविष्यन्त्यनुपस्थिताः ॥  
शिलाराशिमयीच्चाहं करिष्ये विश्वशालम् ।  
जन्मनां दीर्घरावगां वसतिः सा भविष्यति ॥

उत्सन्नानि करिष्यामि विह्वदायाः पुराणि च ।

नरस्त्रं निवासी च कोऽपि नैवावशेष्यते ॥

को नरस्तादशं ज्ञानी येन बुध्येत वागियं ।

११

येन वा सा निवेद्येत परेणस्य मुखाच्छ्रुता ॥

कुतो हेतोरयं देशो नष्टो दग्धस्व वक्षिना ।

भविता मरुसङ्काशः पथिकैः परिवर्जितः ॥

चत्र परेश्वरो ब्रूते तस्मैतदेव कारणं ।

१२

साक्षात् तेषां मया दत्ता व्यवस्था तैर्यदुज्जिता ।

अश्रुत्वा मम वाक्यं तैः सा समाचरिता नहि ॥

१३

स्वकीयचित्तजाइस्य निर्दिष्यानां च जन्मदैः ।

वालाख्येतरदेवानां कृतं तैरनुवर्त्तनं ॥

१४

चतो हेतोरिदं ब्रूते सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

इस्यायेलः प्रभु यैः उत्तिपश्यैतदेशवासिनां ।

१५

किरातिक्तमन्नार्थम् अहं प्रदातुमुद्यतः ।

विषयुक्तच्च पानीयं पाययिष्यामि तानहं ॥

१६

ते च तेषां ताता यान् न विदुः परदेशिनः ।

तेषां विदेशिनां मध्ये विकरिष्यामि तानहं ॥

मया तेषां विनाशस्व यावद्व साधयिष्यते ।

अनुधावकवत् तेषाम् असिस्तावत् प्रहेष्यते ॥

१७

भाषते भारतीमेतां सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

यूथमालोचनां कृत्वा नारी र्विलापञ्जीविनीः ।

समाह्यत वाभिच्च स्थानमेतत् प्रविश्यतां ॥

तस्मिन् कर्मणि या विज्ञा द्रूतान् सम्प्रयत्नाः प्रति ।

१८

ता आनयत ताभिच्च स्थानमेतत् प्रविश्यतां ॥

सत्वरच्च कृते उस्माकं विलापः क्रियतां तथा ।

१९

यथा तेन भवेद्युष्टिरस्माकं वारिवाहिनी ।

अस्त्रमेत्तदेभ्यच्च कीलालस्य सरित् स्ववेत् ॥

२०

नूनं रावो विलापस्य सियोनो विनिश्चयते ।

कथं नष्टा वयं जाता अतीव त्रोडिता वयं ।

देशो उस्मामि र्विह्वात्यो वासा नो भूमिस्तात्कृतः ॥

त्वं नार्यः परमेशस्य युद्धामिः श्रूयतां वचः ।

२१

११

तदास्याग्निर्गता वायी युश्मलर्णेच्च मृह्यतां ॥  
 अनुशिक्षयितुं कन्या विलापं यूवमहृथ ।  
 एकका खसखीं गानं शिक्षयेच्छोकसूचकं ॥  
 अस्मदातायनैः क्लामृत्युणारोहणं यतः ।  
 अस्माकं राजहर्म्याणां गर्भागारं प्रवेच्यते ।  
 उच्छेत्यन्ते पथो वाला युवानस्व निकर्षणात् ॥  
 तं भाषस्त परेष्ठेन वाक्यमेतदुदीर्थते ।  
 पतिव्यन्ति शवा नृणां चेत्रे यद्वदवस्तुराः ।  
 यथैका शस्यमुष्टि वं केत्तुः पञ्चादसच्चिता ॥

१२

पुनर्बारमिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः ।  
 मा करोतु खविद्यायाः श्वाषां विद्यान्वितो नरः ॥  
 मा करोतु खशौर्यस्य श्वाषां शौर्यान्वितो नरः ।  
 मा करोतु खवित्तस्य श्वाषां वित्तान्वितो नरः ॥  
 १४  
 श्वाषमानस्तु यः कच्चित् श्वाषामस्य करोतु सः ।  
 यद्दु विवेचनयुक्तो ऽत्ति यच्च मामेव वेत्ति सः ।  
 परेष्ठा ऽहं यतः एषां करुणान्यायधर्मक्षत् ।  
 अचैवाहं प्रतुष्यामीति ब्रूते परमेश्वरः ॥

१५

परमेश्वो ब्रवीतीदं पश्यागच्छन्ति वासराः ।  
 येषु कर्त्तितचर्मभ्यः सहाकर्त्तितचर्मभिः ।  
 सकलेभ्यः प्रदास्यामि क्रियाणामुचितं पालं ॥  
 १६  
 मिसरे च यिह्वदै च इदोमे ऽमोनजातये ।  
 मोयावे क्षिङ्गुम्फानां मरुस्यानां ब्रजाय च ॥  
 अच्छिन्नचर्मलिङ्गा हि सर्वे सन्तीतरान्वयाः ।  
 अच्छिन्नचर्मचित्तास्त्वस्यायेलो ऽखिलवंशजाः ॥

10

## १० दशमोऽध्यायः ।

१ परमेश्वरेण सह प्रतिमायासुलनाकरणं १३ भाविवादिनो विलयवाक्यं १५ सेष-  
 पालकानां शास्त्रिकथनं २३ यिरिमियस्य प्रार्थना च ।

१

इस्यायेलवंश युश्मभ्यं कथितं परमेश्वितुः ।  
 यदेतद् वचनं यूयं तदुपश्चोतुमहृथ ॥

परमेशो ब्रवीतीदं सुशामि मा कथञ्चन । १  
 शिष्यतामितरासां हि जातीनामनुगमिता ॥  
 नभसो लक्षणेभ्यच्च यूयं चासं न गच्छत ।  
 सन्तत्यन्ति यतत्तेभ्य इतरा एव जातयः ॥  
 अलीका विधयः सन्ति परदेशनिवासिनां । २  
 काण्डं शृतं बने लष्टुः कराभ्यां वासिसंख्यतं ॥  
 मनुष्यः खण्डूप्याभ्यां विदधाति सुशोभितं । ३  
 बद्धं मुद्रूरकीलैच्च जायते तदजङ्गमं ॥  
 तालवत् लक्ष्मरूपैर्है देवै नीदीर्थते वचः । ४  
 सर्वथा ते च वौष्ठथाः पदपाते यतो ऽक्षमाः ॥  
 तेष्यो मा भवत चत्ता अहितं नाचरन्ति ते ।  
 हितमाचरितुं वा तै नं कथञ्चन शक्यते ॥  
 क्वापि त्वदुपमः कस्त्रिनास्ति हे परमेश्वर । ५  
 महांस्त्वं तव नामापि महदस्ति पराक्रमात् ॥  
 हे सर्वदेशिनां राजन् कस्त्रितो न प्रभेष्यति । ६  
 लं भयस्योचितं पार्व यस्मादितरदेशिनां ।  
 ज्ञानिवन्दे च राज्ये च नास्ति त्वदुपमः क्वचित् ॥  
 पशुतुल्याः प्रमूढाच्च सज्जशः प्रतिभान्ति ते । ७  
 अलीकास्यैव सा शिद्वा काष्ठमात्रा च देवता ॥  
 तशीशाद् रौप्यपत्राण्यानाय काञ्चनमूफसः । ८  
 निर्मिताः खण्डकारेण हस्ताभ्यां द्रावकस्य च ।  
 नीजं ते परिधीयन्ते धूमलं वा परिच्छदं ।  
 देवास्ते शिष्यिभि दर्शकैरचिताः सन्ति सर्वपः ॥  
 यिहोवास्त्रीश्वरः सत्यः खयज्ञीवित ईश्वरः । १०  
 राजा चानन्तकालस्य स एवान्ति न चेतरः ॥  
 तत्कोशस्य प्रचण्डत्वात् कम्पते विश्वधारिणी ।  
 सोदुं तस्य च कोपाग्निम् अक्षमाः सर्वजातयः । ११  
 यूयं तान् ब्रूत ये देवै द्यावाभूमी न निर्मिते ।  
 भूमावस्था दिवस्त्राद्यो विनन्द्यन्ति त ईश्वराः ॥  
 स ससर्ज खण्डया क्षां खधिया विदधे जगत् । १२  
 स च विस्तारयामास सप्रवीणतया दिवं ॥

- १२ ईरिते खरवे तेन व्योम्नि सञ्चीयते जलं ।  
उत्पादने च मेदिन्याः प्रान्तात् तेनोच्चवारिदाः ॥  
तेन वृद्धिप्रदानाय मेघवक्षि विर्धीयते ।  
निःसार्थं निजकोषेभस्तेन चानीयते मरुत् ॥
- १४ पशुतुल्या जनाः सर्वे ज्ञानहीनाच्च सन्ति ते ।  
लज्जने विग्रहात् सर्वे धातुब्रावकश्चित्यनः ॥  
याजा एव यतः सन्ति विग्रहस्ते विर्द्धिर्मिताः ।  
श्वासच्चाभ्यन्तरे तेषां न कथञ्चन विद्यते ॥
- १५ अलीका एव ते सन्ति निर्मिताच्च प्रमादतः ।  
यदा दायिष्यते योग्यं फलं नन्द्यन्ति ते तदा ॥
- १६ याकूवस्य तु यो दायः स न ताटुश्च ईश्वरः ।  
द्वात्स्वस्त्वेषुः स निर्मातेचायेत् तस्य निजं धनं ।  
नामधेयच्च तस्यास्ति सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

- १० देशतः संगृहाण त्वं सभागडान् रुद्धवासिनि ॥  
यतो हेतोरिमां वाचं भाषते परमेश्वरः ।  
पश्याहमेकक्षत्वैव यथा गोपणया शिलां ।  
प्रक्षेप्यामि तथा दूरम् एतदेशनिवासिनः ।  
ते यथा चावगच्छेय व्यथिष्यामि तांस्तथा ॥
- ११ हा हतास्मि प्रभमाहम् आधातो मे व्यथाकरः ।  
मयागादि व्यथैवेयं विषोष्या मया हि सा ॥  
नष्टं दूष्यं मम क्रिङ्गाः सकलात्मस्य रज्जवः ।  
चात्मजाः प्रस्त्रिता मत्तो न विद्यन्ते च कुच्चित् ॥  
मम कोऽपि जनो नात्ति यो दूष्यं स्थापयेत् मुनः ।  
यो वा यवनिकात्मस्य मत्कृते योजयेत् मुनः ॥
- १२ पालकाः पशुतां प्राप्य नान्विच्छन्ति परेश्वरं ।  
हीनश्रीणां ततस्तेषां विकीर्णाः सकला ब्रजाः ॥  
वार्त्तायाः श्रूयते शृङ्खः पश्य सा चोपतिष्ठति ।  
समायाद्युत्तरसाङ्क्षिदेशात् कोलाहलो महान् ॥  
परिणामच्च तस्यायं यिङ्गदायाः पुराणि यत् ।  
भवेयु नरशून्यानि ह्लरवैराश्रितानि च ॥

ह परेश्वर जाने इहं सर्वो न समतः प्रभुः । १३  
 कर्तुं स्वपादविन्यासं स्थिरं गत्वा नरो इच्छमः ॥  
 विचारेणैव प्राप्तिं मे कुरु हे परमेश्वर । १४  
 ना स्वकोपेन मां शाधि किं जाने मां चयिष्यसि ॥  
 ये त्वां नैवाभिजानन्तीतरजातीयमानुषाः । १५  
 प्रार्थनां तव नामा च ये वंशा नहि कुर्वते ।  
 त्वं तेषामेव शोषेषु स्वक्रोधमवतारय ॥  
 यतस्ते भर्त्रितो याकूब् अत्त्वा निःशेषितः स तैः ।  
 वासस्यानन्त्य यत् तस्य तत् तैरेव विनाशितं ॥

## 11

## ११ एकादशोऽध्यायः ।

१ परमेश्वरस्य नियमकथनं ६ तत्रिष्ठमलड्डनादृ यिङ्गदायास्तिरस्करणं भाविश्वास्तिस्य  
 १८ यिरिमियस्य विरुद्धम् अनाद्योयलोकादां कुमन्त्रणा तत्रिष्ठित्वा तेषां  
 भाविश्वास्तिः ।

ततः परं परमेश्वरेणादिता वागियं यिरिमियं प्रत्युपत्स्तौ, यथा, १  
 यूयमस्य नियमस्य वाक्यानि श्रुत्वा यिङ्गदादेशस्यजनान् यिङ्गशालम् २  
 निवासिनस्य गदत । त्वं तान् वद, इत्यादेः प्रभुः परमेश्वर इत्यं ३  
 ब्रवोति, शस्तो भृयात् स नरो यो नियमस्यैतस्य वाक्यानि न इत्प्राप्ताति ४  
 यानि लोहचुक्षितो मिसरो मया निर्यापणस्य दिने युग्मत्यूर्ब्बपुरुषा ५  
 चाच्चापिताः, यथा, यूयं मम रवे मनो निधाय यथाहं युग्मान् आ- ६  
 दिशामि तथैव मम वचांस्याचरत, तेन यूयं मम प्रजा भविष्यत, ७  
 अहव्य युग्माकम् ईश्वरो भविष्यामि । इत्यं मया युग्मत्यूर्ब्बपुरुषेभ्यो दुर्घ- ८  
 मध्यप्रवाहिण एतस्य देशस्यादेव दानं प्रतिपूर्णताय यः प्रपयथो इकारि ९  
 स रक्षियते । तदा मयोक्तां हे परमेश्वर तथात् ।

अनन्तरं परमेश्वरो मामवादीत्, त्वं यिङ्गदादेशस्य नगरेषु यिङ्ग- १०  
 शालसे भार्गेषु चैतानि वचांसि द्वेषय, यथा, यूयमस्य नियमस्य वाक्येषु ११  
 मनो निधाय तान्याचरत । यतो मिसरदेशात् युग्मत्यूर्ब्बपुरुषाणाम् १२  
 आनयनदिनमारभ्याद्यर्थन्तमहं युग्मत्यूर्ब्बपुरुषान् अतन्त्रितम् उपादिशं १३  
 यूयं मम रवे मनांसि निदद्धमिति । तैस्तु न मनो निधाय न कर्णपातं १४  
 छात्वा स्वपापिष्ठचित्तानां जाग्यं समाचरितम्, अतस्तेषामाचरणाय १५

मयाज्ञापितो यो इयं नियमस्तै ने समाचरितस्तम्भकीयाणां सर्ववाक्यानां फलं ते मया प्रापयितथाः ।

६ अनन्तरं परमेश्वरो सामवादीत्, यिङ्गदादेशस्यजनानां यिरुप्लालम्-  
७ निवासिनाच्च मध्ये राजग्रोहः सम्माप्तः । मदाक्षे मनो निधातुमनिच्छनां  
८ खीयपूर्वपुरुषाणां दुष्क्रियाः प्रति प्रत्यावृत्य ते सेवनार्थमितरदेवानाम्  
९ अनुगामिनो उभवन् । तेषां पूर्वपुरुषैः सार्वं क्षतो मम नियम इच्छा-  
१० येल्वंशेन यिङ्गदावंशेन च लङ्घितः । अतः परमेश्वरो ब्रवोति पश्याहं  
११ तांस्ताटशी विपदं प्रापयिष्यामि या तैस्तरितुं न शक्तिष्यते, ते मा-  
१२ मुहिश्योच्चध्वनिं करिष्यन्ति किन्त्वहं तत्र कर्णयातं न करिष्यानि ।  
१३ तदानीं यिङ्गदीयपुरुषीणां जना यिरुप्लालमो निवासिनच्च यानुहिश्य  
१४ धूपदाहं कुर्वते तान् देवान् उपस्थास्यन्ते ते तु विपत्काले न कथञ्चन  
१५ तेषां परिचाणं करिष्यन्ति । यतो हे यिङ्गदे तत्र यावत्यः पूर्वस्तावत्यो  
१६ देवताः सन्ति यिरुप्लालमि च यावन्तो मार्गाः सन्ति तावत्यो लज्जा-  
१७ स्पदोदिशा वेद्यो इर्थतो वालास्त्रदेवाय धूपदाहार्थिका वेद्यो युग्माभिः  
१८ खापिताः । अतस्त्वमेतेषां जनानां क्षते मा प्रार्थयस्त्र, तेषां क्षते विलापं  
१९ प्रार्थनां वा मोदीरथ यतस्तेषु खविपत्काले मामुहिश्योच्चनादं कुर्वत्सु  
२० नाहं मनो निधास्ये ।

२५ प्रासादे मम किं कुर्व्यात् पुन र्मत्योतिभाजनं ।

तन्महापातकं कर्तुं यतन्ते मुख्यमानवाः ।

दूरीकर्तुं पवित्रच्च भासं लदीयसमुखात् ।

कुत्सिताचारकाले त्वं भवसुक्षासकारिणी ॥

त्वं हरिज्जीतदक्षो उसि सुन्दरः फलशोभया ।

इत्येव नामद्येयं ते कृतवान् परमेश्वरः ॥

सार्वं महाजनौघस्य नादेन तत्र पादपे ।

वक्षित्तु ज्वलितस्तेन तस्य प्राखाच्च खण्डिताः ॥

यस्त्रां रोपितवान् पूर्वं सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

तेनैवानिष्ठवाक्यं तत् त्वदिरुद्गमुदीर्यते ॥

इच्छायेलीयवंशेन यिङ्गदीयान्वयेन च ।

धूपं वालास्त्रदेवाय प्रज्वाल्य मम मन्यते ।

खेच्छातो इकारि यत् प्राप्तं तदेवैतस्य काशयं ॥

ज्ञापितो भवताहं तज्जाने हे परमेश्वर ।

क्रियात्तेषां जनानाच्च मह्यं त्वयैव दर्शिताः ॥  
मेषवत्सो यथा दान्तो नीयमानो बधस्थलं ॥ १५  
तथैवासमह्यं तेषां न जानन्विन्नितं मयि ॥  
वृक्षो नाशयितव्यो इसावस्ताभिः सहितः फलैः ।  
आयात जीवतां देशात् समुत्कृत्ताम तं वयं ।  
मनुष्यैस्तस्य नामापि पुन न लग्न्यतामिति ॥  
सेनाध्यक्षं परेण त्वम् असि न्यायविचारकृत् ॥ २०  
तं नरस्यान्तरात्मानं हृदयच्च परीक्षसे ॥  
अहृत्वालोकयिष्यामि तेभ्यो दत्तं त्वया फलं ।  
यतोऽहं खविवादस्य भास्मपर्तवांख्यिः ॥

तं परमेश्वरस्य नाम्ना भविष्यद्वाक्यकथनाद् विरम, न चेदस्ताभि ॥ २१  
हृनिध्यस इति वाक्यं त्वत्वाण्यनाशय सचेष्टे यैरनाथोतीयनरैख्यां प्रव्य-  
वादि तेषां वैपरीत्येन परमेश्वर इत्यं भाषते ।

अतो हृतोरिदं ब्रूते सेनाध्यक्षः परेश्वरः ॥ २२  
पश्य तेभ्यो नरेभ्योऽहं प्रदास्याम्युचितं फलं ॥  
तेषां मध्ये युवानो ये ते मरिष्यन्ति खड्गतः ।  
तेषां पुत्राच्च पुत्र्यच्च मरिष्यन्ति चुधाहृताः ॥  
शेषवंशो नृणां तेषां कश्चिन्न सम्भविष्यति । २३  
वत्सरे फलदानस्य ते इनाथोतीयमानवाः ।  
यतः सम्मापयिष्यन्ते मयानिष्टं यथोचितं ॥

## 12 १२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ ईश्वरं प्रति यिरिमियस्य काङ्क्षिः ५ तं प्रति नस्य भ्रातृणां कापदं ७ यिह्वदीयानां  
भाव्यताटनं १५ परावृत्तमनःसु दद्या च ।

हे परेश्वर धर्मी त्वं विवादेऽपि क्षते मया । १  
तथायि त्वां विचाराच्चा अधि प्रश्नमुपक्रमे ॥  
दुर्ज्ञरिचमनुव्याणां या गतिः सा शुभा कुतः ।  
कुतन्तिष्ठन्ति चाद्युव्याः कपटाचारिणो नराः ॥  
त्वद्रेषिताः समूलात्ते प्रवर्धन्ते फलप्रदाः । २  
अदूररुचं मुखात् तेषां सुदूरस्त्वसि चित्ततः ॥

३ हे परेश्वर मामेव त्वं परिज्ञातवानसि ।  
 त्वया दृष्टा च मन्त्रित्वं त्वदासक्तो परीक्षितं ॥  
 त्वं भेषानिव हन्तयान् घृत्वापाकर्ष तान् जनान् ।  
 निमित्तं बधवस्तुस्य दृत्वा तांच्च नियोजय ॥  
 ४ मलिना शोकतो भूमिः कतिकालं भविष्यति ।  
 सर्वद्वेचस्यधासक्षं शोषितः प्रतिभास्यति ॥  
 पशुपतिण्य उच्चिन्ना दौर्जन्याद् देशवासिनां ।  
 गदतां सो उक्तमो द्रव्यम् अन्तिमां नो दशामिति ॥  
 ५ सार्वं पदातिभि धीवस्त्वैश्वेत् त्वं ज्ञान्तिमाप्नुयाः ।  
 कथं स्पर्धिष्यसे तर्हि धावने न हयैः सह ॥  
 अत्र निष्कर्षके देशे त्वं कथमिदशङ्कितः ।  
 यद्वद्वद्यास्त्वलङ्कारे कान्तारे किं करिष्यसि ॥  
 ६ त्वं स्वभावगणेनापि स्वपैठकान्वयेन च ।  
 वच्छ्वसे मुक्तकरणैस्त्वत्पञ्चादीर्थते ध्वनिः ।  
 मा विश्वसिहि तेषु त्वं प्रोतिवाचो गदत्वयि ॥  
 ७ निजगेहं मया त्वक्ं निजसम्पत्तिरुचिता ।  
 प्राणप्रियतमं पाचं शत्रुहस्ते समर्पितं ॥  
 ८ मत्पद्मे भम सम्पत्ति वन्यसिंहीसमाभवत् ।  
 सा गर्जतोव मां दृष्टा ताज्ञाहं गर्हये ततः ॥  
 सम्पत्ति मे मदर्थं किं चिचाङ्गः शकुनि भवेत् ।  
 तदिरुद्धं समन्तात् किं शकुनीनां सभा भवेत् ॥  
 ९ युद्धाभि वन्यजन्तुनां सर्वेषामेव सङ्गहः ।  
 क्रियतां भोजनार्थज्ञानीयन्तां ते प्रयत्नतः ॥  
 द्राक्षाद्वेचं समानेकैर्ध्यसितं पशुरक्तकैः ।  
 १० मम या कृष्टभूमिस्त्वैः साप्यभूत् पादमदिता ।  
 मन्महोहारिभूमिस्त्वैः शून्याकारि यथा मरुः ॥  
 ११ तैस्व शून्योक्तास्ते सा शून्या शोचति मां प्रति ।  
 कृत्स्वः शून्योक्तो देशः को उपि तत्र न यत्कवान् ॥  
 प्रान्तरस्यगिरीन् सर्वान् समारोहन्ति नाशकाः ।  
 आदेशात् परमेशस्य यतः सर्वं चरत्यसि ॥  
 १२ आप्रान्तात् प्रान्तपर्यन्तम् एतद्वीकृति कुचित् ।

कस्युचित् प्राणिनः काचित् शान्ति न समविष्टति ॥

गोधूमच्च जना उम्बा सङ्गहीष्टिन्ति करण्कान् । १३

परिश्रान्तेच्च तैः कश्चिदुपकारो न लप्यते ॥

च्छेत्रोत्पन्नफलेभ्यर्थं ते भविष्टन्ति लज्जिताः ।

परमेश्वरकोपस्य ज्वलनं तस्य कारणं ॥

परमेश्वर इदं ब्रूते, ममेस्यायेलोयप्रजाभ्योऽहमधिकारार्थं यां भूमिं १४  
दत्तवान् तत्स्पर्शकारिणः खीयदुष्टप्रतिवेशिनः सर्वानध्यहं भाषे,  
पश्याहं तेषां भूमितस्तान् उत्पाटयिष्यामि तेषां मध्याच्च यिङ्गदावंशमु-  
त्पाटयिष्यामि । तेषामुत्पाटनात् परमहं तान् पुनरनुकम्प्य प्रयेकं खो- १५  
याधिकृतभूमिं खीयदेशच्च प्रव्यावर्तयिष्यामि । ते च यथा वालदेवस्य १६  
नाम्ना शृणनं मम प्रजा अशिक्षयन्, तथा मम नाम्ना परमेश्वरो  
जीवतीति शपनाय यदि मम प्रजानां नीतिं शिक्षेत्, तर्हि मत्प्रजानां  
मध्ये ते दृष्टेऽन्नतिमवाप्यन्ति । परन्तु चेन्मनांसि न निदधीरस्तर्हाहं १०  
तां जातिं सर्वं श उत्पाच्य विनाशयिष्यामीति ब्रूते परमेश्वरः ।

## 13

### १३ च्योदशोऽध्यायः ।

१ कटिबन्धनस्य दृष्टान्तः १२ द्राक्षारसपूर्णपावाणां दृष्टान्तात् पापहेतो भाविदुःखस्य  
कथनं १५, विनांतिकथनं १६ सकलदुःखस्य कारणं पापमिति दर्शनम् ।

परमेश्वरो मामिदं वचनम् अवादीत् त्वं गत्वा स्वार्थमातसं कटि- १  
बन्धनं क्रीत्वा कटौ धास्य जलं मा प्रवेश्य । ततः परमेश्वरस्य वाक्या- २  
न्मया कटिबन्धनं क्रीतं कटौ धारितच्च । पञ्चाद् द्वितीयवारं परमेश्वरस्य ३  
वाक्यमिदं मां प्रति प्रादुरभूत्, सक्रीतेन तेन कटिबन्धनेन बज्जकटिस्त्वमु- ४  
त्याय फरातनदस्य तीरं गत्वा तत्र शैलस्य विदीर्णस्थाने तत् प्रच्छादय । ५  
अतोऽहं यथा परमेश्वरेणादिष्टस्थागत्वा फराततीरे तत् प्राचिच्छदं । ६  
अतः परं बज्जदिनेषु गतेषु परमेश्वरो मामवादीत् त्वम् उत्पाय फरातं ७  
गत्वा ममादेशात् तत्र प्रच्छादितं तत् कटिबन्धनं गृह्णाण । अतोऽहं ८  
फरातं गत्वा यत्र स्थाने तत् कटिबन्धनं प्रच्छादितवान् तत्र खनित्वा ९  
तदुदयहिषं । ततु कटिबन्धनं पश्य शीर्णे सर्वंश्शो निरुपयोगज्ञासीत् । १०  
तदानों परमेश्वरस्तेदं वाक्यं मां प्रति प्रादुरभूत्, परमेश्वरो ब्रूते, इत्य- ११

१० मेव यिङ्गदाया दर्पो यिरुशालमस्तु महादर्पो मया विकारिष्यते । इमे ये दुष्टजना सम वाक्यानि यहीतुमनिच्छां प्रकाश्य स्वीर्यचित्तानां जाग्य-  
माचरन्त इतरदेवान् सेवितुमासाधयितुच्च तेषामनुगामिनो जातास्ते  
११ सर्वशो निरुपयोगेनानेन कटिबन्धनेन तुल्या भविष्यन्ति । यतः कटि-  
बन्धनं यथा नरस्य कटौ समासञ्ज्यते तथैवाहं छत्स्वमिस्त्वायेलीयवंशं  
छत्स्वं यिङ्गदावंशच्च मयि समासञ्ज्य ता मदीयप्रजाः खातिस्तुतिष्ठोभा-  
खरूपाः कर्तुमैच्छमिति भाषते परमेश्वरः । तैर्जनैस्तु सम वाक्यं न  
गृहीतं ।

१२ त्वं तान् एतद् वचनमर्यि वद, इच्छायेलः प्रभुः परमेश्वर इदं ब्रूते,  
एकैकया कुत्वा ब्राह्मारसपूर्णया भवितव्यं । अत्र ते तुभ्यं कथयिष्यन्ति,  
एकैका कुतू र्यद् ब्राह्मारसेन पूर्णा भविष्यति तत् किं वयं न जानीम  
१३ इति । त्वन्तु तान् वद, परमेश्वर इदं कथयति,

पश्याहं मानवान् सर्वान् एतदेशनिवासिनः ।

दायूदंशजभूपांश्चासीनास्तस्य व्यपासने ॥

याजकान् भाविवक्तुंच्च यिरुशालमवासिनः ।

जनान् सर्वांच्च मादैन पूरयिष्यामि निश्चितं ॥

१४ प्रसभं प्रतियिष्याम्येकं तेषामपरं प्रति ।

तावान् सुतांच्च सङ्कोर्णानिति ब्रूते परेश्वरः ॥

नाहं तान् अनुकम्पये न करिष्याम्यनुयहं ।

नैव तेषां विनाशान्मां करुणा बारयिष्यति ॥

१५ यूर्यं शुश्रूषवो भूत्वा कर्णे गृहीत महचः ।

दर्पोऽद्रताच्च मा भूत वक्ता यस्मात् परेश्वरः ॥

१६ स्वप्रभोः परमेश्वस्य यथाहं करुतादरं ।

न चेत् तेनाचिशादेव भान्तमुत्पादयिष्यते ।

स्वलिष्यन्ति च युग्माकं चरणास्तामसाद्रिषु ॥

युग्माकाङ्क्षिता दीप्तिस्तेनैव विकृता सती ।

मृत्युच्छाया सुघोरं वा तमिच्चं समविष्यति ॥

१७ महचस्तु यहीतुं चैदृ युग्माकं न भवेच्चतिः ।

प्रच्छद्वे दर्पतः स्थाने मच्चित्तं तर्हि तप्यते ॥

तेऽयपूर्णाच्च मन्त्रेनाद् धाराश्चुः प्रकरिष्यति ।

परेश्वस्य व्रजो यस्माद् दास्यं नीतो भविष्यति ॥

राजानं ब्रूहि राजीवं युवां निष्ठे निषीदतं ।	१८
शेभादार्थि किरोटं वां मूर्ज्जतः पतितं यतः ॥	
रुद्रा दाक्षिणिकाः पुर्यो नोद्वाव्यन्ते च केनचित् ।	१९
दासीभूता यिङ्गदात्ति दासीभूताखिला हि सा ॥	
उन्मील्य खीयनेत्रे त्वं पश्यायान्त्युत्तराद् दिष्टः ।	२०
कुत्रात्ति त्वयि दत्तः स चारमेघवजस्तव ॥	
सखिवत् त्वत्प्रभुत्वे ये विनीता अभवत्त्वया ।	२१
तैर्शेत् त्वां श्रासयेदीशस्तर्हि त्वं किं वदिष्यसि ।	
तदा किं प्रसवन्तीव व्ययया न ग्रसिष्यसे ॥	
इमा मां यदुप्रातिष्ठन् विपदो हेतुरस्य कः ।	२२
इत्यं त्वं हृदि चेत् एच्छे पृथग् तर्हि तदुत्तरं ॥	
अपराधबज्जत्वात् ते वस्त्रान्तो विद्यते ऽभवत् ।	
स्मृथे त्वत्पादमूले च धृष्टाचारन्वणां करैः ॥	
किं कूप्तीयमनुष्णेण खत्वचः परिवर्त्तनं ।	२३
श्राद्धूलेन खरेखाणां निमयो वापि सम्बवेत् ॥	
यदि तत् सम्बवेत् तर्हि चिराभ्यस्तकुकर्मभिः ।	
युद्धाभिरपि धर्मस्यानुष्ठानं सम्भविष्यति ॥	
अतोऽहं विकरीष्याभि चतुर्दिन्तु जनानिमान् ।	२४
मरौ वातस्य वेगेनापोद्यमानान् नडानिव ॥	
त्वद्वाग्यमेतदेवात्ति मत्तो लभ्यो धनस्य च ।	२५
अयमेव त्वदीयांश इति ब्रूते परेत्वरः ।	
मां विस्मृत्य त्वया यस्माद् असत्ये प्रत्ययः कृतः ॥	
अतस्तावकवस्त्रान्तं विवरिष्याभ्यहं तथा ।	२६
यथाच्छब्दमुखायात्ते लज्जा दृश्या भविष्यति ॥	
जारैः सार्जं तव क्रीडां ज्ञेषितं कामसूचकं ।	२७
प्रान्तरस्येषु शैलेषु अभिचारेण कुक्रियां ।	
सर्वमेव तवाचारं दृश्याहं दृश्यवानहं ॥	
धिक् धिक् त्वां हे यिरुशालम् नाभवत्त्वं प्रदिष्कृता ।	
कियलालम् इतः पश्चात् त्वं शुचि न भविष्यसि ॥	

## 14 १४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ आकाशस्य भविष्यत्कथनं ७ यिरिमियस्य प्रार्थना १० परमेश्वरेण तद्वैयप्रार्थनाया  
निराकरणं १३ मिथ्याभविष्यदादिनां दोषः १७ यिरिमियस्य निवेदनच्च ।

- १ शुक्लकालानधि यिरिमियं प्रति परमेश्वरस्य यद् वाकं प्रादुरभूत्  
तदिदं यथा,
- २ यिह्वदा कुरुते शौकं स्त्रानानि गोपुराणि च ।  
तस्या अङ्गारवर्णाणि व्यवसीदन्ति भूमिसात् ।  
यिरुशालमगर्याच्च समुद्रच्छति रोदनं ॥
- ३ तोयार्थं नायकार्लेषां प्रेषयन्ति खकिङ्गरान् ।  
ते तु कृपानुपस्थाय नाम्नुवन्यम्बु किञ्चन ॥  
शून्यभाजनहत्ताच्च प्रत्यावान्ति यथागतं ।  
लज्जापन्ना विवर्णास्या वर्णेश्वादितमस्तकाः ॥
- ४ देशे वृष्टेभावेन भूमेः शङ्कां निरीच्य च ।  
लज्जापन्नाः खशीर्वाणि क्वादयन्ति क्वघीबलाः ॥
- ५ क्षेत्रस्या या मृगी सापि प्रसूतैव खशावकं ।  
प्रजहाति पुनर्बारं यवसानामभावतः ॥
- ६ आरण्यगर्दभास्तदत् तिष्ठन्तो निर्दुमाद्रिषु ।  
वायुं पिवन्ति मुक्तास्याः पवनाश्नसन्निभाः ।  
तेषां नेत्राणि सीदन्ति घासो यस्मान्न विद्यते ॥
- ७ साक्षं यद्यपराधा नो दद्युरस्मदिरुद्धतः ।  
खनामोदिश्य कार्यं त्वं कुरु हे परमेश्वर ॥
- ८ भूयो भूयो यतोऽकुर्म विपथे गमनं वयं ।  
अतस्त्वद्वप्तीत्येन सज्जाता अपराधिनः ॥
- ९ त्वम् इस्तायेत्त आप्णाभू विंपत्ताले च मुक्तिदः ।  
अत्र देशे कुतो हेतोत्त्वं विदेशीव वर्त्तसे ।  
यामिनीयापनेच्छाद् वा व्यक्तमार्गी यथाध्वगः ॥
- १० किमर्थं वर्त्तसे च त्वं नरः स्तव्यमना इव ।  
अक्षमस्य परिचाणे युद्धवीरस्य वा समः ॥  
अस्माकं मध्यवर्त्तीं तु त्वमेवासि परेश्वर ।  
तव नाम्ना वयं ख्याता अतोऽस्मान् मैव सन्त्यज ॥

जनानेतानधि ब्रूते वाक्यमेतत् परेश्वरः । १०  
 ते स्वपादान् असंयम्य प्रीयन्ते भवते सदा ॥  
 अच्छत्वा परमेषोऽपि तान् जनान् प्रत्यनुयहं ।  
 अधुनैव तमेतेषाम् अपराधं स्फृष्ट्यति ।  
 योग्यं पापक्रियाणाच्च फलं तेभ्यः प्रदास्यति ॥ ११  
 अवादीत् परमेषो मां त्वयैतान् मानवानधि ।  
 अर्थाद्वितार्थमेतेषां प्रार्थना क्रियतां नहि ॥  
 नैवोपवसतां तेषाम् अहं श्रोत्यामि रोदनं ।  
 यच्चतो बल्लिनैविद्ये न ग्रहीष्यामि तानहं । १२  
 असिद्गुर्भिर्क्षमारीभि नाशयिष्याभ्यहन्तु तान् ॥  
 तदानीं प्रत्यभाषे ऽहं ह्वा प्रभो परमेश्वर । १३  
 दृश्यतां भाविवक्तारो गदन्त्येतानिदं वचः ॥  
 नैव द्रव्यय निस्त्रिंशं युग्मान् नैपेष्यति च्छुधा ।  
 युग्मभ्यं चेममेवाच्च सत्यं दायिष्यते भया ॥  
 तदानीं परमेषो मां प्रत्यवादोदिदं वचः । १४  
 मम नामा मृषावाक्यं भाषन्ते भाविवादिनः ।  
 नैव प्रेषितवानेतान् न वाच्यापितवानहं ।  
 न कदाचन वाक्यं वा तेभ्यः कथितवानहं ॥  
 असत्यदर्शनं मन्त्रम् अलीकं खमतेष्कलं ।  
 एतान्यैश्वरचांसीव युग्मभ्यं कथयन्ति ते ॥ १५  
 अतो ये भाविवक्तारो मया न प्रहिता अपि ।  
 मम नामेव भाषन्ते परेषो वक्त्रं तानधि ॥  
 तैरुक्तं नाच देशे ऽसिः च्छुधा वा सम्भविष्यति ।  
 त एवासिच्छुधाभ्यान्तु नंश्यन्ति भाविवादिनः ॥  
 यान् जनांच समुद्दिश्य दैववाक्यं वदन्ति ते । १६  
 चेष्यन्ते ऽसिच्छुधाभ्यां ते मार्गेषु यिरुपालमः ॥  
 तान् जायापुच्चपुच्चोच्च न कञ्चित्प्रिखनिष्यति ।  
 तेषां सदुष्टता तेषु मयावतारविष्यते ॥  
 तानुदिश्य त्वया तस्माद् वाक्यमेतदुदीर्यतां । १७  
 स्वतामशु मन्त्रेने दिवाराच्च मनारतं ॥  
 मज्जाते रात्मजा कन्या महाभङ्गं गता यतः ।

अथं तस्या य आद्यातः स चातीव व्यथाकरः ॥  
यदि क्षेत्रं प्रगच्छेयं न रान् वीक्षे इसिना हतान् ।

पुरों चेत् प्रविशेयच्च वीक्षे कुत्काममानवान् ॥  
भविष्यद्वक्तुवर्गो इपि याजकानां गणत्था ।

गन्तव्यं स्थानमज्ञाता परिभास्यन्ति नीर्णति ॥  
हा यिङ्गदां नितानं किं त्वं निराकृतवानसि ।

सिद्धेन् वा सर्वथाभूत् किं गर्हितं मनसा तव ।  
कुत्स्वयाहतानां न आरोग्यं जायते नहि ॥

आकाङ्क्षामे वयं शान्तिं कल्याणं तु न दृश्यते ।  
आरोग्यकालमीम्प्रामः सन्वासस्तूपतिष्ठति ॥

सदोषं पैत्रिकं पापं जानीमो हे परेश्वर ।

त्वद्विरुद्धं क्षतो इस्माभिरपराधो न संशयः ॥

खीयनामो इनुरोधात् त्वम् अस्मान् न व्यक्तुमर्हसि ।  
अमीत् सिंहासनं यत् ते निस्तेजो मा कुरुव्य तत् ।

नियमं ते सहायाभिः क्वातं मा भंगितं स्मर ॥

अलीका अन्यजातीनां देवाः किं दृष्टिदायिनः ।  
अन्तरीक्षं स्थयं वा किम् आसारान् समच्छति ॥

किं त्वमेव न तत्कर्ता हे परेश्वर नः प्रभो ।

त्वामाकाङ्क्षाम एतेषां त्वं यतो इसि विधायकः ॥

## 15 १५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ यिङ्गिदिलोकानां दण्डविषयकं भविष्यद्वाक्यं १० खमवि यिरिमियस्य विलापः  
११ शबून् प्रति भर्त्तेनमीश्वरस्य १५ ईश्वरस्य सन्निधौ यिरिमियस्य निवेदनं  
१६ यिङ्गिदिलोकानधि चेश्वरस्य प्रतिज्ञा ।

अपरं परमेशो माम् एतद्वचनमन्वीत् ।

यदि मूर्साः शिमूयेलच्च तिष्ठेतां मम सम्मुखे ।  
तथायेतेषु लोकेषु न वर्त्तत मति र्मम ।

दृष्टितो मे विघ्नज्यन्तां त्वया ते इपसरन्तु च ॥

अपगच्छेम किं स्थानम् इति तैर्यदि एतच्यसे ।  
तर्हि तान् प्रतिभाषत्वं वक्षीत्यं परमेश्वरः ॥

मत्थोः पाचं व्रजेन्मृत्युम् आसेः पाचमसि व्रजेत् ।  
 च्छुधां गच्छेत् च्छुधापाचं दास्यं दास्य स्य भाजनं ॥ १  
 पुनर्बासमिदं वाकं भाषते परमेश्वरः ।  
 चतुर्थो उधिकरिष्यामि जातीस्तेषु जनेष्वहं ।  
 द्वापाणं प्राणनाशाय कर्षणाय च कुकुरान् ।  
 खगान् भूचरजन्तुङ्ग यासायोत्पाटनाय च ॥ २  
 कृते हिष्कियपुच्छस्य मिनश्च र्यिजदापतेः ।  
 यिरुषालमि तेनैवाचरितानच्च कर्मणां ।  
 तान् मह्याः सर्वराज्येष्वर्पयिष्यामि विधुनने ॥ ३  
 आः कस्वां हे यिरुषालम् अनुकम्पिष्यते पुनः ।  
 श्रोकार्त्तस्वनिमित्तं वा को विलापं करिष्यति ।  
 मङ्गलं तव प्रस्तुं वा कस्वाम् अभ्यागमिष्यति ॥ ४  
 परेष्ठो वक्ति मां लक्ष्मा त्वं गतासि पराङ्मुखा ।  
 अतस्त्वदैपरीत्येनाहं विसार्थं निजं करं ।  
 त्वाम् उच्चिन्नां करिष्यामि चन्तुं ज्ञान्तो उभवं यतः ॥ ५  
 श्रौपैः प्रस्तोटयिष्यामि देशस्थगोपरेषु तान् ।  
 निरपत्याः करिष्यामि नाशयिष्यामि मत्थजाः ।  
 यतस्ता: स्वकुमार्गभ्यो नाकुर्वन् प्रतिवर्त्तनं ॥ ६  
 सामुद्रसिकताभ्यो उप्यनेकास्तद्विधवास्ततः ।  
 तेषाच्च वैपरीत्येन तेषां मातृपुरीं मया ।  
 मथाह्ने नाशयन् वीरः समानायिष्यते युवा ।  
 अक्षसाच करिष्यामि तां तापचासविङ्गलां ॥ ७  
 सप्तानां प्रसवित्री सा स्त्राना प्राणान् प्रहास्यति ।  
 अनतीते दिने तस्या भाष्टारो उस्तुं गमिष्यति ।  
 लच्छयन्नाच तस्मात् सा विवर्णा च भविष्यति ॥ ८  
 तेषां षेषजनां आहं शत्रूणामेव सम्मुखे ।  
 खड्गे समर्पयिष्यामीति ब्रूते परमेश्वरः ॥ ९  
 हा मातु र्मम हा मां धिक् यन्मां प्रजातवत्यसि ।  
 वाग्वितरणास्यदं छत्स्वलोकस्य इन्द्रभाजनं ॥ १०  
 न कस्याप्युत्तमर्णा इहं नाथमर्णा इपि वाभवं ।  
 तथा सत्वपि शृण्ये तैः सकलैरेव मानवैः ।

११ परेष्ठो वक्ति किं त्वं न क्षेमार्थं मोक्षसे मया ।  
चामते दुर्दशाकाले समये सङ्कटस्य च ।  
त्वां प्रसादयितुं प॒त्रुः किं नानायिष्यते मया ॥

१२ लोह उत्तरजी॑ लोहस्ताम्बं वा किं प्रभज्यते ॥  
विभवं तव कोषांच्च विलसिष्यामि लोमवत् ।  
निर्मूल्यं पापबाज्जल्यात् तव तत्कृतद्वसीमनि ॥  
१४ तांस्वदज्ञातदेशच्चापनेष्याम्यरिभिस्तव ।  
यतो मे प्राज्वलत् कोपादृ वक्ति दुष्टान् स धत्यति ॥

१५ सर्वज्ञोऽसि परेष्ठ त्वं स्मर मां पश्य मे दशां ।  
फलं मद्राधकेभ्यस्त घोग्यं दत्त्वाभिरक्ष मां ।  
त्वं खकोपस्य मान्येन न मां संहर्तुमर्हसि ।  
त्वदर्थं यदहं निन्दां सहे तज्ज्ञायतां त्वया ॥  
१६ तव वाक्यानि समाप्य भवितान्यद्वन्मया ।  
चानन्दच्छित्तहर्षस्त्वाभवन्मे तव वाक्यतः ॥  
अभवत् कीर्तिं यस्मात् तव नाम ममोपहि ।  
हे परेष्ठ जगत्कर्त्ता वाहिनीनामधीश्वर ॥  
१७ नाहमुपाविशं कर्तुं हर्षं निन्दकसंसदि ।  
गत्वा तु तत्त्वात् चासमहमेकाक्युपाविशं ।  
यतस्त्वं द्वात्वान् पूर्णे मां स्वरोषस्य भाजनं ॥  
१८ किमर्थं मद्यथा निया कुतो इशाम्यं मम क्षतं ।  
चिकित्सा च कुतस्तेन ग्रहीतुं प्रक्षते नहि ।  
मत्कृते वच्चकं खोतः किमभूरम्बु चाध्रुवं ॥

१९ परमेशस्ततो ब्रूते त्वं परावर्त्तसे यदि ।  
प्रत्यानीतो मया तर्हि स्यास्यसि त्वं मदन्तिके ॥  
२० रत्वं यदुद्धरेत्तुच्छात् तर्हास्यं मे भविष्यसि ।  
ते हि त्वां प्रति वर्तन्तां त्वं मा वर्त्तस्तान् प्रति ॥  
जनसाक्षाद् विधास्ये त्वां प्राचीरं दृढमायसं ।  
ते त्वया सह योत्थन्ते तत्तु जायिष्यसे नहि ॥  
यतस्त्वां जयिनं कर्तुं विधातुं तारणच्च ते ।  
तव सङ्ग्रहमस्तीति भाषते परमेश्वरः ॥

दुर्जनानां करेभ्यस्तं समुद्गारिष्यसे मया ।  
अहं त्वां माचयिष्यामि हस्तेभ्यः क्रूरकर्मणां ॥

१३

## 16 १६ षोडशोऽध्यायः ।

१ विवाहादे ईषान्तकथया यिह्निलोकान् प्रति विनाशस्य भविष्यद्वाक्यं १० पूर्व-  
पुरुषेभ्योऽपि तेषां पापबाङ्गल्यभवनं १४ मिसेश्वात् मुक्तितोऽपि तेषां भाविष्यहासुक्ते  
महात्म्यं १८ देवपूजानिमित्तं तेभ्यः शास्त्रिदानच्च ।

१

१

१

१

४

५

६

७

अपरं परमेश्वरस्यैतद्वाक्यं मां प्रति प्रादुरभूत् ।

मैव तम् उद्दहे भार्याम् अत्र स्थाने कथञ्चन ।

पुत्रा दुहितरो वापि स्थाने इस्मिन् मा भवन्तु ते ॥

यस्मात् स्थाने इत्र जायन्ते ये बाला याच्च बालिकाः ।

अत्र देशे च यास्तेषां मातरः प्रसवन्ति तान् ।

जनयन्ति च ये तातास्तानध्याह परेश्वरः ॥

ते दोग्ने विविधैः क्षीणाः समुत्स्वर्यन्ति जीवनं ।

न शोचिष्यति तान् कोऽपि भूमौ वा निखनिष्यति ॥

स्थास्यन्ति पतितास्ते हि भूमेष्यदि सारवत् ।

अस्तिना द्युधया वापि मरिष्यन्ति च केचन ॥

भूविहारिष्यनाच्च खेचराणाच्च पच्छिं ।

भव्या एव भविष्यन्ति कायास्तेषां गतास्तवः ॥

यस्मात् परेण आहैतत् मा चीत्वारण्हवं विश्व ।

शोकं कर्तुच्च मा गच्छ मा वा विलप तैः सह ॥

यस्माज्जनेभ्य एतेभ्यो हरिष्यामि निजाशिं ।

प्रसादं करुणाच्चेति भाषते परमेश्वरः ॥

इमे द्युज्ञा महान्तस्य भरिष्यन्त्यत्र नीवति ।

न त्वन्येष्टिक्रियां तेषां जनः कोऽपि करिष्यति ॥

न शोचिष्यति तान् कच्चित् न द्यताङ्गो भविष्यति ।

न वा तेषां कृते कच्चित् स्वशिरो मुण्डिष्यति ॥

न मृतानां कृते कोऽपि तान् सान्त्वयितुमिच्छया ।

पृथं शोके यथायोग्यं भङ्ग्वा तेभ्यः प्रदास्यति ॥

पितरं मातरं वापि यो इनुशोचति कोऽपि तं ।

सान्त्वनासूचके पाचे पेर्यं न पाययिष्यति ॥  
 यच्चोपविश्वं तैः सार्जं कुर्याख्वं पानभोजने ।  
 तादृशं पानगेहं त्वं नैव प्रवेशुमहसि ॥  
 यतो हेतोरिदं ब्रूते सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।  
 इस्तायेलः प्रभुः पश्य युश्माकमेव समुखे ।  
 युश्माकमेव काले चाहमुच्छेत्याभ्यतः स्थलात् ।  
 हर्षप्रीततयोः शब्दं शब्दञ्च वस्तकन्ययोः ॥

१० उक्तेष्वेतेषु वाक्येषु जातिमेतां प्रति त्वया ।  
 यदि ते त्वां वदन्तीर्दं कुतो हेतोः प्रभाषते ।  
 अस्तानधि महानिष्ठम् ईदृशं परमेश्वरः ॥  
 अस्ताकमपराधः कः केन वा यापकर्मणा ।  
 अस्तव्यभोः परेशस्य साक्षात् पातकिनो वर्य ॥  
 ११ त्वं तान् वक्ष्यसि तहर्दीर्दं परमेशस्य वागियं ।  
 ताता वो मां यस्तिवज्यान्यान् देवान् अनुगत्य च ।  
 सेवका अभवत्सेवाम् आर्चयंञ्च प्रणम्य तान् ।  
 तैरस्यक्तोऽहं अवस्था च मम तैर्नहि रक्षिता ॥

१२ यूयन्तु स्त्रीयतातेभ्यः कुत्सिताचारकारिणः ।  
 पश्यत मे इवं आतुं सर्वे यूयमनिच्छवः ।  
 तस्मात् खदुषचित्तानां जडतामनुगच्छ ॥  
 १३ प्रचेष्यामि ततो युश्मान् अस्य देशस्य मध्यतः ।  
 दूरदेशं न युश्माभिः न युश्मजनकैर्गतं ॥  
 यूयं तत्त्वेतरान् देवान् सेविष्यच्चे दिवानिशं ।  
 अनुकम्पान्तु युश्मासु वर्तयिष्याभ्यहं नहि ॥

१४ अत्र परेश्वरो ब्रूते काल आयाति तादृशः ।  
 इस्तायेलीयवंशान् यो मिसर्देशात् समानयत् ।  
 परमेशः स साक्षोति न पुन वर्त्यते यदा ॥  
 १५ इस्तायेलीयवंशांस्तु य उदीचीनदेशतः ।  
 तांच विकीर्णवान् यत्र तस्माद् देशसमूहतः ।  
 आनयत् परमेशः स साक्षोति वक्ष्यते तदा ॥  
 तेषां पितामहेभ्यञ्च प्रदत्तायां मया पुरा ।  
 स्त्रीयभूमौ पुर्व्यासं स्थापयिष्यामि तानहं ॥

समानेष्यामि पश्याहं धीवरान् बज्जसङ्गुकान् ।

ते जनांस्तान् धरिष्यन्तोत्यं ब्रूते परमेश्वरः ॥

समानेष्यामि च व्याधान् बज्जसङ्गुंस्तातः परं ।

१६

सर्वाद्रौ सर्वश्लै च सर्वच्छिद्रे च पार्वते ।

यत्कान्मृग्यमाणास्ते तान् धरिष्यन्ति मानवान् ॥

मम नेत्रे यतस्तेषां वर्तते सर्ववर्तमसु ।

१७

मम प्रवक्ष्यतत्ते च न विद्यन्ते तिरेत्तहिताः ।

न प्रच्छन्नो इक्ति तेषां वापराधो दृष्टितो मम ॥

१८

चाहै तेभ्योऽपराधस्याधस्य च द्विगुणं फलं ।

प्रदास्यामि यतस्तेषां गर्हितप्रतिमाचये ।

चर्पितैः कुण्डे देशो मम तैरशुचीकृतः ।

ममाधिकारभूत्तेष्व पूरिता खद्यास्पदैः ॥

१९

प्रभो त्वं मे बलं दुर्गं सङ्कटे च गति र्मम ।

एथिथाः प्रान्तभागेभ्यः सर्वजातीयमानवाः ।

त्वामेवाभ्यागमिष्यन्ति भावमाणा इदं वचः ॥

चास्ताकं जन्मदातृणां व आसोत् पैठको विधिः ।

व्याज एव स वाप्यस्त सर्वथानुपकारकः ॥

२०

स्वार्थं किं निर्मिमीतेषान् भनुष्यस्ते त्वनीश्वराः ॥

२१

चतः पश्यावकाशे उस्मिन् ज्ञापयिष्यामि तानहं ।

ज्ञापयिष्यामि मद्भूतं मत्प्रभुत्वच्च तान् जनान् ।

ते च ज्ञास्यन्ति यत् ख्यातिरस्ति मे परमेश्वरः ॥

## 17 १७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१ पापकारणाद् यिहदाया दूरदेशमनस्य भविष्यद्वाक्यं ५ भनयात्रितेष्वरात्रितजन-  
थो द्वैषान्तः ६ ईश्वरं विचारयितुं कपटिसानवस्यासमर्थता १२ केवलम् ईश्वरेण  
परिचायं १५ निन्दाया निमित्तं यिरिमियत्य विलापः १६ लोकान् प्रति विद्याम-  
वारपालनस्य कथां कथयितुं यिरिमियस्य प्रेरणच्च ।

लिखितं लौहलेखन्या हीरकायविशिष्यत्या ।

१

पापमस्ति यिहदायाः कल्पितं शिल्पकर्मणा ।

तदां हृदयपञ्चेषु तेषां वेदिशिखासु च ॥

- २ संमर्थन्ते तत्स्वेषां सन्तानैः सीयवेदयः ।  
आशेराभिधदेवीनां सर्वे च सीयविग्रहाः ।  
हरिदर्शेषु चैत्येषु प्रोच्छैलेषु च स्थिताः ॥
- ३ हे द्वीचस्थित मे शैल मधा तावकगौरवं ।  
त्वलोषाणाच्च साकल्यं लोप्तवद् वितरिष्यते ।  
सपापा उच्चदेशात्ते कृत्स्यायां तव सीमनि ॥
- ४ स्वाधिकारान्मया इत्तात् त्वं सदोषै विद्येष्यसे ।  
देशे चाविदिते इतीणां दासीकारिष्यसे मया ॥  
युष्माभि ज्वालितो यस्माद् अभूत् कोपानलो मम ।  
यावच्चानन्तकालं स स्यास्यते चण्डाहवान् ॥
- ५ परमेश इदं ब्रूते शस्त्रो भूयात् स मानवः ।  
यो मर्यं शूरणं गच्छेत् मांसं मन्येत बाङ्गवत् ।  
यस्यान्तःकरणच्चापि निवर्त्तत परेश्वरात् ॥
- ६ स मनुष्यो मरुस्यस्य तरो रिस्तेजसः समः ।  
शुभस्यागमनं तेन न समालोकयिष्यते ॥  
स च स्यानेषु शुक्लेषु प्रान्तरस्येषु वत्स्यति ।  
भूमौ द्वारविशिष्यायां यत्र केनापि नोष्यते ॥
- ७ चाशीर्युक्तो नरस्तु स्यात् परेषां शूरणं गतः ।  
यस्य विश्वासभूमिच्च जायते परमेश्वरः ॥  
स मनुष्यो जलासन्ने दोषितम्य तरोः समः ।  
सुखं विस्तृतमूलस्य तोयप्रवाहपार्श्वतः ॥
- ८ निदाघागमनाच्चास्य हरिदर्शच्छदस्य च ।  
येनानावृष्टिवर्षे इषि स्त्रानन्ता नहि गम्यते ।  
खफलोत्पादने यस्य चाच्छल्यं न समाचरेत् ॥
- ९ वच्चकं सर्वतच्चित्तं विकारप्राप्तमेव च ।  
अतश्च परिच्छातुं तच्चित्तं केन शूक्यते ॥  
चित्तज्ञो मर्मनिर्णयाहमेवास्मि परेश्वरः ।
- १० मनुष्याय यथाचारं फलं दास्यामि कर्मणां ॥  
सच्चिनोत्प्रसूयापि शावकांस्तित्तिरो यथा ।  
ब्रह्मर्मणं तथा लोभी विभवं प्रतिपद्यते ॥
- ११ तेनाप्यद्वयः प्राप्य तत् व्यक्तव्यं भविष्यति ।

स खीयान्तिमगत्या च मूढवत् प्रतिभास्यति ॥

सिंहासनं महैजखम् उज्जतो इनादिकालतः । ११

अस्त्राकम् अद्वितीयस्त्र पुण्यभूमिवदाश्रयः ॥

इसरायेल वाष्णा च लमेवासि परेश्वर । १२

लज्जापद्मा भविष्यन्ति सर्वे त्वत्यागिनो जनाः ॥

धूलौ लिखितनामानः सर्वे मत्तो इपसारिणः ।

यस्मात् तैरस्त्रवाम्बूत्सख्यजे परमेश्वरः ॥

हे प्रभो देहि मे खास्यं खास्यं यास्याम्बहुं तदा । १४

कुरु लच्छ मम चार्णं चार्णं तर्हाप्यते मया ।

यतो हेतोस्त्रमेवासि प्रशंसायाः खलं मम ॥

पश्य मां प्रति भाषन्ते ते मनुष्या इदं वचः । १५

परमेश्वर्य वाक् कुच सा सिद्धार्था भवत्विति ॥

नातितिद्युरहन्त्वासं गोपवत् ते इनुवर्त्तने । १६

न वाकाङ्मुँ विपद्युक्तं दिनं तज्जायते त्वया ।

निःख्तं यन्मदोषाभ्यां प्रव्यक्तं तदभूत् तव ॥

मा भवेष्यासहेतु र्म त्वं गति र्मम दुर्गतौ ॥ १७

बाधका मम लज्जन्तां न तु लज्जा भवेन्मम ।

ते भवन्तु च सन्त्वता मम चासो न जायतां ॥

त्वं तेषां वैपरीयेन दुर्गते दिनमानय ।

दिगुणेनैव भज्जेन तान् प्रभमान् विधेहि च ॥

परमेश्वरो माम् एतद् वाक्यम् अवादीत्, यिङ्गदाया राजानो ये न १९  
प्रविशन्ति निर्गच्छन्ति च त्वं जानपदप्रजानां तद् द्वारं यिरुशालमः  
सकलानि द्वाराणि च गत्वावतिष्ठमानल्लानुदिश्येदं व्याहर, हे यिङ्ग- २०  
दाया राजानः, हे छत्वं यिङ्गदावंश, हे यिरुशालमो निवासिनः सर्वे,  
द्वारैरेतैः प्रविश्य ये यूयं युश्याभिः परमेश्वरस्य वाक्यं निश्चयतां ।  
परमेश्वरो ब्रवीति यूयं खखप्राणेषु सावधाना भवत विश्रामवारे २१  
कमपि भारं मा वहत यिरुशालमो द्वारै र्वा मा समानयत । विश्राम- २२  
वारे च यूयं खखग्नहेभ्यो भारान् मा वहिष्कुरुत कमपि व्यापारं वा  
मा कुरुत परन्त्वहुं युश्याकं पूर्वपुरुषान् यथादिव्यवान् तथा विश्राम-  
वारं पवित्रं मन्त्र्यं । ते तु ओतुमादेशं यर्हातुञ्चानिच्छातो इशुत्वा २३  
कर्णावनिधाय च खयोवाः कठोरा अकार्षः । परमेश्वरं ब्रवीति, यदि २४

यूर्यं ममादेशं सम्यग् आकर्ष्य विश्रामवारे नगरस्यैतस्य द्वारै भारान्  
न समानयथ विश्रामवारं पवित्रं मन्यमानाच्च तस्मिन् दिने कमपि  
१५ आपारं न कुरुथ, तर्हि दायूदीयसिंहासनासीना राजानो नायकाच्च  
रथारुणा अश्वारुष्टा वा सन्तो नगरस्यैतस्य द्वारैः प्रवेश्यन्ति त एव  
तेषां ( सङ्गिनो ) नायकाच्च यिङ्गदाया जनाच्च यिरुशालमो निवा-  
२६ सिनच्च प्रवेश्यन्ति नगरमेतच्च शाश्वतं वसतिस्थानं भविष्यति । यिङ्ग-  
दाया नगरेभ्यो यिरुशालमच्चतुर्दिक्क्ष्यग्रामेभ्यो विन्यामीनदेशात् सम-  
भूमितः पर्वतात् दाच्चिणावदेशाच्च हृष्यबलिनैवेद्यधूपान् आनयन्तः  
परमेश्वरस्य मन्दिरे प्रशंसास्तुचकोपहारानानयन्तो वा जना आग-  
२७ मिष्यन्ति । परन्तु यदि यूर्यं ममादेशम् अनाकर्ष्य विश्रामवारं पवित्रं  
न मन्यथे विश्रामवारे भारान् वहन्तो यिरुशालमो द्वारैः प्रविश्य च  
तर्हि मया तस्या दारेषु वक्त्रं ज्वालयिष्यते स यिरुशालमो हर्म्याणि  
यस्तिष्यते न च निर्वाणं गमिष्यति ।

---

## 18 १८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ कुलालचक्रस्य दृष्ट्यान्तः ११ यिङ्गदौयानां कर्मणां फलं १८ बाधकानां विषये  
यिरिमियस्य वाक्यच्च ।

१ परमेश्वरादिवं वाणो यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत्, त्वमुत्याय कुम्भ-  
२ कारस्य गृहं गन्तुमवदोह तत्राहं त्वां मम वाक्यानि आवयिष्यामि ।  
३ अतो मयावरुह्य कुम्भकारस्य गृहं प्राप्य स कुलालचक्रेण कर्म करो-  
४ तीति दृष्टं । यस्य घटस्तेन निरमीयत स नद्वा कुलालस्य हस्ते मृत्यि-  
ण्डाकारम् अवाप्नोत, ततः स तेन पुनरुपरं घटं निरमीत । कुला-  
५ लस्य दृष्टौ यथायोग्यो घटस्तेन निरमीयत । तदानीं परमेश्वरस्यैदं  
६ वाक्यं मां प्रति प्रादुरभूत् । हे इखायेल्बंश, परमेश्वरो ब्रवीति, अस्य  
कुम्भकारस्य उच्चिमिव युश्मासु उच्चिं वर्त्तिनुं किं ममाधिकारो नास्ति ?  
७ हे इखायेल्बंश, कुलालहस्तगतो मृत्यिण्ड इव यूर्यं मञ्जस्तगताः । एक-  
८ दाहं जाते राज्यस्य वा प्रातिकूल्येनोच्मूलनस्य निपातनस्य विनाशनस्य  
९ च वाक्यं आहरामि । सा तु जाति यस्याः प्रातिकूल्येनाहं तदुक्तवान्  
यदि खदौर्जन्यात् प्रत्यावर्तते तर्ह्यहं तां यदनिष्टं प्रापयितुं चिन्तित-

वांस्तदधि ममानुतापे जायते । अन्यदाहं जाते राज्यस्य वानुकूल्येन ९  
निर्माणस्य रोपणस्य च वाक्यं व्याहरामि । सा तु जाति र्थदि मम १०  
द्वष्टौ दौर्जन्यमाचरति तर्हाहं तां घेन शुभान्वितां कर्तुं चिन्तितवां-  
स्तच्छुभमधि ममानुतापे जायते ।

इदानीं त्वं यिङ्गदाया जनान् यिल्लग्नालमो निवासिनस्वेदं वाक्यं वद, ११  
परमेश्वर इदं ब्रवीति,

पश्य वः प्रातिकूल्येन मयानिष्टं प्रचिन्त्यते ।

युग्माकं वैपरीत्येन सङ्कल्पस्वेषकल्प्यते ॥

चत एकैकर्णा यूयं प्रत्यायात कुमार्गतः ।

भवत स्त्रीयमार्गेषु खक्षियासु च सञ्जनाः ॥

धन्वं ते प्रतिभावन्ते मोघाशा तदसम्बवं ।

स्वमनखात्पना एवानुवर्त्तिष्यामहं वयं ।

एकैकः खकुचित्स्य जडताम् आचरिष्यति ॥

चतो हेतोरिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः ।

ईदृग्नामावि केनेति एच्छतेतरजातिषु ।

इस्वायेलाखकन्याया आचारो इतीव गहितः ॥

लिबानोनो हिमं किं तं शैलं दिग्दर्शिनं व्यजेत् ।

किं दूरात् खिञ्चवेगास्ता आयः शोक्ष्यन्ति कर्हिचित् ॥

मत्वजा मान्तु विस्मय धूपं दहन्त्यवस्तवे ।

सखलितास्ताः स्वमार्गेषु प्राश्वतेष्वेव वर्त्मसु ।

प्रगच्छन्त्यध्यभिः चुत्रैः पर्यभिच्चासमीकृतैः ॥

कुर्वन्तीत्यं स्वदेशं ताः शून्यं निवृष्ट्यासपदं ।

दो ब्रजेत् तत्र स कुब्ज्वा मूर्ढानं चालयिष्यति ॥

पूर्वीयवायुनेवाहं विकरिष्यामि तान् द्विधा ।

एषं तान् दर्शयिष्यामि न चास्य दुर्गते दिने ॥

तदानीं ते जना आज्ञ यूयमायातुमहंथ ।

अस्माभिच्छिन्त्यतामस्मिन् यिरिमीये कुमन्त्रणा ॥

याजके धर्मशास्त्रस्य मन्त्रणाया मनीषिणि ।

भाविवक्त्रिव वाक्यस्य विरहो नहि युज्यते ॥

अस्माभी रसनादग्नैः स मनुष्यो विताज्यतां ।

वस्त्रिंच्छित् तस्य वाक्ये च ओत्रं सैव निधीयतां ॥

- अवधानं कुरुत्व त्वं मयि हे परमेश्वर ।  
मया ये विवदन्ते च तेषां शब्दं निशामय ॥
- अपकारेण किं न्यायम् उपकारस्य प्रोधनं ।  
यस्मान्मत्वाणां नायाय तेऽन्धकूपमखानिषुः ॥  
तथ कोपानलं तेभ्यः प्रवावर्त्तयितुन्त्वहं ।
- कुरुत्वं तेषां ब्रूचाशस्ताम् अपातिसुसिति स्मृत ॥  
अतस्तेषामपव्यानि त्वं दुर्भिक्षे समर्पय ।
- अग्रेषु चन्द्रहासानां तान् जनांश्च निपातय ॥  
निरपव्या अनायाश्च तेषां भवन्तु योगितः ।  
नराः कालेन हन्त्यन्तां युवानस्यासिना रणे ॥
- आनीतायां त्वया सद्यः सेनायां तान् प्रवाख्यितुं ।  
रोदनं शूयतां तीव्रं तेषां गेहेभ्य उद्गतं ॥
- मां धर्त्तुं ते जना यस्माद् अन्धकूपमखानिषुः ।  
तथा मे चरणौ बद्धं त उन्मायान् अयूयजन् ॥
- मदिपक्षाखिला तेषां मन्त्रणा मम मृत्यवे ।  
तत् परेण भवान् वेत्ति तेषां मा छमतामधं ।
- भवत्साक्षाच्च तत् तेषां पातकं मा प्रमार्ज्यतां ॥  
ते जनाः शत्रुणं प्रस्त्रं हिम्पत्त्वं लद्यन्तः ।
- त्वं स्त्रीयकोष्ठकाले च तेभ्यो देह्नुचितं फलं ॥

## 19

## १९ जनविंशोऽध्यायः ।

- १ भगवत्प्राचय विनाशेन पापकारलाद् यिरुशालमें विनाशस्य सूचनं १४ तोफते  
तद्वचःप्रचारणात् परं परमेश्वरीयमन्दिरेऽपि तद्वाषणे ।
- २ अपरं परमेश्वरेणोदं वाक्यमवादि त्वं गत्वा कुमकारनिर्मितं कलस-  
मेकं क्रीत्वा मुख्यप्रजानां मुख्याजकानाच्च कतिपयजनान् सङ्ग्रानः क्षत्वा
- ३ घटनिर्माणशालाद्वारसमीपस्थां हिम्पोमसुतस्य निम्नभूमिं प्रगत्व मया
- ४ वक्ष्यमाणानि वचांसि तत्र चोषय । त्वं वद, हे यिरुशाया राजानः,  
हे यिरुशालमनिवासिनः, परमेश्वरस्य वाक्यं युश्माभिः शूयतां ।
- वक्षीव्वायेल ईशः स सेनाथक्षः परेश्वरः ।  
पश्यानेष्याम्यहं स्यानमेतत् ताटगमङ्गलं ।

येन सर्वस्य तच्छ्रोतुः शिष्ठीत अवशेषिण्यं ॥  
 जनैरहैरहं व्यक्तः स्थानमेतच्च दूषितं ॥ ४  
 यान् न ते नायजात्तेषां न यिङ्गदा वृपा विदुः ।  
 अत्र ते परदेवास्ते धूपदाहेन पूजिताः ।  
 शोणितै दीर्घवहीनानां स्थानमेतच्च पूरितं ॥  
 मथानाञ्चापितं नोक्तं नोपलब्धच्च चेतसा ॥ ५  
 दाहं खपुत्रपुत्रीणां वाले हव्यमिवायिना ।  
 कर्तुं ते निरभीयन्त वाले भगुस्थलानि च ॥  
 तस्मात् परेश्वरो ब्रूते कालः पश्यागमिष्यति ॥ ६  
 यस्मिन् न तोषतं भूयो न हिन्द्रामात्मजस्य वा ।  
 निम्नभूमिमिदं स्थानं कीर्तयिष्यन्ति मानवाः ।  
 हव्याभूमिरिति तस्य नामधेयं भविष्यति ॥  
 अत्र स्थाने यिङ्गदाया यिरुशालम्पुरस्य च ॥ ७  
 मन्त्रणा कलसो यद्वत् शून्योकारिष्यते मया ॥  
 असिना देषिणां साक्षात् जिघांसूनाच्च पाणिभिः ।  
 तान् निपाय श्रवांस्तेषां खेचराणां गरुदतां ।  
 भूचराणां पश्चनाच्चाहं प्रदास्यामि भव्यवत् ॥  
 हीनां हास्यास्यदच्चव विधास्यामि पुरोमिभां ॥ ८  
 यो ब्रजेत् तत्र स कुब्बा तत्क्रतेभ्यो रसिष्यति ॥  
 मांसं खपुत्रपुत्रीणां प्राशयिष्यामि तानहं ॥ ९  
 देषामेकः परस्यैव पलतं भक्षयिष्यति ॥  
 प्राबल्यादवरोधस्य व्याकुञ्जतस्य तस्य च ।  
 येन स्त्रीयरोणां तान् जिघांसूनाच्च वाहिनी ॥  
 ततः परं त्वया खसङ्गिपुरुषाणां प्रत्यक्षं तं कलसं भड्का । तान् प्रतीदं १०  
 वाक्यं गदिष्यते, ॥ ११

भाषते भारतीमेतां सेनाथक्षः परेश्वरः ।  
 निर्मितः कुम्भकारस्य यथायं खण्डिते घटः ॥  
 यः केनापि पुनर्वारं सन्ध्यातुं नहि शक्यते ।  
 इमां जातिं पुरीच्छेमां खण्डयिष्याम्यहं तथा ॥  
 ग्रेतान् निखनितुं भूमौ स्थानाभावाच मानवाः ।  
 मृतानां कुण्ठपानत्र निखनिष्यन्ति तोषते ॥

- १२ परमेश्वर इदं ब्रूते मथा स्थानमिदं प्रति ।  
तन्निवासिजनांस्त्राधि ताटगेवाचरिष्यते ।  
येनेयं प्रतिपाद्येत नगरी तोषकोपमा ॥  
१३ विरुद्धशाल्मोयवेश्मानि विहृदायाच्च भूभृतां ।  
राजहर्ष्माण्यमेध्यानि तोषताख्यस्थलं यथा ।  
तददेव भविष्यन्ति यतस्ते सर्ववेश्मनां ।  
एषेष्वाकाशवाहिन्यै धूपदाहमकुर्वत ।  
पेयांस्तेतरदेवेभ्य उपहारानुपाहरन् ॥
- १४ अनन्तरं विशिष्टियो यत्र स्थाने भविष्यद्वाक्यकथनार्थं परमेश्वरेण  
प्रेषितेऽभूत् तस्मात् तोषतात् प्रव्यागत्य परमेश्वरीयमन्दिरस्य प्राङ्गणे  
१५ तिष्ठन् सर्वजनान् जगाद् इस्त्रायेत ईश्वरः सेनाथक्षः परमेश्वर इदं  
ब्रूते, पश्य मथा नगर्या एतस्या वैपरीतेन यदनिष्टमवादि, तत्सर्वं तां  
तदधीनानि सर्वनगराणि च प्रापयिष्यामि, यतस्तदीयजना मम वा-  
क्यानि ओतुम् अनिच्छवः स्वस्योवां कठोरीकृतवन्तः ॥

## 20 २० विंशतिमोऽध्यायः ।

- १ यिरिमियस्य प्रहारः कारागरे वन्ननच्च नक्तारणात् पश्चहरस्य विपरीतं भवि-  
ष्यद्वाक्यं ७ दुःखप्रतारणयो चिंपये यिरिमियस्य विलापः १४ सहादुःखाद् उडार-  
कारणाद् ईश्वरये प्रशंसा च ।
- १ तदानीम् इस्मेरसुतः पश्चहर इति नाम्ना यो याजकः परमेश्वरीय-  
मन्दिरेऽधिकृतेऽथक्ष आसीत् स यिरिमियस्य कथनकाले तानि भवि-  
२ ष्यदचनान्यश्चौषीत् । स च पश्चहरस्ते भाविवक्तारं यिरिमियं ताडयित्वा  
प्रोचतरेऽर्थतः परमेश्वरीयमन्दिरसमीपस्ये विन्यासीनीयगोपुरे या-  
३ काशासीत् तत्र तं प्रवेश्य न्यौत्सीत् । परेऽहनि पश्चहरेण काशतो  
वहिशानीतः सन् यिरिमियस्तम् अवादीत् परमेश्वरस्तुभ्यं पश्चहर इति  
४ (वर्जक इति) नाम न दत्त्वा मागोर-मिःसावीव् इति (समन्तात् चास-  
हेतुरिति) नाम दत्त्वान् । यतः परमेश्वर इदं वाक्यं ब्रूते,  
पश्याहं त्वां विधास्यामि सर्वेषां चासहेतुकं ।  
तत्र त्वद्वान्यवानाच्च चक्षुभ्यां पश्यति त्वयि ।  
ते पतिष्यन्ति शत्रूणाम् असिभि विनिपातिताः ॥

निखिलं यिह्वदावंशं बाबिलीयमहीपतेः ।  
 करे इह्वार्पयिष्यामि स तानादाय दासवत् ।  
 बाबिलं नगरं नीत्वा छपाणेन हनिष्यति ॥  
 अस्याः पुर्या धनं छत्सं सर्वज्ञोपार्जितं फलं ।  
 सर्वरत्नानि तस्याच्च वितरिष्याम्यहं तदा ॥ ५  
 यिह्वदीयनरेन्नाणां कोषेषु यत्र सञ्चितं ।  
 अर्पयिष्यामि तस्यर्वं तेषां विदेषिणां करे ।  
 ते च तस्मै सूवद्गुलादाय नेत्र्यन्ति बाबिलं ॥  
 त्या पश्चहर सर्वैऽस तद्गृहस्य निवासिभिः ।  
 दासीभूयापगन्तयं तं गमिष्यति बाबिलं ।  
 तं मरिष्यति तत्रैव तत्र त्वं निखनिष्यते ॥  
 तं मघाभाविवाक्यानि येषां साक्षादभाषथाः ।  
 प्राप्यन्ति तां दशां तेऽपि सकलाः सुहृदत्वं ॥

अनुनीयान्वनीयेऽहं त्या हे परमेश्वर ।  
 तं दृढं चोदयित्वा मां छतवान् मे पराजयं ।  
 अपहस्ये दिनं छत्सं सर्वे ह्याक्षारयन्ति मां ॥  
 यति वारं प्रभाषेऽहं तति वारं प्ररोदिमि ।  
 दैरात्म्यमप्कर्मेति चीत्कासभीरयामि च ॥ ६  
 मदर्थं परमेशस्य वाक्यं छत्सदिनं यतः ।  
 कारणं परिहासस्य पर्णोक्तेऽस जायते ॥  
 न पुनस्तं ऊरिष्यामि न कदाचन वा पुनः ।  
 भाषिष्ये तस्य नामेति वाक् तस्मादीरिता मया ॥  
 तदानीं मम चित्ते तु तापो वज्जेरिवाभवत् ।  
 अवित्तस्य मदीयास्त्राम् अन्तरे संश्वतस्य च ।  
 तापं सेषु मच्छेष्ये तं छतकार्यस्तु नाभवं ॥  
 यस्माद् बज्जमनुष्याणां परीवारं पृष्ठोम्यहं ।  
 न्नासहेतुं चतुर्दिन्तु युग्माभिः सूच्यतामिति ।  
 सूचयिष्यत एतस्य दोषो इस्माभिरपीति च ॥ ७  
 जना मत्सन्धिताः सर्वे सखलनं लक्ष्यन्ति मे ।  
 अनुनीतः कथस्ति सो इस्माभिः निर्जीयतां नरः ।  
 योग्यं दत्त्वा फलं तस्मै वैरं निर्यात्यतामिति ॥

- ११ मया सार्जे परेष्ठु वर्तते भीमवीरवत् ।  
ततो हेतोः खण्डिष्वन्त्यसिद्धार्था मद्विधीर्षवः ॥  
खचिन्तां निस्कलां दृष्टा लज्जिष्वन्ते च ते भृशं ।  
निवं स्थास्यति सा लज्जा विस्तुतिं नैव यास्यति ॥
- १२ सेनाधक्ष परेष्ठ त्वं धार्मिकस्य परीचकः ।  
त्वं मर्मस्यानदर्शी च त्वच्च चित्तनिरीक्षकः ॥  
तेषां वैरप्रतीकारं वीक्षिष्युङ्ह त्वया छतं ।  
यतः खोयविवादस्य भारस्वर्यपितो मया ॥
- १३ परमेश्वरमुद्दिश्य यूर्यं गीतं प्रगायत ।  
प्रशंसा परमेश्वस्य युष्माभिः परिकीर्तयताः ॥  
दुष्टानां मुष्टितखेन प्राणा दीनस्य रक्षिताः ॥
- १४ भूयात् स वासरः शस्त्रो यस्तिन् जन्म ममाभवत् ।  
दिनं तच्च निराशीक्षं यस्तिन् मां प्रासवत् प्रस्तुः ॥
- १५ जातक्षे पुत्रसन्तान इमां वाचों प्रदाय च ।  
येन मे हृष्यतस्तातः शस्त्रो भूयात् स मानवः ॥
- १६ अनुतापं चिनोच्छिन्नाः परमेश्वेन याः पुरा ।  
तासामेव पुरीणां स पुरुषः सदृशो भवेत् ।  
स प्रातः पृथग्यात् क्रुषुं मध्याक्षे च भयध्वनिं ॥
- १७ यतस्तेनोदरस्यस्य मम प्राणान नाप्तिताः ।  
मज्जनन्दा जरायु न शवाधारः छतो मम ।  
न वा गर्भाशयस्तस्या नित्यगर्भमृतः छतः ॥
- १८ व्यसनश्रमभोगाय क्रियायुर्योपनाय च ।  
उदरान्मम निर्गतां किमासीद् वा प्रवेजनं ॥

## 21 २१ एकविंशोऽध्यायः ।

- १ यिरिमिथं प्रति सिद्धिकिष्य दूतप्रेरणं ३ नगरावरोद्योऽन्नवदुःखविषये यिरिमिथस्य  
भविष्यदाक्षं द कल्दौयसाकारां द्वस्त्रेषु पौराणां समर्पय ११ राजवंशान् प्रति  
यिरिमिथस्यानुयोगस्य ।
- २ बाबोलीयराजो निबूखत्रित्वरोऽखाभिः सह युथते, अतस्वम् अस्त-  
लृते परमेश्वरं प्रसादयत्वा, परमेश्वरस्तेत् कथञ्चनास्तान् प्रति खीयसर्वा-

स्वर्यक्रियानुयायिनम् आचारं कुर्यात् तर्ह्यसत्त्वेनापगन्त्यमिति वाचं २  
गदितुं यदा मत्क्षयसुतः पश्छादो मासेयसुतः सिफनियो याजकस्य  
राजा सिदिकियेन यिरिमियान्तिकं प्रहितौ तदा परमेश्वरादियं वाणी  
यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् । यिरिमियस्तावब्रवोत्, युवां सिदिकियं ३  
वदते,

इस्त्वायेतो य ईशः स इदं ब्रूते परेश्वरः ।

४

ये युश्मान् अवरम्यन्ति प्राचीरस्य वहिः स्थिताः ॥

तैः कल्दीयजनैः सार्द्धं बाबिलीयन्तपेण च ।

योऽर्द्धं यान्यायुधास्त्राणि यूवं धरत पाणिभिः ॥

तान्येव विपरीतानि कर्तुं मां पश्यतोद्यतं ।

अस्याः पुर्याच्च मध्येऽहं संयहीष्यामि तान् जनान् ॥

५

अहमेव करिष्यामि युश्माभिः सह विग्रहं ।

सुविस्तीर्णेन हस्तेन बलिष्ठेन च बाङ्गना ।

कोपेन रोषभावेन प्रचण्डेन च मन्युना ॥

६

हनिष्यन्ते मदैतस्याः पुर्याः सर्वनिवासिनः ।

मनुष्याः पश्यत्स्वापि मार्या नन्द्यन्ति तीव्रया ॥

७

परमेशः पुन ब्रूते प्रदास्यामि ततः परं ।

यिह्वदाः सिदिकीयाख्यं वृपं तस्य च सेवकान् ।

तत्रजा मार्यसिद्धुद्धिः पुरेऽस्मिन्नवशेषितान् ।

सर्वांस्मैव जनान् हस्ते बाबिलीयमहीपतेः ।

निबूखत्रित्सराख्यस्य द्विषां तेषां करेषु च ।

तेषां प्राणविनाशाय सचेषानां करेषु च ॥

स हनिष्यति खड्डैस्तान् नानुकम्भिष्यते च तान् ।

न विधास्यति कारणं न कारणं वा करिष्यति ॥

८

वद त्वच्च प्रजा एता ब्रवीतीदं परेश्वरः ।

युश्माकं चक्षुषोरये पश्यत स्थापयाम्यहं ।

जीवनस्य च पश्यानं पश्यानं मरणस्य च ॥

न गर्यात् मध्य एतस्यायः करिष्यत्वस्थितिं ।

९

मारीखड्डैश्वाभिः हिं मत्युस्तख्य भविष्यति ॥

बहिः गंत्वा तु कल्दीयान् युश्मदीयावरोधिनः ।

यो जनः श्रण्यं गच्छेत् स रक्षिष्यति जीवनं ।

लोमुवच्च निजप्राणान् स जनः प्रतिलप्यते ॥  
 १० यस्मात् परेश्वरो ब्रूत एतस्मिन् नगरे मया ।  
 न भूत्यै किन्तु दुर्गत्वै स्त्रीयदृष्टि निवेशिता ॥  
 बाबिलीयमहीपस्य हस्ते तच्चार्पयिष्यते ।  
 तेन भूमिभृता तच्च वक्तिदग्धं करिष्यते ॥

यिह्वदाराजगोद्यापि शूयतां वाक् परेशितुः ॥  
 ११ परमेश्वर इदं ब्रूते हे दायूदीयगोचराः ।  
 न्यायप्रणयनं यूथं संविधद्वमतन्नितं ।  
 पीडकस्य कराभ्याच्च हृतस्वं परिस्त्रात् ॥  
 न चेद् वः कर्मदुष्टत्वात् प्रयत्नाद्विशिखा यथा ।  
 युमान् धक्षति कोपो मे यः केनापि न शम्यते ॥  
 १२ परमेश्वरः पुन ब्रूते हे गिर्वस्थलवासिनि ।  
 हे शैल समभूदर्शिन् पश्य त्वामभियाम्यहं ॥  
 भाषध्वे यूयमस्मान् कः प्रक्षोत्याक्षमितुं जनः ।  
 वासस्यानानि वास्माकम् अपरः कः प्रवेच्यति ॥  
 १३ परेश्वरो वक्ति दास्यामि योग्यं वः कर्मणां फलं ।  
 एतस्मिन् नगरारणे ज्वालयिष्यामि चानलं ।  
 सोऽस्याः पुर्याच्चतुर्दिक्स्यं सर्वमेव यसिष्यते ॥

## 22 द्वाविशेषोऽध्यायः ।

१ भर्तुनमङ्गलप्रतिज्ञाभिरनुतापाय जनान् प्रति विनयः १० गच्छमस्य भाविदद्वः  
 ११ विचेष्याकीमस्य भाविदग्धः २० कनियस्य भाविदद्वस्तु ॥

१ परमेश्वर इदं वाक्यमब्रवीत् त्वं यिह्वदाराजस्य राजपुरीं गत्वा तच्च  
 २ वाचमिमां भाषस्व । त्वं वद, हे दायूदीयसिंहासनासीन यिह्वदाराज,  
 परमेश्वरस्य वाणी त्वया शूयतां । त्वया तव भूत्यैत्तव प्रजाभिष्व दादै-  
 ३ रेतैः प्रविशद्दिः सर्वजनैरेवावधीयतां । परमेश्वर इत्यमाह,  
 न्यायो धर्मस्य युश्माभि र्विचारेण विधीयतां ।  
 पीडकस्य कराभ्याच्च हृतस्वो रक्ष्यतां जनः ॥  
 विदेशीयेषु निर्नाथवालेषु विधवासु च ।  
 युश्माभि र्विदयाचारो ज्ञाहो वा क्रियतां नहि ।

दोषहीनस्य रक्तं वा स्थानेऽस्मिन् स्वायतां नहि ॥

युयं चेत् कुरुथाचारम् एतदाज्ञानुयायिनं ।

दायूदो वंशजास्तर्हि वृथास्तदासवाश्रिताः ।

रथारुदा हवाहुडा भृत्यप्रजागणै दृताः ।

एतद्राजग्नहदारैः करिष्यन्ति गमागमै ॥

यदि त्वेतेषु वाक्येषु युग्माभिर्नावधीयते ।

स्थानामा शपथं कुर्व ब्रवीतीदं परेश्वरः ।

तदानीं राजधानीयम् उत्सवत्वं गमिष्यति ॥

यिङ्गदाराजवेश्माधि ब्रवीतीदं परेश्वरः ।

गिलियद् त्वं लिबानेनः कूटो वा प्रतिभासि मे ॥

किन्तु प्रान्तरतुल्यं त्वं विधास्येऽहं न संशयः ।

समानं नगरैर्वा तैर्यच्च केनापि नोयते ॥

पुरुषान् सहितानस्त्रैः संकरिष्यामि नाश्कान् ।

अहं लदैपरीयेन प्रोच्छेत्यन्तु चमानि ते ।

तदीयैरसदारुण्णि विनिक्षेप्यन्ति चानले ॥

अस्याः पुर्या उपान्तेन क्राम्यन्तो वह्वो जनाः ।

वस्यन्तीतरजातीया एतां महापुरुणं प्रति ।

कुत ईदृशमाचारं परेणः छतवानिति ॥

तदा तेभ्योऽपरैत्यस्य कारणं कथयिष्यते ।

खप्रभोः परमेश्वर्य निदमोऽयाजि तैर्जनैः ।

प्रणम्येतरदेवानां सेवाकारि च तैरिति ॥

मा मृतं प्रति युग्माभीरुद्यतां मा स शुच्यतां ।

गतो यत्तु द्वाते तस्य क्रियतां तीव्ररोदनं ।

यज्ञाज्ञनस्यलं द्रश्युं स न प्रत्यागमिष्यति ॥

यतो यिङ्गदाराजस्य वोशिष्यस्य पुत्रो यः शक्तम् स्वतातस्य योग्य- ११

यस्य स्थाने राजत्वं प्राप्यैतस्तात् स्थानान्विरक्तमीत् तमधि परमेश्वर

इत्यमाह, स इदं स्थानं न प्रत्यागमिष्यति । परन्तु स यत् स्थानं १२  
दासवज्ञीतस्तचैव मरिष्यति देशनिमं स पुन न द्रश्यति ।

हा हा यस्यमधर्मेण निर्मिमीषि समन्दिरं ।

अन्यायेनैव तत्पृष्ठे खकोष्टानि करोषि च ॥

विनामूल्यं खजातीयं जनं कारयसि अमं ।

- उचितं वेतनं तस्मै न ददासि कथम् ॥  
 १४ यस्त्वं ब्रवीषि निर्मास्ये सुविशालं निकेतनं ।  
 वायुसेवनयोग्यानि तस्य एष्टे गृहाणि च ॥  
 वातायनद्यव्यापि यस्त्वं तत्त्वितवानसि ।  
 यस्त्वमैरसकाष्ठस्य पत्रै मंडितवान् गृहं ।  
 सिन्दूरलेपनं कृत्वा तत्त्वं चित्तितवानसि ॥  
 १५ एस्त्वाष्टे जिगीषाते राज्यं किं स्थास्यते तव ।  
 तव यो जनकः किं सोऽशनं पानच्च नाकरोत् ।  
 न्यायं धर्मच्च सोऽकार्षीत् तदा चासीच्छुभान्वितः ॥  
 १६ विचारं दुःखिदीनानां कुर्वन्नासीच्छुभान्वितः ।  
 एतत् किं मदभिज्ञानं नास्तीत्याह परेत्वरः ॥  
 १७ किन्तु त्वद्विचित्ताभ्यां न किञ्चित्क्षयतेऽपरं ।  
 केवलं निजलाभस्ते निर्दीप्तरक्तपातनं ।  
 पीडनाद्यपकारैच्च खाभिलाषस्य पूरणं ॥  
 १८ अतो हेतो र्यह्नदाया राजानं योग्यिसुतं यिहोयाकीममधि परमेश्वर  
 इत्यं भाषते ।  
 हा भात ही स्वसः प्रोच्य स न शोचिष्यते जनैः ।  
 हा प्रभो हा महाश्रीमद्रित्यं तैर्न लयिष्यते ॥  
 १९ किन्तु तस्य खरस्येव प्रेतकृत्वं भविष्यति ।  
 स यिरुशालमि द्वारात् क्षुषः प्रक्षेप्यते बहिः ॥  
 २० त्वं लिबानोनमारह्य तीव्रं कुरुष्व रोदनं ।  
 बाधनं देशमाश्रिय प्रोच्यरावमुदोरय ।  
 क्रन्दावारीमि यस्मात् ते सकलाः कामिनो हृताः ॥  
 २१ शान्तिकाले मयाभ्युक्ता न श्रीव्यामीत्यभाषथाः ।  
 तवाबाल्यादियं रीति र्यद्वं न प्रश्नोषि मे ॥  
 २२ वायुना भक्षयिष्यन्ते रक्तकाः सकलास्तव ।  
 दासवच्चापयास्यन्ति सकलास्तव कामिनः ॥  
 तस्मिन्नेव च काले त्वं प्रतिभास्यसि लज्जिता ।  
 खीयक्षत्स्वकदाचाराद् विवर्णा च भविष्यसि ॥  
 २३ द्वृतवासा लिबानोनि द्वृतनीडोच्चशाखिषु ।  
 चाः कीटक् करुणापात्रं तदानीं त्वं भविष्यसि ।

महावेदनयाक्रान्ता प्रसवव्यथया यथा ॥  
परमेश इदं ब्रूते हृष्टे स्वामरतया श्रूपे । १४  
यिङ्गदाया असौ राजा यिहोयाकीम आत्मजः ॥  
कनियो दक्षाहस्ते मे मुद्रावत् सञ्चयते यदि ।  
तर्हि तस्मादपि स्थानात् स अपाक्रम्यते मया ॥  
त्वद्वागान्तचिकीर्षूणां हस्ते त्वद्वार्पयिष्यसे । १५  
येभ्यस्ते जायते चासत्त्वेषामेव नृणां करे ॥  
बाबिलीयमहीपस्य निबृखत्रित्वरस्य च ।  
कल्पदीयाख्यजनानात्त्वे हस्ते मयार्पयिष्यसे ॥  
तत्त्वं त्वया सपुत्रो च तव माता युवामुभौ । १६  
प्रक्षेप्येथे भयैतस्माद् देशाद् देशान्तरं प्रति ।  
नाभवद् यत्र वां जन्म तच्चैवाद्यन् प्रहास्यथः ॥  
तत्र प्रवासिनो यज्ञं प्रत्यागन्तं स्वचेतसा । १७  
आकाङ्क्षित्वा देशस्ते न विद्यायास्यते पुनः ॥  
कनियाख्यो नरोऽयं किं गर्हितं भग्नभाजनं । १८  
स वा किं तादृशं पात्रं यत् कस्मैचिन्नं रोचते ॥  
कुतो हेतोः सवंशः स बलात्कारेण तोलितः ।  
प्रक्षिप्तः परदेशे च तेषामविदिते पुरा ॥  
हे भू भूं भूः परेणस्य वाक्यं त्वं ओतुमर्हसि ॥ १९  
परमेश इदं ब्रूते लिखतायं नरोऽप्रजः ।  
भविता हीनभाग्यत्वं यावज्जीवमसाविति ॥  
यतस्तदंशजः कोऽयि न भविष्यति भाग्यवान् ।  
दायूदीयासनासीनो यिङ्गदाराज्यभाक् पुनः ॥ २०

## 23 २३ चयोविंश्टीअध्यायः ।

१ पालकानां विरुद्धं भविष्यद्वचनं ५ प्रजानां पालकं खोएसधि भविष्यद्वचनं ९  
अत्यभविष्यद्वादिनां विरुद्धं भविष्यद्वचनं ११ तत्यभविष्यद्वादिगणनिन्दकाग्य  
विरुद्धं भविष्यद्वचनत्वं ।

परमेश इदं ब्रूते धिक् धिक् तान् मेषपालकान् । १

ये मत्त्वेचे स्थितान् मेषान् क्षिणवन्ति विकिरन्ति च ॥

अतस्त व्रजपाला ये पालयन्ति मम प्रजाः ।

तानधीदमहं वच्चीस्यायेऽप्रभुरीश्वरः ॥

मामकीनाविवृन्दस्याकल्पा तत्त्वावधारणां ।

स बुद्धाभिर्विकीर्णस्त्रियो निरस्तत्त्वाभवद् यतः ॥

ततो वः कर्मणां दोषे प्रणिधाय मनो मया ।

तत्फलं प्रापयिष्यध्व इत्यं ब्रूते परेश्वरः ॥

मम मेषा मया यत्र निरस्ता अभवन् पुरा ।

तेभ्यः सकलदेशेभ्यस्तच्छेषः सङ्ग्रहीश्वते ॥

ते स्त्रीयचारणास्यानं समानीता मया पुनः ।

प्रजादन्तो भविष्यन्ति वर्धिष्यन्ते च सङ्ग्रहया ॥

मयोत्पाद्य नियुक्तास्तात्त्वारयिष्यन्ति पालकाः ।

ते पुन नं प्रभेष्यन्ति न वा प्राप्यन्ति साधसं ।

न भविष्यन्त्यनुद्वाख्या इत्यमाह परेश्वरः ॥

कालः पश्य स आयातीत्यं ब्रूते परेश्वरः ।

यस्मिन्नुत्यादयिष्याभि दायूदे धर्मपक्षवं ॥

राजा भूत्वा स राजत्वं कुर्वन् श्रीमान् भविष्यति ।

देशो न्यायविचारं स धर्मस्त्रियो संविधास्यते ॥

तस्य राजत्वकाले च यिह्वदाख्याणमाप्यति ।

इस्त्रायेलपि निःशङ्कं तदा वासं करिष्यति ॥

येन नाम्ना च विख्यातः स महात्मा भविष्यति ।

वक्ष्यते नामधेयं तद् ‘अस्मद्धर्मः परेश्वरः’ ॥

तस्मात् परेश्वरो ब्रूत आयाति काल ईदृशः ।

इस्त्रायेलीयवंशान् यो मिसदेशात् समानयत् ।

परमेशः स साक्षीति यदा न वक्ष्यते पुनः ॥

इस्त्रायेलीयजातेस्तु वंशा उत्तरदेशतः ।

मया यत्र विकीर्णस्त्राभूवंस्तस्त्वर्वदेशतः ॥

येनेद्वृत्य समानीता निवसन्ति खनोद्यति ।

परमेशः स साक्षीति तदानीं वक्ष्यते जनैः ॥

भविष्यदक्षनयिः ।

ममात्मः करणं भर्यं मम सर्वाख्यं कर्मयते ।

तुल्यो मत्तजनस्यास्मि सुराक्रान्तनरस्य वा ।

सकाशात् परमेशस्य तत्पुण्योक्तेच्च पश्चितः ॥  
 यतः पूर्णोऽक्षिं देशोऽयं मनुष्यैः पारदारिकैः । १०  
 अभिशापसकाशाङ्गि शोकार्त्ता प्रतिभाति भूः ॥  
 पशूनां चारणस्थानं सर्वं शुब्कञ्च प्रान्तरे ।  
 सपापं धावनं तेषाम् असाधुच्चास्ति विक्रमः ॥  
 याजको भाविवक्ता च निर्दर्श्माचारिणावुभौ । ११  
 प्रभु ब्रूते मया प्राप्यधर्मसेषां स्वधाम्यपि ॥  
 अतो यद्दृ भवेद् ध्वन्ते स्खलनोत्पादकं स्थलं । १२  
 तेषां यद् वर्त्म गत्यन्यं तद् भविष्यति तत्समं ।  
 तेषां तत्र निरस्तानां पतनं सम्भविष्यति ॥  
 यस्मादकुशलं तेषां फलदानस्य वत्सरं ।  
 ते मया प्राप्यविष्यन्त इत्थं ब्रूते परेश्वरः ॥  
 मुरा ये श्रोमिसोख्यासन् भविष्यदाक्षवादिनः । १३  
 तान् निरीक्ष्य मया तेषु बालिश्चमवधारितं ॥  
 ते वाल्मीवस्य नाम्नैव भाविवाक्यान्युदैरयन् ।  
 अनयन्त्य प्रजावन्दं ममेष्वायेलमुत्पद्य ॥  
 यिरुशालमि ये सन्ति भविष्यदाक्षवादिनः । १४  
 तान् वीक्ष्य तेषु पश्यामि रोमाच्चजनिकां क्रियां ॥  
 गच्छन्ति परदारास्ते निःसत्यमाचरन्ति च ।  
 ते हस्तान् दुर्जरिचाणां सबलोकुर्वते तथा ।  
 यथा ते न निवर्त्तेदन् स्वदौर्जन्यात् कथच्चन ॥  
 तत्साक्त्यं ततो जातं मम साक्षात् सिदोमिव ।  
 असोरीयजनानाच्च तुल्याः पौरजना इमे ॥  
 भाविवक्तुन्धि ब्रूते तस्मात् सेनाधियः प्रभुः । १५  
 पश्य किराततिक्तेन भोजयिष्यामि तानहं ।  
 पाययिष्यामि तांच्चाहं पानीयं विषद्वृषितं ॥  
 यिरुशालमि ये सन्ति भविष्यदाक्षवादिनः ।  
 व्यभिचारो यतस्तेभ्यः प्रगतः कृत्स्वनोदृतं ॥  
 भाषते भारतोमेतां सेनाध्यक्षः परेश्वरः । १६  
 याहरन्तेश्वाक्यानि युश्मान् ये भाविवादिनः ।  
 तेषां वाक्येषु युश्माभिर्मनो मा प्रणिधीयतां ॥

- यतः कुर्वन्ति ते युधान् चलोकाश्यसंस्थितान् ।  
जल्यन्तः खद्दहां खप्रं न लाइशात् परेश्वरः ॥
- १७ यूर्यं सम्यास्यथ क्षेमम् इत्यमाह परेश्वरः ।  
वदन्ति स्यथमेतत् ते मां निराकुर्वती जनान् ॥
- ये जनाः खीयचित्तानां जडतामाचरन्ति च ।  
तास्ते वदन्ति दौर्गत्यं युधान् नैवाक्रमिष्यति ॥
- १८ किन्तु कः स्थितवांस्तेषां परमेशस्य संसदि ।  
को वा तं दृष्टवांस्तत्र तस्य च श्रुतवान् वचः ।  
कर्णैः निधाय वा केन गद्धीता उक्तयो मम ॥
- १९ भज्ञावातः परेशस्यात्युग्रः पश्य प्रवर्तते ।  
सा भज्ञा दूर्यते मूर्ढिं दुष्टानाच्च सुटिष्यति ॥
- २० समनखल्यना यावद्व कुर्याद्व च साधयेत् ।  
तावत् क्रोधः परेशस्य न निवर्त्तिष्यते पुनः ।  
भाविकालेऽत्र युधाकं स्पृष्टेष्वाधो जनिष्यते ॥
- २१ अधावन् भाविक्तार एते न प्रेषिता मया ।  
अभाषन्तेष्वाक्यच्च मया नालपिता अपि ॥
- २२ मम मन्त्विसभायान्तुपास्यास्यस्ते जना यदि ।  
तर्हि मामकवाक्यान्यआविष्यन् मम प्रजाः ।  
प्रत्यानेष्यन् कुमार्गाच्च ताः क्रियाणाच्च दौषुवात् ॥
- २३ पुनर्बारमिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः ।  
अद्वूरस्य किमीशोऽहं स्यां द्वूरस्य त्वनीश्वरः ॥
- २४ कस्त्रित् किं निभते स्याने भवेत् ताटक् तिरोहितः ।  
यथाहं तं न पश्येयम् इत्यमाह परेश्वरः ।  
किं न सर्गं भुवद्वाहं व्याप्तेऽमीति प्रभो वचः ॥
- २५ खप्रं सन्दृष्टवानस्मि खप्रं सन्दृष्टवानहं ।  
इत्यं मृष्टेष्वाक्यानि मम नाभ्ना वदन्ति ये ।  
भविष्यदादिनां तेषां पर्यञ्चौषमहं वचः ॥
- २६ कतिकालमिदं स्थायि मृष्टेष्वाक्तो वृवन्ति ये ।  
समनखल्यितं व्याजं जल्यन्तो भाविवादिनः ।  
किमन्तःकरणे तेषाम् अथमाल्ते मनोरथः ॥
- २७ वाल्देवार्थे यथा तेषां तातै र्मझाम विसृतं ।

खखप्रानां कथामते कथयन्तः परस्परं ।  
 तत्खप्रार्थे प्रजाभि मे तथा मन्नाम विसृतं ।  
 कुर्युरेनमभिप्रायं किं खान्ते कल्पयन्ति ते ॥  
 खप्रो यस्याल्लि स खप्रं भाविवादी प्रभाषतां । १८  
 मम वाक्यन्तु यस्याल्लि स मदाक्यं वदेह्वतं ।  
 कः प्रस्यबुसयोः सङ्ग इत्यमाह परेश्वरः ॥  
 किं न वक्षिसमा मे वाग् इत्यमाह परेश्वरः । १९  
 किं न सा मुद्गरणैव तुल्या शैलविभेदिना ॥  
 परमेश्वरतो ब्रूते पश्य ये भाविवादिनः । २०  
 मिथो मुष्णन्ति मदाक्यं नियहिष्यामि तानहं ॥  
 युनव्वारमिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः । २१  
 पश्याहं प्रतिकूलोऽस्मि तेषाच्च भाविवादिनां ।  
 प्रयुज्य स्त्रीयजिङ्गा यैरित्यमाहेति गद्यते ॥  
 पुनव्वारमिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः । २२  
 पश्याहं प्रतिकूलोऽस्मि तेषाच्च भाविवादिनां ॥  
 ये पश्यन्ति मध्या खप्रान् जनेभ्यः कथयन्ति च ।  
 खालोकोऽक्षिप्रपञ्चेते भान्ताः कुर्वन्ति मत्यजाः ॥  
 न तान् प्रेषितवानस्मि न वाच्चापितवानहं ।  
 ते जनान् नोपकुर्वन्तीमानित्याह परेश्वरः ॥ २३  
 प्रजया भाविवक्त्रा वा केनचिद् याजकेन वा ।  
 परमेश्य को भार एतत् त्वं यदि पृच्छ्यसे ॥  
 तर्हि तान् प्रति भाषख को भारस्तन्निशम्यतां ।  
 अहं युश्मान् विहास्यामीत्यं ब्रूते परमेश्वरः ॥  
 भारः परेश्वरस्येति वाग् येन भाविवादिना । २४  
 येन वा याजकेनापि यथा वा प्रजयोचयते ।  
 दण्डं तस्मै प्रदास्यामि तस्य वंशाय चोचितं ॥  
 प्रभुः किमुत्तरं प्रादात् किमवादीत् परेश्वरः । २५  
 इत्यं मित्राय भावे वा व एकैकेन कथ्यतां ॥  
 भारः परेश्वरस्येति वाक्यं मोचार्थ्यतां पुनः । २६  
 न चेद् यद् यस्य वाक्यं स तस्य भारो भविष्यति ॥  
 यस्तादस्याकमीशो यः सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

तस्य जीविन ईशस्योक्तीनां यूयं विकारिणः ॥  
 १७ प्रभुः किमुत्तरं प्रादात् किमवादीत् परेश्वरः ।  
 इत्यं युद्धाकमेकैको भविष्यदादिनं वदेत् ॥  
 १८ भारः परेश्वरस्येति यूयं ब्रूथ पुन र्यदि ।  
 तर्हि तत्कारणादित्यं भाषते परमेश्वरः ॥  
 भारः परेश्वरस्येति युद्धाभि नोच्यतामिति ।  
 प्रेषयिला मया द्रूतान् यूयमाच्चापिता अपि ।  
 भारः परेश्वरस्येत्यभाषधं वचनं यतः ॥  
 १९ ततो हृतोरहं पश्य युद्धानुत्तोल्य भारवत् ।  
 सहिताननया पुर्वा पिटभ्यो वः प्रदत्तया ।  
 युद्धान् निपातयिष्यामि सुदूरं मम दृष्टिः ॥  
 २० आक्रान्तांस्व विधास्यामि युद्धान् ग्रान्वतनिन्दया ।  
 कलङ्केन च निवेन विसृतिं यो न यास्यति ॥

## 24

## २४ चतुर्विंशोऽध्यायः ।

१ उत्तमाधमोडुम्बरफलानां दृष्टान्तः ४ ये लोका बादिलसे यिहदां परायत्यागमि-  
 ष्यन्ति तेषामुत्तमोडुम्बरफलरूपलं द सिद्धिकियप्रभृतयो येऽवशिष्यत्तेका देशान्तरे  
 विकीर्णा भविष्यन्ति तेषामधमोडुम्बरफलरूपलब्दः ।

२ बाबिलीयराजेन निबूखद्रित्वरेण यिहदीयराजे यिहोयाकीमसुते  
 यिहोयाखोने यिहदायाः प्रमुख्यजनेषु सूचधरेषु लोहकारेषु च दासवद्  
 यिरूपालमो वहिष्कृत्य बाबिलं नीतेषु परमेश्वरो मह्यं दर्शनं दक्षवान्  
 ततोऽहं परमेश्वरोयमन्दिरस्य सम्मुखे निवेदिते उडुम्बरफलरूपूर्णे द्वे भाजने  
 ३ दृष्टवान् । तयोरेकस्य पाचस्योडुम्बरफलानि प्रथमपक्षोडुम्बरफलानीवा-  
 तीवोल्कृष्टानि द्वितीयस्य तु पाचस्य पालान्यतीवापक्षष्टान्यपक्षीदखादा-  
 व न्येव चासन् । ततः परं परमेश्वरो मामवादीत्, हे यिरिमिय, त्वया किं  
 दृश्यते? मया चोक्तम् उडुम्बरफलानि दृश्यन्ते, तत्र चोल्कृष्टफलान्यतीवो-  
 ल्कृष्टानि अपक्षष्टानि तु फलान्यतीवापक्षष्टान्यपक्षीदखादानि च सन्ति ।

४ तदानीं परमेश्वरस्येदं वाक्यं मां प्रति प्रादुरभूत्,  
 ५ इत्थायेतो य ईशः स इत्यं ब्रूते परेश्वरः ।  
 उडुम्बरफलानीवोत्तमानीभानि तान् जनान् ।

यिह्वदीयान् निरीक्षिष्ये तेषां क्षेमाय ये मया ।  
 प्रहिता दासवत् स्थानाद् अस्मात् कल्पोयनीष्टं ॥

क्षेमायैव मया तेषु दृष्टि निवेशयिष्यते । ६  
 पुनर्बारमिमं देशं समानेयामि तानहं ॥  
 अक्षतोन्मूलनं तेषां करिष्यामि च वर्जनं ।  
 नैव तान् पातयित्वा च रोपयिष्यामि निश्चलं ॥

परमेश्वोऽहमस्मीति भद्रभिज्ञानभाजनं ॥ ७  
 चित्तं तेभ्यस्य दास्यामि ते भविष्यन्ति मे प्रजाः ॥  
 तथा तेषां मनुष्याणां भविष्यात्यहमीश्वरः ।  
 यस्मात् खक्षतस्त्वचित्तस्ते प्रत्यायास्यन्ति मां प्रति ॥

उहुम्बरफलानीवात्यपकृष्टानि तानि तु ।  
 अपकर्षादखाद्यानि ( ब्रवीतीदं परेश्वरः ) ।

अहं तं सिदिखीयात्यं यिह्वदाया महीपतिं ।  
 तस्य मुख्यमनुष्यांश्च यिरुशालमिवासिनां ।  
 श्रेष्ठांश्च मानवान् सर्वान् ये शिष्यन्तेऽन्नं नीकृति ।  
 वसन्तो वा मिसर्देश्वे तानुत्स्वच्यामि सर्वथा ॥ ८  
 तानहं सर्वराष्ट्रेषु वेपनायाशुभाय च ।  
 यत्र वा निरसिष्यामि तत्रोत्स्वच्यामि सर्वतः ।  
 निन्दायै वाच्यतायै च सीताराय श्रपाय च ॥  
 तेषु तेषाच्च तातेषु मया या भूमिरपिता ।  
 तस्या मध्यत उच्छेदस्तेषां यावत् सेत्यति ।  
 तावत् खड्गक्षुधामादीः प्रह्वस्यामि च तान् प्रति ॥ १०

25

२५५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

१ लोकानां दोषानधि यिरिमियस्य भविष्यद्वाक्यं न तत्कारणात् सप्ततिवत्तरान् यावत्  
 तेषां भाविद्वङ्गः १२ तेषां शत्रूणां बाबिलीयलोकानां भाविद्वङ्गः १५ बड्डेशोय-  
 स्त्राकेभ्यः पानार्थं क्रोधरूपकं सप्रदानं तद्विषये यिरिमियस्य भविष्यद्वाक्यं १४ सेष-  
 पालकानां भाविविनाशस्य ।

यिह्वदाया राज्ञो योग्यिष्यसुतस्य यिह्वेयाकीमो राजतस्य चतुर्थे १  
 वत्सरे उर्ध्वतो बाबिलीयराजस्य निबूखद्रित्सरस्य प्रथसवत्सरे क्षतस्य

१ यिह्वदीयप्रजागणमधि यिरिमियं प्रति वाक्यमिदं प्रादुरभूत् । स च  
भविष्यदक्ता यिरिमियः क्षत्सं यिह्वदीयप्रजागणमधि यिरुशालमिवा-  
२ सिनः सर्वजनांचाधि तद् व्याहर्वीत् । तद्यथा, यिह्वदीयसाजस्यामोन-  
३ सुतस्य योग्यित्यस्य राजत्वस्य चयोदशं वत्सरमारभ्याय यावत् चयो-  
४ विंशतिवत्सरानेव परमेश्वरस्य वाक्यं मां प्रति प्रादुर्भवति मया चात-  
५ न्निणा भावित्वा युद्धाभ्यं कथ्यते युद्धाभिस्तु तत्रावधानं न क्रियते । परमे-  
६ श्वरेणातन्निणा युद्धान् प्रति खसेवकेषु सकलभविष्यदक्षत्वं प्रहितेषु यु-  
७ द्धाभिरवधानं न क्रियते अवण्याय श्रोत्रच्च न निवेश्यते । तेनोक्तं यथा,

प्रत्यावर्त्तितुमेकैको यूधं स्त्रीयकुमार्गतः ।

स्त्रक्रियाणाच्च दुष्टत्वात् प्रत्यावर्त्तितुमर्हथ ॥

८ तेन शाश्वतभेदार्थं यां भूमिं परमेश्वरः ।

युद्धाभ्यं वः पिण्डभ्यस्त्र इत्तवांस्तत्र वत्यथ ॥

९ यूद्धच्चेतरदेवानां सेवायै भजनाय च ।

मानुगच्छत तान् मा वा क्रियाभिः स्त्रीयहस्तयोः ।

१० मां क्रोधयत तेनाहं न करिष्यामि वः चक्षितः ॥

यूद्धन्तु भद्रचोऽश्रुत्वा ( वक्तीदं परमेश्वरः ) ।

११ बुद्धं सद्वादयेऽकार्यं मां क्रियाभिः स्त्रहस्तयोः ॥

१२ अतो हेतोरिदं ब्रूते सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

१३ मम वाक्येषु युद्धाभि नावधानं क्षतं यतः ॥

१४ यश्य तस्मादहं दूतैर्वैश्वान् उत्तरवासिनः ।

१५ सकलान् सङ्ग्रहीष्यामि मामकीनश्च सेवकं ।

१६ बाबिलीयमहीयालं निर्भूखत्रित्सरं तथा ॥

१७ आनेष्यामि च तानस्य देशस्य तत्रिवासिनां ।

१८ तच्चतुर्दिक्स्यवंशानां सर्वेषाच्च विरुद्धतः ॥

१९ अंसे तान् विनियोग्यामि विधास्ये विस्मयस्य च ।

२० धिक्कारस्य च लक्ष्यं तान् नियोग्येदस्य च स्थलं ॥

२१ आमोदहर्षयोः शब्दं शब्दच्च वरकन्ययोः ।

२२ प्रघणीजातशब्दच्च प्रदीपस्य प्रभां तथा ।

२३ समुच्छेत्याभ्यहं तेषां जनानां सध्यतस्तदा ॥

२४ भविता क्षत्खदेशोऽयं अंसविस्तययोः स्थलं ।

२५ सप्ततिवत्सरान् यावद् अवत्याः सर्वजातयः ।

बाबिलीयनरेन्द्रस्य समविष्ट्यन्ति किङ्कराः ॥

तेषु सप्ततिवर्षेषु सम्पूर्णत्वं गतेष्वहं । ११

बाबिलीयनरेन्द्राय तच्चायै च जातये ।

कल्दीयानाच्च देशाय तेषां दुष्कर्मणः फलं ।

प्रदास्यामि यथायोग्यम् इथं ब्रते परेष्वरः ।

तं देशच्च विधास्यामि निवस्यायिमरुख्यलं ॥

अहं तत्प्रातिकूल्येन यानि वाक्यानि चोक्तवान् । १३

सर्वेष्वितरवंशेषु यिर्मियेण प्रभाव्य च ।

यावत्ति भाविवाक्यानि लिखितान्यत्र पुस्तके ॥

प्रापयिष्यामि तं देशं तानि सर्ववचांस्यहं ॥

यस्माद् विक्रमिणो वंशा महान्तस्य महीभृतः । १४

दासत्वं कारयिष्यन्ति तदेशीयजनानपि ॥

इत्यं तेषां यथाचारो यथा कर्म च हस्तयोः ।

तथा निर्वातयिष्यामि तेभ्यो दत्तेचितं फलं ॥

यत इत्यायेतः प्रभुः परमेष्वरो मामिदं वाक्यमवादीत् त्वं रोघरूप- १५  
 मद्यर्णम् इमं कंसं मम करादादाय याः प्रवहं त्वां प्रहिणोमि ताः सर्वा  
 जातीस्तत्र पायय । तेन ते पीत्वा तेषां मध्यं मया प्रहितस्यासेः सका- १६  
 शाद् विचलिष्यन्त्यन्मदिष्यन्ति च । अतोऽहं परमेष्वरस्य करात् तं कंस- १७  
 मादाय स याः प्रति मां प्राहिणोत् ताः सर्वा जातीरपाययं । अर्थते १८  
 यिरुप्तालमं विह्रदायाः सर्वनगराणि च तस्या राज्ञः प्रमुख्यनरांस्वापा-  
 यदं, अंसाय विस्मयाय सीलकाराय शापास्पदाय च यथाद्य दृश्यते तथा  
 तेषां संस्थापनं येन भवेत् । अपरच्च मिस्तीयराजं फिरौणं तस्य भव्यान् १९  
 प्रमुख्यनरान् सर्वज्ञाच्च, सर्वान् सङ्करजातीयजनान् सर्वान् ऊषदे- २०  
 शस्य राज्ञः सर्वान् पिलेष्यीयदेशस्य राज्ञोऽर्थतोऽस्तिलोनम् अस्माम् २१  
 इक्कोणम् अश्वदोदस्य शेषच्च, इदोमं भोयावम् अस्मोनवंशाच्च, सर्वान् २२  
 सोरस्य राज्ञः सर्वान् सीदोनस्य राज्ञः सागरपारस्यदीपस्य च राज्ञः,  
 दिदानं तेमां बूषं छिद्रसशूकोणान् सर्वज्ञाच्च, सर्वान् आरव- २३  
 देशस्य राज्ञो मरुनिवासिसङ्करजातोयानां सर्वान् राज्ञच्च, सर्वान् २४  
 सिमिदेशस्य राज्ञः सर्वान् ऐलमदेशस्य राज्ञः सर्वान् मादीयदेशस्य  
 राज्ञच्च, निकटवर्त्तिनो दूरवर्त्तिनो वा निर्विशेषान् सर्वान् उत्तर- २५  
 देशानां राज्ञच्च भूमण्डले स्थितानि प्रथिष्याः सर्वराष्ट्राणि चापाययं,

- १६ श्रेष्ठकराजस्य तेषां पञ्चात् पास्यति । त्वच्च तान् वद, इच्छायेल ईश्वरः  
सेनानाम् अधिपतिः परमेश्वरः इदं ब्रवीति,
- १७ यूर्यं पिवत मत्तास्य भूत्वा वसत कुत्सितं ।  
युद्धन्मध्यं मया यच्च व्यापाशः प्रेषयिष्यते ।  
पतित्वा तत्पुरो यूर्यं मैवोत्तिष्ठत कहिंचित् ॥
- १८ ते च यदि पानाय तव हस्तात् तं कंसं ग्रहीतुम् अनिच्छां प्रकाशय-  
स्त्वाहिं त्वं तान् वद,
- १९ सेनाध्यक्षः प्रभुर्बूते यूर्यं पास्यथ निच्छितं ॥  
यस्तात् पश्यत मे नाम यस्या उपरि कीर्तिं ।  
तस्याः पुर्या मयारभ्य प्रथमं क्रियते त्वतिः ।  
किं स्यातादग्निता यूर्यं नादग्निता भविष्यथ ॥  
पश्याहं प्रातिकूल्येन सर्वेषां भूनिवासिनां ।  
आङ्गास्याम्यसिमियाह सेनाध्यक्षः परेश्वरः ॥
- २० त्वच्च तानुदिश्य सर्वाणेतानि भविष्यदाक्यानि भाषमाणो तान् वद,  
करिष्यत्वुन्नतस्याने गर्जनं परमेश्वरः ।  
स्तोषपुण्यनिवासाच्च स्वनादं आवयिष्यति ।  
तिष्ठन् स्वालयपार्श्वं स चेदयिष्यति गर्जनं ॥  
यादृशं कुर्वते नादं ब्राह्मामर्दनकारिणः ।  
स एव्वीवासिनः सर्वान् तादृशं आवयिष्यति ॥
- २१ एव्विवीप्रान्तपर्यन्तं महाशब्दो व्यगिष्यते ।  
विवादो जातिभिः सार्ज्जं प्रभोर्यस्माद् भविष्यति ॥  
विचारं सकलानाच्च प्राणिनां स विधास्यति ।  
स दास्यत्वसये दुष्टान् इत्यं बूते परेश्वरः ॥
- २२ भाषते भारतीमेनां सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।  
वीक्ष्यत्वं जातितो जातिं विपत्तिः प्रगमिष्यति ।  
महावात्या च मेदिन्याः प्रान्तेभ्यः प्रपतिष्यति ॥
- २३ भूमण्डलस्य चाप्रान्तात् प्रान्तं यावद्दि तद्विने ।  
शयिष्यन्ते परेशेन धातिता नरविग्रहाः ॥  
अशेषाचिता अनादत्ता अप्राप्तोत्तरसत्क्रियाः ।  
भूमिष्ठे विकीर्णाच्च ते भविष्यन्ति सारवत् ॥
- २४ हे मेषपालका यूर्यं इच्छाकारं विधत्त हि ।

लुठन्तः क्रन्दत प्रोच्चैर्थूयं मेषायग्रामिनः ॥  
बधार्थे दिनसङ्क्षावो यस्मात् समूर्णतां गता ।

विकीर्णः पतितव्यस्व युश्माभी रम्यपात्रवत् ॥  
हीनाश्रया भविष्यन्ति तदानीं मेषपालकाः ।

हीनप्रधावनोपाया मेषाखाम् अयग्रामिनः ॥  
श्रोत्यते मेषपालानां क्रन्दनस्य रवस्तदा ।

श्रोत्यते चार्चनादोऽपि प्रोच्चो मेषायग्रामिनां ।  
तेषां मेषप्रचारस्य परमेष्ठेन नाशनात् ॥

शान्तिवासा विनङ्क्ष्यन्ति प्रभेः कोपानलेन च ॥  
स निजं व्यक्ष्यति स्थानं केशस्ती गहनं यथा ।

यतस्तेषां द्वयां देशः समुच्चिद्वो भविष्यति ।  
नाशकस्यानलोक्तापात् तत्कोपामेष्व दीपनात् ॥

३५

३६

३७

३८

## 26

## २६ पञ्चिंशोऽध्यायः ।

१ यिरुशालममधि यिरिमियस्य भविष्यद्वाक्यं ३ तत्कारणाद् याजकैर्धतस्य तस्या-  
क्षरदानं १६ अधिपतिभिर्मीखायस्योरीयस्य चोदाहरणकथनं यिरिमियस्य  
रक्षणम् ।

यिह्वदादेशीयराजस्य योशियसुतस्य यिहोयाकोमस्य राजत्वारम्- १  
काले परमेश्वरस्येदं वाक्यं प्रादुरभूत्, यथा, परमेश्वरो ब्रूते, भजनार्थं  
परमेश्वरीयमन्दिरम् आगतान् यिह्वदायाः सर्वनगरवासिनो यानि २  
वाक्यानि ममादेशात् त्वया वक्तव्यानि त्वं परमेश्वरीयमन्दिरस्य प्राङ्गणे  
तिष्ठन् तानि सर्वाणि वाक्यानि तान् वद तचैकमपि वाक्यं मा ज्ञासय । ३  
स्थात् ते तत्रावधाय निजकुमार्मात् प्रत्यावर्त्तिष्यन्ते तथा सति तेषां ४  
क्रियादोषाद् यदमङ्गलं तान् प्रापयितुमचिन्तयं ततः ज्ञान्तो भविष्यामि ।  
अतस्त्वं तान् वद, परमेश्वर इत्यं ब्रूते, युश्मात्पम्भुखे मया वा व्यवस्था ५  
स्थापिता तदादिष्टमाचरितुं, विशेषतो मयातन्त्रिणा युश्मान् प्रति प्रहि-  
तानां महासानां येषां भविष्यदादिनां वाक्येषु यूयमवधानं न कुरुथ  
तेषां वाक्येष्ववधातुं यदि युश्माभर्मनो न निवेश्यते, तर्ह्यहमिदं मन्दिरं ६  
श्रीलोहस्य तुल्यम् इदच्च नगरं भूमशुल्कवासिनीनां सर्वजातीनां श्रापा-  
स्यदं करिष्यामि ।

७ यिरिमियो यदा परमेश्वरस्य मन्दिरे वाक्यान्येतान्यवदत् तदा  
द याजका भाविवक्तारः सर्वे जनास्त तान्यश्रौषुः । अतः परमेश्वरस्यादे-  
शात् सर्वान् जनान् प्रति यद्यद् वक्तव्यं यिरिमियेण तत्कथने समापिते  
ते याजका भाविवक्तारः सर्वे जनास्त तं धूत्वा कथितवन्तस्वमवश्यं  
९ हन्तयोऽसि । मन्दिरमिदं श्रीलोहस्य तुल्यं भविष्यति नगरज्ञेदमुच्चिन्नं  
निवासिहीनस्त भविष्यतीति भाविवाक्यं त्वं परमेश्वरस्य नामा कुतः  
कथितवान् ? इत्युक्ता सर्वे जनाः परमेश्वरस्य मन्दिरे यिरिमियस्य प्रा-  
१० तिकूल्येन जनतामकार्थुः । तां कथां श्रुत्वा यिङ्गदादेशस्याधिपतयो राज-  
प्रासादात् परमेश्वरस्य मन्दिरं गत्वा नूतनस्य परमेश्वरीयदारस्य प्रवेश-  
११ स्थान उपविविशुः । तदानीं याजका भाविवक्तारस्त तान् अधिपतीन्  
सर्वजनांस्त जगदुः, अस्य नरस्य प्राणदण्डार्थको विचारः कर्त्तव्यः, यतो-  
इथम् एतस्य नगरस्य प्रतिकूलं भाविवाक्यं कथितवान् तद् यूद्यं स्वर्कर्णीः  
१२ श्रुतवन्तः । तदानीं यिरिमियस्तान् सर्वान् अधिपतीन् सर्वजनांस्ता-  
वादीत्, यूद्यं यानि वाक्यानि श्रुतवन्तस्तानि सर्वाण्येतन्मन्दिरस्येतन्नग-  
१३ रस्य च प्रातिकूल्येन भाविवाण्या प्रचारयितुं परमेश्वरेणाहं प्रेषितः ।  
अतोऽधुना यूद्यं स्वमार्गान् स्वक्रियास्त श्रोधयत युद्धात्मभेः परमेश्वरस्य  
इवे चावधानं कुरुत्वं तेन परमेश्वरो युद्धद्वैयरीत्येन यद् अमङ्गलवाक्यं  
१४ कथितवांस्ततः चान्तो भविष्यति । अहन्तु पश्यत युद्धाकं हस्तगतः,  
१५ युद्धाभ्यं यद्यद् भद्रं यथार्थस्त भ्रतिभाति मामधि तदेव कुरुत्वं । केवल-  
मिदं युद्धाभिर्जीतव्यं, यूद्यं चेन्मां हन्त्यात तर्हि युद्धाखस्तिन् नगरे तन्नि-  
वासिषु च निर्देशरक्तपातापराधम् अर्पयिष्यथ, यतो युद्धाल्कर्णगोचरे  
सर्वाण्येतानि वाक्यानि गदितुमहं परमेश्वरेण युद्धान् प्रति प्रहित  
इति सत्यं ।

१६ ततोऽधिष्ठयः सर्वे जनास्त याजकान् भाविवक्तांस्त जगदुः, अस्य  
नरस्य प्राणदण्डार्थको विचारो न कर्त्तव्यः, यतोऽस्त्रात्मभेः परमेश्वरस्य  
१७ नामा सोऽस्मान् प्रति भावितवान् । अधिकन्तु देशस्य प्राचीनानां  
१८ कतिपयपुरुषा उत्ताय प्रजानां कृत्स्नां जनतां जगदुः, यिङ्गदादेशीय-  
राजस्य हिष्कियस्य काले मेरेष्टीयो मीखायो भाविवाणीं भाषमाणे  
यिङ्गदायाः सर्वजनान् अवादीत्, यथा,

भाषते भारतीमेनां सेनाध्यक्षः परेश्वरः ।

यथा चेत्तं तथा सोयोन् हलकृष्णं भविष्यति ।

नगरी च यिरुप्तालम् भविष्यत्प्रसराशयः ।

मन्दिरस्य गिरिष्वापि भविष्यत्प्रसराशयः ॥

यिह्वदाया राजा हिष्कियः क्षत्स्वयिह्वदावंशो वा किं तम् अवधीत्? स १९  
(राजा) किं न परमेश्वराद् अभैषीत् परमेश्वरच्च प्रासीषदत्? तस्मात्  
परमेश्वरस्त्वेषां विरुद्धं यद् अमङ्गलम् उक्तवान् ततः चान्तोऽभवत्। वयन्तु  
स्वप्राणानां महाविषयदावहां क्रियां कुर्महे ।

अधिकान्तु परमेश्वरस्य नाम्ना भाविवाक्यवाद्य एको नर आसीत् २०  
किर्यत्-यियासीमीयशिमायाहसुत ऊरिय इति तस्य नाम । यिरिमि-  
यस्य सर्ववाक्यानीव स एतद्वगरमेतद्वेश्वाधि भाविवाक्यान्यकथयत् ।  
राज्ञा यिहोयाकीमेन तस्य सर्वैर्वार्द्धैः सर्वैश्वाधिपतिभिस्तस्योरियस्य २१  
वाक्येषु अतेषु राजा तं इन्तुं चेष्टितवान् । तन्निशस्य स ऊरियो भीत्वा २२  
पलाय्य मिसरं जगाम । ततो राजा यिहोयाकीमः कतिपयजनान्  
मिसरं प्रेषितवान् अर्थतोऽक्बोरसुतम् इल्लाधनं तस्य सङ्गिनस्य जनान्  
मिसरं प्रहितवान् । ते चौरियं मिसरदेशाद् वहिष्कृत्य राज्ञा यिहो- २३  
याकीमस्य समीपम् आनिन्युः । स च तमसिना घातयामास तस्य  
शवच्चेतरजनानां भूमशाने निक्षेपयामास । परन्तु यिरिमियो यथा २४  
बधार्थं लोकानां करेषु समर्पितो न भवेत् तदर्थं प्रापनस्य पुक्षोऽही-  
कामस्तस्य सहायो बभूव ।

## 27 २७ सप्तविंशोऽध्यायः ।

१ युगानां दृष्टानेन नानादे श्रीयराजानां दासत्वस्त्वचनं तदङ्गोकरणाय च यिरि-  
मियस्य परामर्शः २२ सिद्दिकियराजं प्रति परामर्शः २३ याजकान् प्रति तद्व-  
द्विष्वादाक्यं २४ मन्दिरस्यावशिष्टानि धातुपाचाणं वाविल्लन् अपनेतव्यानाति  
भाविवाक्यम् ।

यिह्वदीयराजस्य योश्यसुतस्य यिहोयाकीमस्य राजत्वारम्भकाले १  
परमेश्वरस्त्वेदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् । परमेश्वरो मामि- २  
त्यमन्वीत् । त्वं योक्त्राणि युगानि च निर्माय खयोवायां धत्वा । ये च ३  
राजदूता यिरुप्तालम् यिह्वदीयराजस्य सिद्दिकियस्य समीपम् आ-  
गतास्तैर्दृतैर्दोमीयराजस्य मोयावीयराजखामोनवंशीयराजस्य सो-  
रीयराजस्य सोदोनीयराजस्य च सन्निधिं तानि प्रेषय । तान् दृतांच्च ४  
खखामिभ्यो निवेदनीयामिमां कथामादिश, यथा, इखायेलः प्रभुः

- ५ सेनाध्यक्षः परमेश्वरा ब्रूते, यूयं सखामिन् इत्यं वदत् । अहमेव सीय-  
महाशक्तया स्वप्रसारितबाहुना च एधिर्बो मनुष्यान् भूतलस्थपश्चं स्व-  
६ द्ववान् यच्च भद्रं मन्ये तस्मै दत्तवान् । अधुना त्वं सर्वान् इमान् देशान्  
स्वदासस्य बाबिलीयराजस्य निबूखन्नितस्तस्य करे समर्पितवान् तस्मै-  
७ नाथं वन्यपशुनपि तस्मै दत्तवान् । अतस्तदीयदेशस्यापि कालो यावन्नो-  
पस्यास्यते तावत्सर्वा जातयत्तं तस्य पुत्रं पौत्रच्च सेविष्यन्ते, पश्चाद्  
बज्जस्त्रिकजातयो महान्तो राजानस्य तेन दास्यकर्म कारयिष्यन्ति ।  
८ या तु जातिर्वच राज्यं तं बाबिलीयराजं निबूखन्नितस्तरं न सेविष्यते  
तस्य च बाबिलीयराजस्य युगं स्वयीवां न प्रवेशयिष्यति तस्या जाते-  
स्तत्वरेण संहारपर्यन्तमहम् असिद्धुन्मारीभिरुत्त्वै समुचितं फलं  
९ प्रदास्यामीति परमेश्वरो ब्रूते । अतो यूयं बाबिलीयराजस्य दासा न  
भविष्यदेति वाक्यं ये वदन्ति युश्माकं तेषां भाविवादिनां मन्त्रवेच्छाणां  
स्वप्रदर्शिनां गणकानां दैवज्ञानाच्च वाक्येषु युश्माभिर्मावधीयतां यतो  
१० यूयं स्वदेशाद् दूरीक्षता मया प्रवासिताच्च येन नश्येत ताटगच्छतं  
११ भाविवाक्यं ते युश्मान् गदन्ति । या तु जातिर्बाबिलीयराजस्य युगं स्व-  
यीवां प्रवेश्य तं सेविष्यते, सा मया निजभूम्यां सविश्वामं संखापिता  
तां क्रत्यति तत्र निवत्युति चेति परमेश्वरो ब्रूते ।
- १२ अपरमहं तानि सर्ववाक्यानीव यिह्वदीयराजं सिदिकियमिदं  
गदितवान्, यथा, यूयं बाबिलीयराजस्य युगं स्वयीवाः प्रवेश्य तं तस्य  
१३ जनांच्च सेवन्ते तेन जीविष्यथ । या जातिर्बाबिलीयराजं न सेविष्यते  
तामधि परमेश्वरेणादितवाक्यानुसाराद् यूयम् अर्थवत्स्वं तव प्रजाच्च  
१४ कुतोऽसिद्धुन्मारीभिर्मिवेष्वं? यूयं बाबिलीयराजस्य दासा न भविष्य-  
येति वाक्यं ये युश्मान् वदन्ति तेषां भाविवक्तृणां वाक्येषु युश्माभिर्माव-  
१५ धीयतां यतस्तैरच्छतं भाविवाक्यम् उच्यते । यतः परमेश्वरो ब्रूते नाहं  
तान् प्रहितवान्, अमी ये भाविवादिनो युश्माभ्यं भाविवाक्यं कथयन्ति ते  
यूयच्च येन मया प्रवासिता विनश्येत ताटगच्छतभाविवाक्यं मम नामा  
तैरुच्यते ।
- १६ अपरमहं याजकान् एतदेशीयसर्वजनांचेदमवादिषं, परमेश्वरो  
ब्रूते, पश्यत परमेश्वरीयमन्दिरस्य पात्राण्यधुना शीघ्रं बाबिलः पुनरा-  
नायिष्यन्त इति भाविवाक्यं ये वदन्ति तेषां युश्मादीयभाविवक्तृणां वाक्येषु  
१७ युश्माभिर्मावधीयतां यतस्मि युश्मान् अच्छतभाविवाक्यं वदन्ति । यूयं तेषां

वाक्येषु मावधद्धं बाबिलीयराजं सेवधं तेन जीविष्यथ, नगरमिदं  
कुतोऽवसरं भवेत्? परन्तु यदि ते भाविवादिनः स्यु र्यदि च पर- १८  
मेश्वरस्य वाक्यं तेषां सन्निधौ वर्त्तेत तर्हि परमेश्वरस्य मन्दिरे यिङ्गदीय-  
राजस्य प्राप्तादे यिङ्गशालमि चावशिष्टानि पात्राण्यपि यथा बाबिलं  
न नोयेन् तदर्थमेव ते सेनाथ्यक्षं परमेश्वरं प्रसादयन्तु ।

यतो बाबिलीयराजो निबूखन्नित्सरो यदा यिङ्गदीयराजं यिहोया- १९  
कीमसुतं यिहोयाखीनं यिङ्गदाया यिङ्गशालमस्य मुख्यनरैः सहितं  
यिङ्गशालमः प्रवास्य बाबिलमनयत् तदा यानि प्रत्याग्नि नापहृतवान्  
तान्यर्थतः क्तमद्वयं सागरयत्रं पीठानि नगरेऽस्मिन्नवशिष्टान्यपराणि २०  
च सर्वपात्राण्यधि सेनाथ्यक्षः परमेश्वर इत्यं ब्रूते । परमेश्वरस्य २१  
मन्दिरे यिङ्गदीयराजस्य प्राप्तादे यिङ्गशालमि चावशिष्टानि पात्राण्यधी-  
खायेतः प्रभुः सेनाथ्यक्षः परमेश्वर इत्यं भाषते, तानि बाबिलमपनायि-  
ष्यन्ते यस्मिन् दिने चाहं तेषु विचारकट्टिपातं करिष्यामि तत्पर्यन्तं २२  
तत्र स्यास्यन्त इति परमेश्वरो वदति, तदानों चाहं तान्यानाय्य स्याने-  
ऽस्मिन् पुनः स्यापयिष्यामि ।

## 28 २८ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

१ हनानिधस्य मिथ्याभिविष्यद्वाक्यं ५ तदर्थि यिरिमियस्य वाक्यं १० हनानिधेन  
यिरिमियस्य काष्ठमययगभञ्जनं १२ लौहशुगमधि यिरिमियस्य वचनं १५ हना-  
निधस्य मरणमधि यिरिमियस्य भविष्यद्वाक्यं ।

तस्मिन् वत्सरेऽर्थतो यिङ्गदीयराजस्य सिदिकियस्य राजत्वारम्भ- १  
कालस्य चतुर्थवत्सरस्य पञ्चममासे अस्सुरसुतो हनानिय इति नामवि-  
शिष्टो गिबियोन्निवासी भाविवक्ता परमेश्वरस्य मन्दिरे याजकानां  
सर्वजनानाच्च साक्षात्कामब्रवीत्, यथा, इस्वायेतः प्रभुः सेनाथ्यक्षः २  
परमेश्वर इत्यं भाषते बाबिलीयराजस्य युगं मया भञ्जि । बाबिलीय-  
राजो निबूखन्नित्सरः परमेश्वरीयमन्दिरस्य यानि पात्राण्यस्मात् स्यानाद् ३  
अपहृत्य बाबिलं नीतवान् तानि सर्वाण्यहं वत्सरद्वयात् परं स्यानमेतत्  
पुनरानाययिष्यामि । यो यिङ्गदीयराजो यिहोयाकोमसुतो यिहोया-  
खीनोऽन्ये च ये प्रवासिता यिङ्गदीयजना बाबिलं गतास्तान् सर्वानहं ४  
स्यानमेतत् पुनरानेष्यामीति परमेश्वरो ब्रूते यतो बाबिलीयराजस्य  
युगं मया भञ्ज्यते ।

५ अपरं भविष्यदक्ता यिरिमियः सदाप्रभो र्मन्दिरे तिष्ठतां याज-  
कानां सर्वजनानाच्च साक्षात् तं भाविवादिनं हनानियमवादीत् ।  
६ फलतो विरिमियो भविष्यदक्ताब्रवीत् तथात्सु सदाप्रभुस्तथा करोतु,  
सदाप्रभो र्मन्दिरस्य पाचाणि ग्रवासिताः सर्वे जनाच्च बाबिलः स्थान-  
मेतत् पुनरानायिष्यन्ते इति यानि भाविवाक्यानि त्वयोक्तानि सदाप्रभु-  
७ स्तव तानि वाक्यानि सफलानि करोतु । परन्तु तव कर्णगोचरे सर्व-  
८ जनानाच्च गोचरे सथा यद् वच्यते मम तद्वाक्यमिदं त्वं श्रोतुमर्हसि । मम  
पूर्वं तव पूर्वच्च ये पुराकालिका भाविवक्तार आसन् ते वह्नैश्चानधि  
महान्ति राज्यानि चाधि युद्धमङ्गलमारीसूचकानि भाविवाक्यान्य-  
९ वादिषुः । ये भाविवादी द्वेषसूचकं भाविवाक्यं भाषते तस्य भावि-  
वादिनो वाणी यदा सिद्धिं गच्छति तदा स यथातर्यं सदाप्रभना प्रेषि-  
तो भाविवादीति परिचीयते ।

१० ततः परं स भाविवादो हनानियो भाविवादिनो यिरिमियस्य यो-  
११ वातो युग्मं हृत्वा बमञ्ज । सर्वजनानाच्च साक्षात् स हनानियो जगाद्  
सदाप्रभु ब्रूते, वत्सरदयात् परमह्म इत्यमेकं बाबिलीयराजस्य निबू-  
खनित्सरस्य युग्मं सर्वजातीनां ग्रीवात् आदाय भड्यामि । ततो भवि-  
ष्यदक्ता यिरिमियः स्वमार्गं जगाम ।

१२ भाविवक्तुर्धिरिमियस्य ग्रीवातो भाविवादिना हनानियेनापहृतस्य  
युगस्य भञ्जनात् परं सदाप्रभोरिदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभृत् ।  
१३ त्वं गत्वा हनानियं वद सदाप्रभुरित्यं भाषते त्वया काण्डयुगानि भड्यामा-  
१४ तेषां परिवर्त्तनं लौहयुगानि निर्मितानि । यत इच्छायेल ईश्वरः सेनानां  
सदाप्रभुरित्यं ब्रूते बाबिलीयराजस्य निबूखनित्सरस्य दासत्वायाह्म  
एतासां सर्वजातीनां ग्रीवासु लौहयुगं स्थापितवान् स च ताभिः  
सेवितव्यः, अधिकन्वहं वन्यपशुनपि तस्मै दत्तवान् ।

१५ अपरं भविष्यदक्ता यिरिमियस्तु भविष्यदक्तारं हनानियं जगाद् हे-  
हनानिय प्रह्लणु सदाप्रभुस्त्वां न प्रह्लितवान् त्वन्त्वन्ततवाक्ये जनान् एतान्  
१६ विश्वासितवान् । ततो हेतोः सदाप्रभुरित्यं भाषते पश्चाहं त्वां भूत्वाद्  
अपसारयिष्यामि त्वमेतस्मिन्नेव वत्सरे मरिष्यसि यतस्तुं सदाप्रभु-  
१७ त्यागाय भाषितवान् । अपरं तस्य वत्सरस्य सप्तममासे स भाविवक्ता  
हनानियो ममार ।

## २९ २९ एकोनचिंशोऽध्यायः ।

१ प्रवासितजनान् प्रति यिरिमियस्य पञ्चप्रेषणं ४ बाबिलि वासाय विनयः ८ स्त्रिया-  
भविष्यदक्ताणां वाक्येऽवधानमकर्त्तव्यसिद्धिपदेशः १० सप्ततिवत्सरेभ्यः परं सुकृ-  
प्राप्तेर्भविष्यदाक्षं १५ अवशिष्यत्त्वोकानां पापकारणाद् विनाशस्य भविष्यदाक्षं  
२१ मिथ्याभविष्यदादिहशस्य विनाशस्य भविष्यदाक्षं २४ यिरिमियस्य विरुद्धं  
शिमवियस्य पञ्च २९ यिरिमियेण शिमवियस्य सर्वजनाश्वरूपकं भाविवाक्यं ।

राज्ञि यिहोवाखीने महिष्यां नपुंसकेषु यिहृदाधा यिरूशालमस्च १  
मुख्यनरेषु रुचधरेषु लोहकारेषु च यिरूशालमः प्रस्थितेषु भविष्यदक्ता २  
यिरिमियो यत् पञ्चं लिखिता यिहृदीषराजेन सिदिक्षियेन बाबिल्यं ३  
बाबिलीयराजस्य निवृत्खन्नित्सरस्य समीपं प्रेषितयोर्दूतयोर्थर्थतः शा-  
फनसुतस्येतिवासाहस्य हिल्कियसुतस्य गिमरियस्य च कर्तृत्वेषां प्रवा- ४  
सितानां जनानाम् अवशिष्यान् प्राचीननरान् याजकान् भाविवक्तुन् ५  
निवृत्खन्निसरेण यिरूशालमो बाबिलं प्रवासितान् सर्वजनांच प्रति ६  
यिरूशालमः प्रेषयामास तस्य पञ्चयुक्त्येवं यथा,

“इखायेल ईश्वरः सेनानां सदाप्रभुरित्यमाह ये सर्वे जना मया ७  
यिरूशालमो बाबिलं प्रवासितास्तानिदमादिशामि, यूथं गृह्याणि ८  
निर्माय तत्र वसत, उद्यानानि च कृत्वा तेषां फलानि भुग्न्यं, योषितो ९  
गृह्यीत्वा पुत्तान् पुत्रीच्च जनयत खपुत्रान् योषितो याह्यत खपुत्रीच्च १०  
प्रतिष्ठो इत्त ताच्च पुत्तान् दुहितृच्च प्रसवन्तु यूथेच्च तत्र न न्यूनीभूय ११  
वर्ध्येवं । यत्र च मया प्रवासिता आच्छे तस्य गगरस्य मङ्गलाय यदध्यं १२  
तस्य द्वाते सदाप्रभवे प्रार्थनां कुरुत्वच्च यतस्तस्य मङ्गलेन युधाकं १३  
मङ्गलं भविष्यति ।

“यत इखायेल ईश्वरः सेनानां सदाप्रभुरिदं भाषते युधानाध्यवर्त्तिनो १४  
भाविवक्तारो युधाकं मन्त्रज्ञाच्च युधान् मा प्रतारयन्तु यानि च १५  
खप्रानि तैर्दर्शयथ युधाकं तेषु खप्तेषु मनांसि न निधक्षेवं । यतस्ते मिथ्या १६  
मम नाम्ना युधान् भाविवाक्यानि वदन्ति नाहं तान् प्रहितवानिति १७  
सदाप्रभु वर्दति ।

“यतः सदाप्रभुरित्यं ब्रूते बाबिलमधि सप्ततिवत्सरेषु पूर्णेषु सत्त्वाहं १८  
युधाकं तत्त्वावधारणं करिष्यामि स्थानमेतद् युधाकं पुनरानयनाय १९  
मम मङ्गलस्तुचकवाक्यं युधात्वाते साधयिष्यामि च । यतोऽहं युधा- २०  
नधि यान् सङ्कल्पान् कल्पयामि तान् जान इति सदाप्रभु व्रूते, ते

- सङ्कल्प्या सङ्कल्पावहा न त्वमङ्गलावहा:, अर्थतो युद्धभ्यं भाविशुभदशाम् १२ आशासिद्धिच्च दास्यामि । यूद्धच्च मां क्लास्यच्चे मत्स्यमत्त्वमुपस्थाय च १३ प्रार्थनां करिष्यथ मया च युद्धद्वाक्ये मनो विद्यायिष्यते । यूद्धं माम्  
चन्वेयिष्यथ मां प्राप्यथ च यतः सर्वान्तःकरणैर्मां गवेषयिष्यथ । १४ अहम् युद्धाभिः प्राप्य इति सदाप्रभु वंदति, युद्धाकं दास्यदशां परि-  
वर्त्तयिष्यामि यासां जातीनां मध्ये येषु स्थानेषु च यूद्धं मयापसारिता-  
स्तेभ्यो युद्धान् संग्रहीष्यामीति सदाप्रभु वंदति यस्मात् स्थानाच्च  
यूद्धं मया प्रवासितास्त् स्थानमहं युद्धान् प्रव्यानेष्यामि ।
- १५ “यूद्धन् वदथ सदाप्रभु र्बाबिल्यस्त्वात् भविष्यद्वक्तृन् उत्तादितवान् । १६ किन्तु यो राजा दायूदः सिंहासन उपविष्ट आस्ते ये च जना  
नगरेऽस्मिन् वसन्त्यर्थतो युद्धाकं ये भावतरो युद्धाभिः सह प्रवासं न १७ गतास्तान् सर्वानधि सदाप्रभुरित्यमाह । सेनानां सदाप्रभु वंदति  
पश्यताहं तेवां मध्यम् असिं चुधां मारीच्च प्रेषयिष्यामि यानि च  
कुरसत्वाद् अखाद्यानि तेवां दृष्टेणादुम्बरफलानां तुल्यांस्तान् करिष्यामि । १८ तांस्तासिद्ध्युमारीभिरनुधाविष्यामि मेदिन्याः सर्वराज्यानां कम्पादा-  
हरणानि यासां मध्ये च ते मयापसारितास्तासां सर्वजातीनां शापवि-  
१९ स्त्रयसीलारनिन्दापाचाणि करिष्यामि । यतो हेतोस्ते मम वाक्यव्यव-  
धानं नाकार्युरिति सदाप्रभु भाषते मम दासा भविष्यद्वक्तारो मया-  
तन्त्रिणा तान् प्रति प्रहिताः किन्तु यूद्धं तेषां वाक्येष्ववधानं नाकार्युरिति २० सदाप्रभु वंदति । परन्तु हे विरुद्धशालमो बाबिलं मया प्रहिताः सर्वे  
प्रवासिता जना यूद्धमेव सदाप्रभो र्बाक्येऽवधातुमहेथ ।
- २१ “कोलाथसुत आहार् मासेयसुतः सिदिकियस्तेतिनामानौ यौ नरौ  
मिथ्या मम नामा युद्धान् भाविवाक्यानि वदतः, तावधीस्तायेल ईश्वरः  
सेनानां सदाप्रभुरित्यमाह । पश्यताहं बाबिलीयराजस्य निबुद्धिनि-  
त्यरस्य करे तौ समर्पयिष्यामि स च युद्धत्वयच्चं तौ घातयिष्यति । २२ बाबिलि च प्रवासितैः सर्वेर्यिङ्गदीयलोकैरूपोर्दशातः शापमन्त्रोऽय-  
मुद्भावयिष्यते यथा सदाप्रभुस्त्वां बाबिलोयराजेनाग्निभ्यजितौ सि-  
२३ दिकियाहावाविव करोत्विति । यतो हेतोस्ताविचायेलि धर्मावच्छां  
खप्रतिवासिनां भार्याभिः सह व्यभिचारच्च द्वातवन्तौ मत्तवाच्चां न  
प्राप्य मृद्या मम नामा भाविवाक्यानि करिष्यवन्ती, तद्वृमेव जाने तस्य  
साक्षो चास्तीति सदाप्रभु ब्रूते ।”

अधिकन्तु त्वं निहिलामीयशिमयियं वद, इस्तायेत् ईश्वरः सेनानां १४ सदाप्रभुरित्यं भाषते, त्वं विरुद्धालमनिवासिनः सर्वान् जनान् प्रति १५ मासेयसुतं सिफनियं याजकं प्रति सर्वान् याजकांच्च प्रति स्त्रामा पञ्चाणि लिखित्वावादीर्यथा, “यः कच्चिद् उच्चतीभूय भाविवाक्यं वावदेत् १६ तद्भग्नाय सदाप्रभो र्मन्दिरस्याध्यक्षा यथा भवेयुस्त्वच्च यथा तं जनं काश्यन्ते हृडिषु चार्पयेत्तदर्थं यिहोयादायाजकस्त्रा विनिमयेन सदा-प्रभुस्यां याजकत्वपदे नियुक्तवान् । अतोऽनाधोतीयो यो यिरिमियो १७ युग्मन्त्ये भाविवक्तेव वर्तते स त्वया कुतो न तज्जितः? स तु बाबिलम् १८ अस्मान् प्रति पञ्चं प्रेषयित्वा गदितवान्, दीर्घकाले भविष्यति यूयं गृहाणि निर्माय तत्र वसत, उद्यानानि च कृत्वा तेषां फलानि भुंग्वमिति ।”

याजकः सिफनियस्त् पञ्चं भाविवक्तुर्यिरिमियस्य कर्णगोचरे पठि- १९ तवान् । अतः सदाप्रभोरिदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् । त्वं तान् २० सर्वान् प्रवासितजनान् प्रवेतानि वचांसि प्रेषय, यथा, सदाप्रभु- २१ निहिलामीयं शिमयियमधीत्यमाह, मया न प्रहितः स शिमयियो युग्मान् भाविवाक्यानि गदितवान् अन्तस्तवाक्ये च युग्मान् विश्वासितवान्, तस्मात् सदाप्रभुरित्यं भाषते पश्यताहं तस्य निहिलामीयशिमयियस्य २२ तदीयवंशस्य च तत्त्वमवधारयिष्यामि, एतज्ञातीयजनानां मध्ये वासकारी तस्य कच्चित्प्ररो न भविष्यति; सदाप्रभु ब्रूते मम प्रजानां यन्मङ्गलमहं करिष्यामि स तत्र वीक्षिष्यते, यतः स सदाप्रभुत्यागाय कथितवान् ।

## 30 ३० त्रिंशत्तमोऽध्यायः ।

१ यिहदीयलाकानां मुक्तेभिष्यद्वाक्यं ४ दुःखात् परतः सुखस्य कथनं १० याकूबं प्रति इति: कथनं १८ याकूबाथवंशस्योद्गतेः कथनं २३ पापिलोकानां दण्डस्य कथनच्च ।

सदाप्रभोरिदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् । इस्तायेत् ईश्वरः १ सदाप्रभु ब्रूते यानि वाक्यान्यहं तां गदितवान् त्वं तानि सर्वाणि ग्रन्थे २ लिख, यस्मात् सदाप्रभुराहं पश्य येषु दिनेष्वहं स्त्रजानाम् अर्थत् ३ इस्तायेत् यिहदायाच्च दास्यदशां परिवर्त्यिष्यामि तानि दिनान्याग-मिष्यन्तीति सदाप्रभु वर्दति, तदानीं यो देशो मया तेषां पूर्वपुरुषेभ्यो

दत्तस्तमेव देशमहं तान् जनान् पुनर्हानाययिष्यामि, ते च तस्याधिकारं  
भोक्ष्यन्ते ।

४ इस्यायेलं यिहृदाच्चाधि सदाप्रभुरेतानि वाक्यानि गदितवान् । यथा,

५ सदाप्रभुरिदं ब्रूते शङ्कायाः पूण्यमो ध्वनिः ।

सान्त्वनापरिहीनस्य यरिचासस्य स ध्वनिः ॥

६ यूर्यं दृष्ट्वा विलोक्य युरुवः प्रसुवीत किं ।

प्रसवक्ती यथा नारी पुरुषाः स्तकलात्मथा ।

क्षत्तहस्तार्पणाः श्रोतृयो संदृश्यन्ते मया कुतः ।

विघादात् सर्ववक्त्राच्च पाण्डुवर्णं गतं कुतः ॥

७ हा हा महानसौ घस्तो नास्ति तेन समं दिनं ।

याकूबः कश्चकालोऽसौ स तु रक्षिष्यते ततः ॥

८ भाषते भारतीमेतां बाह्यनीनां सदाप्रभुः ।

मया तस्य युगं भड्क्ता लद्यग्रीवातोऽपनेष्यते ।

क्षेत्यन्ते तावकीनानि बन्धनानि च तदिने ।

न पुनः कारयिष्यन्ते पर्दैर्दास्यं तव प्रजाः ॥

९ सदाप्रभुं निजेणन्तु दायूदच्च स्वभूपतिं ।

क्षते तेषां मयोत्याद्यं सेविष्यन्ते जनात्मव ॥

१० सदाप्रभुरिदं ब्रूते हे याकूब् मम किङ्गर ।

त्वं माभैषीर्निराशस्त्वं हे इस्यायेल् भवेन्रहि ॥

यतः पश्याहमेव त्वां तारयिष्यामि दूरतः ।

लद्यशांस्चोद्धरिष्यामि तेषां प्रवासदेशतः ॥

प्रत्यावर्त्तिष्यते याकूब् विश्रामश्चोपभोक्ष्यते ।

वसन्तं तच्च निःशङ्कं कोऽपि नोहेजयिष्यति ॥

११ तत्त्वाण्याहमेवास्मि त्वत्क्षीति प्रभोर्वचः ।

त्वं यासां परजातीनां मध्ये व्यक्तीर्थ्या मया ।

स्तकलानां मया तासां सर्वनाशो विधास्यते ।

तवैव सर्वनाशस्तु नहि कारिष्यते मया ॥

शास्त्रिर्विचारसिद्धैव तुभ्यं दायिष्यते मया ।

सर्वथा शास्त्रिहीनन्तु त्वां न शक्नोमि रक्षितुं ॥

१२ सत्यमेव ब्रवीत्वेतद् वचनं शाश्वतप्रभुः ।

दुच्छिकित्यत्त्वावाप्तो गतितच्च क्षतं तव ॥

- प्रतिकाराय ते कोऽपि पच्चवादो न विद्यते । १३  
 चिकित्सोपायवत् किञ्चित् भेषजं ते न विद्यते ॥  
 असूता कामिभिः सर्वे स्वं नैवान्विष्यसे पुनः । १४  
 त्वां यतोऽरिक्ततेनेवाघातेनाहृतवानहं ।  
 तुभ्यं दत्तवान् शास्ति दयाहीनो नरो यथा ।  
 यतस्ते बहवो दावाः पापानि प्रबलानि च ॥  
 स्वाघातेन कुतो रुद्धा दुखिकित्यक्ततेन वा । १५  
 यतस्ते बहवो दोषाः पापानि प्रबलानि च ।  
 ततो हेतोर्मयाकारि त्वां प्रवाचार ईदृशः ॥  
 तथापि ग्रासविष्यन्ते सकलास्त्वद्गुणिणः । १६  
 दास्यस्थानम् यास्यन्ति लोषारः सकलास्त्व ।  
 हृतविच्चा भविष्यन्ति तव विच्चापहारिणः ।  
 ये त्वां लुग्छन्ति तान् सर्वान् करिष्यामि च लुग्छन्तान् ॥  
 प्रभु ब्रूते तवाघातेऽहं प्रयोग्यामि बन्धनं । १७  
 प्राप्तस्यास्थां चतेभ्यस्त्वं त्वां करिष्याम्यहं पुनः ॥  
 यतग्नामधि तैरुक्ताम् एषामूदप्रसारिता ।  
 या सीयोन् इयमेतस्याः कोऽप्यन्वेषी न विद्यते ॥  
 सदाप्रभु ब्रवीतीत्यं याकूबः पटमण्डपाः । १८  
 यद् गताः पश्य तद् दास्तु विपरीतं करोम्यहं ।  
 करुणार्द्दा भर्विष्यामि तस्य वासस्थलेयु च ॥  
 पुनर्निजाप्सराश्च च विनिर्मायिष्यते पुरी ।  
 राजपुर्णां मनुष्यास्त्वं निवद्यन्ति यथोचितं ॥  
 उद्गमिष्यति तन्मध्यात् स्तवः शब्दस्त्वं नन्दतां । १९  
 अहं तान् वर्द्धयिष्यामि नैव यास्यन्ति ते च्यां ।  
 पूजितांस्तान् करिष्यामि ते न प्राप्यन्ति लाघवं ॥  
 तत्सन्ताना यथा पूर्वं भविष्यन्ति पुनर्लघ्या । २०  
 तत्समाजस्त्वं मत्साक्षात् प्राप्तस्यैर्यो भविष्यति ।  
 सर्वांस्तत्पीडकांश्चाहं शासिष्यामि यथोचितं ॥  
 यस्त्वं तस्याग्रगामी स तद्वशीयो भविष्यति । २१  
 तस्य शासनकर्त्ता च तस्य मध्याद् उदेष्यति ॥  
 मन्त्रेदिष्टं करिष्ये तं समुपस्थास्यते स मां ।

२२

खचित्तं मासुपस्थातुं को न्यस्तेदिति वाक् प्रभेः ॥  
मामकीनप्रजा यूथम् इत्यमेव भविष्यथ ।

२३

अहम्बापि भविष्यामि तदा युद्धाकमीश्वरः ॥

२४

सदाप्रभोरतीवेशो भवत्तावातः प्रवर्त्तते ।  
सा भवत्ता घूर्णते मूर्द्धिं दुष्टानाच्च स्फुटिष्यति ॥  
खमनखल्यना यावज्ज कुर्यान्न च साधयेत् ।  
सदाप्रभेः स कोपाग्निक्तावज्ञ विश्विष्यति ॥  
भाविकालेऽत्र युद्धाकं मनोयोगो जनिष्यते ॥

### 31 ३१ एकचिंशतिष्ठायः ।

१ इस्तायेत्तो कुर्त्तेभिष्यद्वाक्यं १० तत्त्वं प्रचारणं १५ विलपन्तीं राहेत्ते प्रति प्रबोध-  
कथनं १८ इफूयिभो विल्लापकथनं २१ इस्तायेत्तो पुनरागमनं २३ परमेश्वरस्य  
प्रतिज्ञा ३१ समाजेन समं तत्त्वं भावितियमः ३५ समाजस्य स्थिरता ३८ तत्त्वं  
द्विष्य ।

१

सदाप्रभु व्रद्वीतीदं काले तस्मिन्नुपस्थिते ।  
इस्तायेत्तो विवर्णशानां सर्वेषामहमीश्वरः ।  
भविष्यामि तथा तेऽपि भविष्यन्ति मम प्रजाः ॥

२

सदाप्रभु व्रद्वीतीदम् अस्ते: साक्षात् प्रलायिता ।  
जातिरेषा भरुस्थाने जाता प्रसादभाजनं ।  
इस्तायेत्तो सुविश्वानं कर्तुं प्रगच्छते मम ॥

३

दूरतो दर्शनं मह्यं दत्त्वा प्राह सदाप्रभुः ।  
प्रेष्मा सदातनेनैव त्वयि समीतवानहूँ ।

ततो हेतोः करोमि त्वां प्रसादाच्चिररक्षितां ॥

४

इस्तायेत्तो कुमारि त्वां विनिर्मास्याम्यहूँ पुनः ।  
निर्मिता स्थास्यसे तर्हि स्वस्तदङ्गैऽभूषिता ।

आनन्दकारिणां श्रेण्यां पुनर्निर्विक्षिष्यसि ॥

५

प्रसरीयादिषु द्राक्षाः पुनस्त्वं दोपयिष्यसि ।

ये च ता दोपयिष्यन्ति ते ता भोक्ष्यन्ति दोपकाः ॥

६

आयाति तदिनं यस्मिन् इफूयिम्बर्वते स्थिताः ।

रक्षका घोषयिष्यन्ति समुच्चिन्तुत हे जनाः ।

याम सीयेनमस्माकमीशं सदाप्रभुं प्रति ॥

यतो हेतोस्तिदं वाक्यं भाषते स सदाप्रभुः । ०  
 याकूबमधि युद्धाभिर्हर्षनादो विधीयतां ।  
 प्राच्चैः कुरुत जातीनां शिरोवर्त्तिनि नन्दनं ॥  
 इवं आवश्यत स्तुत्यं कुरुत्यं प्रार्थनामिसां ।  
 भो प्रभो त्वयजा रक्षेष्यायेलः शेषमुद्गर ॥  
 पश्यतानायविद्याम्बहुं तानुच्चरदेशतः । १  
 मेदिन्याः प्रान्तभागेभ्यः सङ्गाहीष्यामि तानहं ॥  
 अन्यैः खड्डैः सगर्भाभिः सूतीभिष्व समन्वितः ।  
 जनसङ्गो महास्तेषाम् अत्र प्रत्यागमिष्यति ॥  
 आयस्यन्ति रुदन्तस्ते तान् नेष्यामि कृताङ्गलीन् । २  
 समीपच्च जलौघानाम् ऋजुमार्गेण तानहं ।  
 गमविद्यामि तेषाच्च सखलनं न भविष्यति ॥  
 इस्मायेलः पिता यस्मात् सम्भविष्याम्बहुं स्वयं ।  
 तद्दद्विष्यतीपूर्णायिम् अग्रजस्तनयो भम ॥  
 हे भिन्नजातयो यूर्यं पृथगुतोक्तिं सदाप्रभोः । ३  
 विज्ञापयत तां वार्तां दीपेषु दूरवर्त्तिषु ॥  
 इत्यं ब्रूत च यः पूर्वम् इस्त्वायेलं विकीर्णवान् ।  
 स तं सङ्गत्या रक्षीव स्वत्रजं पालयिष्यति ॥  
 याकूबो मौचनं यस्मात् कृतवान् प्राप्तवप्रभुः । ४  
 यस्तो बलवांस्तस्य करादुद्गृतवांच्च तं ॥  
 ते समागम्य सीयोनः पृष्ठे गायन्ति हर्षतः ॥ ५  
 गोधृममदिरतैलमेषगोपावकाधिकं ।  
 सदाप्रभोः प्रसादच्च तेजुधावन्ति दीचिवत् ॥  
 सुसिक्तोद्यानसङ्गाश्च मनस्तेषाच्च जायते ॥  
 न भविष्यन्ति ते स्त्रानाः पुनर्बासं कदाचन । ६  
 आनन्दिष्यति तत्त्वाते कुमारी वृत्यकास्तिणी ।  
 आनन्दिष्यन्ति चैकत्र तरुणस्यविदा जनाः ॥  
 श्रोकस्य परिवर्त्तेन दास्यामि तेभ्य उत्सर्वं ।  
 सान्वयन् खेदतो हर्षं प्राप्यविद्यामि तानहं ॥  
 प्रागान् आप्यावविद्यामि याजकानाच्च भेदसा । ७  
 मत्वया मत्वसादे च तप्त्यन्तीति प्रभोर्वचः ॥

- १५ सदाप्रभुरिदं ब्रूते सामायां श्रूयते इवः ।  
रवो विलापगनस्य गाढशोकस्य रोदनं ॥  
खसुतान् अनुशोचन्ती राहेत् करोति रोदनं ।  
सा सुतेषु न एहाति सान्त्वं यस्मात् सन्ति ते ॥
- १६ तामुद्दिश्य लिदं वाक्यं भाषते परमेश्वरः ।  
रोदनात् खरवं वाप्यात् खनेचे च निर्वर्त्य ॥  
त्वच्छमस्य फलं यस्माद् भवितेति प्रभो वर्चः ।  
अरातेऽप्तस्तेच च प्रव्यायास्यन्ति निष्ठितं ॥
- १७ तव भाविगतिञ्चाधि प्रव्याशास्तीति वाक् प्रभोः ।  
सीमानच्च खदेशस्य प्रव्यायास्यन्ति नन्दनाः ॥
- १८ इफूयीमो मयाआवि सविलापमिदं वचः ।  
त्वयाऽहं शासितः शिष्टीक्तोऽनभ्यत्तगौरिव ॥  
परिवर्त्य मां तर्हि स्थास्यामि परिवर्त्तिः ।  
मामकीनेश्वरो यस्मात् त्वमेवासि सदाप्रभो ॥
- १९ अनुतापं घोतोऽकाषं खपरावर्तनात् परं ।  
शिक्षालाभात् परं तदृढ् अकाषम् ऊरुताडनं ॥  
अभवं लज्जितस्वाहम् अग्रमच्च विवर्णतां ।  
यतो यौवनकालस्य निन्दाभास्महं वह्ने ॥
- २० इफूयिम् मम दृष्टो किं इयितस्तनयो भवेत् ।  
किं मह्यं प्रतिभायाद् वा हर्षदायी स नन्दनः ॥  
यतो यावन्यथा तस्य विरुद्धं गद्यते वचः ।  
तावदेव मया तस्य स्मरणं क्रियते पुनः ॥
- २१ असो हेतो भैम खान्तम् अर्द्धं भवति तं प्रति ।  
प्रीये च वत्सलस्तस्मिन्निति ब्रूते सदाप्रभुः ॥
- २२ त्वं स्तूपान् स्थापय स्वार्थं स्तम्भान् स्वार्थं विधेहि च ।  
मनसा लक्ष्याद्वानं पन्थानं चरितं त्वया ॥  
इस्तायेत्वः कुमार्हि त्वं प्रव्यावर्त्तितुमहृषि ।  
तदैतानि पुराणेव प्रव्यावर्त्तितुमहृषि ॥
- २३ धर्मव्यागिनि कन्त्ये त्वं क्रतिकालं भविष्यति ।  
नूलं स्त्रा प्रभुर्देशे नासी वेष्टयते नहं ॥  
इस्तायेत्वः प्रभु ब्रूते ब्राह्मीगां सदाप्रभुः ॥

मया यिह्वदिलोकानां दासत्वे परिवर्त्तित ।	
खपुरेषु खदेशे च वच्यते तैरिदं युनः ।	
भो धर्मस्य समावास पुण्यधान्नस्य पर्वत ।	
सदाप्रभु विंदथ्यात् त्वाम् आशीर्वादसमन्वितं ॥	
वत्यत्यच्च यिह्वदास्य सहितः सर्वनागरैः ।	१४
जनैः कर्षणिष्ठैर्वा भास्यद्विर्वा त्रजैः सह ॥	
यत आप्याययिष्यामि प्राणान् वृषातुरानहं ।	१५
प्राणांस्य कृधया स्तानान् तर्पयिष्यामि कृतस्त्वशः ॥	
एतेन भग्निद्रेषुहं लोचने उदमोलयं ।	१६
स्त्रीयनिङ्गममन्ये च मह्यं सुखप्रदायिनी ॥	
सदाप्रभु ब्रह्मीतीदं पश्यायान्ति दिनानि हि ।	१७
येष्विस्त्रायेलवंशस्य यिह्वदीयान्वयस्य च ।	
दुद्देषुहं करिष्यामि तत्कृते वीजसोपणं ।	
नणां वीजं पशुनास्य वीजं वश्यास्यहं तदा ॥	
पूर्वमुन्मूलनायैव तेषामुत्पाटनाय च ।	१८
प्रधंसाय विनाशाय हिंसाय च यथाभवं ।	
तानधि जागरूकोऽहं निर्माणसोपणोच्छया ।	
जागरूकस्तथा तेषु भविष्यामीति वाक् प्रभोः ॥	
जनकैरस्तद्वीनां भोगाच्छीर्णरदाः सुताः ।	१९
एतदाक्यं पुनर्व्वारं तत्काले न गदिष्यते ॥	
स्त्रीयापराधहेतोस्त्वैकको जनो मरिष्यति ।	२०
जन एवाक्षमद्याशी जीर्णदन्तो भविष्यति ॥	
सदाप्रभुरिदं ब्रूत पश्यागच्छन्ति वासराः ।	२१
येष्विस्त्रायेलवंशेन यिह्वदीयान्वयेन च ।	
सहित नियमो नूलो मया संस्थापयिष्यते ॥	
मिसर्देशात् पितंस्तेषां वह्विरानेतुमिच्छया ।	२२
पाणियहयकालेऽहं यमकार्धं हि तैः सह ।	
नैव तेन समानिऽयं नियमोऽपि भविष्यति ॥	
यस्माक्षमद्वितवन्तत्वे नियमं तं मया कृतं ।	
चहं तु प्राभवं तेषामिति ब्रूते सदाप्रभुः ॥	
किन्तिस्त्रायेलवंशेन साकं तत्कालतः परं ।	२३

नियमं स्थापयिष्याम्भेदमृतमिति वाक् प्रभोः ॥  
 स्वयवस्थान्तरे तेषां प्रशिद्धायिष्यते मया ।  
 तेषां हृदयपत्रेषु मया लेखिष्यते च सा ।  
 भविष्यामीश्वरस्तेषां ते भविष्यन्ति मत्वजाः ॥  
 १४ सदाप्रभुं विजानीहीति वाक्यं प्रतिवेशिनं ।  
 दैव ते शिक्षयिष्यन्ति न वा स्वभातरं पुनः ॥  
 आक्षेपिष्यगदिष्टास्ते सर्वं एव जना यतः ।  
 मदभिज्ञा भविष्यन्ति वाक्यमेतत् सदाप्रभोः ॥  
 यतो हेतो मया तेषाम् अपराधः क्षमिष्यते ।  
 न पुनस्च स्मरिष्यन्ते तेषां प्रापानि वा मया ॥

१५ सदाप्रभुरिदं ब्रूते यः स्तुर्यं दीपकं दिवा ।  
 विधींच चन्द्रताराणां निश्च द्युत्यै प्रदत्तवान् ।  
 येन महार्णवे स्पष्टे प्रगर्जन्ति तदूर्ध्यः ।  
 ब्रूते स वाह्नीनाथ सदाप्रभुरिति श्रुतः ॥  
 १६ मत्साक्षाद् विधयस्ते चेन्निवर्त्तेरन् कदाचन ।  
 तहर्ष्ण्वायेलवंशोऽपि मत्साक्षान्निव्यजातिवत् ।  
 स्थितितो भविता भृष्ट इति ब्रूते सदाप्रभुः ॥  
 १७ पुनर्बारमिमां वाचं भाषते स सदाप्रभुः ।  
 उपरिष्टाद् यदि योम् परिमीथेत केनचित् ।  
 अधस्ताद् अनुसन्धानं भूमूलानां कियेत वा ।  
 क्षत्सेषायेलवंशस्यापि निराकरणं मया ।  
 तर्हि तेषां क्रियादोषात् सम्बवेदिति वाक् प्रभोः ॥

१८ सदाप्रभुः पुन ब्रूते पश्यागच्छन्ति वासराः ।  
 सदाप्रभोः कृते येषु हननेलस्य दुर्गतः ।  
 कोणस्थदारपर्यन्तं विनिर्मीयिष्यते पुरी ॥  
 १९ मानरञ्जुस्तदगच्छ गारेबाख्येन भूमृता ।  
 किञ्चित् प्रगत्य गोयाथं प्रत्यावर्त्तिष्यते पुनः ॥  
 २० पूर्वदिक्ष्यहयदारकोणपर्यन्तमेव च ।  
 भस्त्रस्यानं शवानाच्च स्थानं या क्षत्सेनिम्नम् ।  
 सा क्षेत्राणि च सर्वाण्याकिङ्गेणाख्यप्रवाहतः ।

पुण्यस्थलं भविष्यन्ति कृते सदाप्रभान् दा ।  
चनुकूल्यम् चनाश्वस्वाकालान्तात् तद् भविष्यति ॥

## 32 ३२ दाचिंशोऽध्यायः ।

१ यिरिमियस्य कारागरे स्थितेः कारणं ६ यिरिमियेण हनमेलस्य क्षेचक्रयकरणं  
१५ वाल्कस्य इस्ते क्रथपत्रस्य समर्पणं १६ यिरिमियस्य प्रार्थनं २६ यिह्वदीयानां  
निर्वासनभविति भविष्यदाक्षं २६ खदेशे पवरागमनस्य भविष्यदाक्षस्त् ।

यिह्वदीयराजस्य सिदिकियस्य राजत्वस्य दशमवत्सरे सदाप्रभोः १  
(पञ्चाद् वच्यमाणं) वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव । उक्तो वत्सरो  
निवृखदित्सरस्य राजत्वस्यादपावत्सर आसीत् । तदानीच्च तस्य २  
बाबिलीयराजस्य बलानि यिरुग्गालमम् अवारुण्यन् । स भविष्यदक्षता  
यिरिमियस्तु यिह्वदीयराजप्रासादस्यकाराग्नहस्य प्राङ्गणे रुद्र आसीत् ।  
यतो यिह्वदीयराजः सिदिकियस्तु तत्र रुद्रवान् इदच्च कथितवान् ३  
कुतस्वम् एतादप्तीं भाविवाणीं वदसि यथा, सदाप्रभुरित्यमाह,  
पश्याहं नगरमिदं बाबिलीयराजस्य करे समर्पयिष्यामि स च तद् ४  
धरिष्यति, यिह्वदीयराजः सिदिकियस्व कल्पीयानां हस्तान्नीवोऽद्वारिष्यते  
किन्त्यदश्यं बाबिलीयराजस्य करे समर्पयिष्यते तत्सम्मुखीभूय च समुखेन ५  
तमालपिष्यति स्त्रेचाभ्यां तस्य नेत्रे उच्यति च, सिदिकियस्व तेन ६  
बाबिलम् अपनायिष्यते यावच्चाहं तस्य तत्त्वावधारणं न करिष्यामि  
तावत् तत्र स्थास्यताति सदाप्रभु ब्रवोति यूयच्च कल्पीयैः सह यं सङ्ग्रामं  
कुरुथ तत्र न कृतार्था भविष्यते ।

यिरिमियो जगाद्, सदाप्रभोरेतद् वाक्यं मां प्रति प्रादुरभूत् । ७  
पश्य त्वत्पित्र्यस्य शङ्कुमस्य सुतो हनमेलस्वसमीपम् आगत्य वदिष्यति,  
चनाधोते मम यत् क्षेचमस्ति तत् त्वं क्रेतुमर्हषि यतस्तत्क्रयार्थको  
मोचनाधिकारस्त्वयेव वर्त्तते । ततः सदाप्रभो वीक्यानुसारतो मम पि- ८  
टव्यसुतः स हनमेलः काराग्नहस्य प्राङ्गणे मत्समीपमागत्यावादीत्,  
विन्यासीनदेशस्यानाधोते मम यत् क्षेचम् अस्ति त्वं तत् क्रीणीष्व यत-  
स्यस्य सत्वाधिकारो मोचनाधिकारस्त्वयेव वर्त्तते, अतस्वं स्थार्थं तत्  
क्रेतुमर्हषि । तदा तत् सदाप्रभो वीक्यमिति मयोपालभिः । अतोऽहं ९  
खपित्र्यसुतस्य हनमेलस्य समीपाद् चनाधोति स्थितं तत् क्षेचं क्रीतवान्

तस्य कृते च रूप्यमर्थतः सप्तदशेकलपरिमितं रूप्यं तोलितवान् ।  
 १० पञ्चे च साक्षरं कृत्वा मुद्राङ्गं कृतवान् स्वाक्षिणाच्च प्रयोज्य तत् रूप्यं  
 ११ तुलया तोलितवान् । अपरं तत् क्रायपञ्चम् अर्थतो विधिवस्थानुरूपेण  
 मुद्राङ्गितम् एकं मुक्ताच्चापरं पञ्चं गृहीतवान् ।

१२ अपरमहं सपिट्यसुतस्य हनमेकस्य साक्षात् तत्क्रायपञ्चे कृत-  
 स्वाक्षराणां साक्षिणाच्च साक्षात् काराप्राङ्गणं उपविष्टानां सकल-  
 यिज्ञदीयानाच्च साक्षात् तत्क्रायपञ्चं महसेयपौत्राय नेत्रियपुत्राय  
 १३ बाल्काय दत्तवान् तेषां साक्षाच्च तं बाल्कमित्यं समादिशं । इच्छायेल  
 १४ ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह, यथा, त्वं पञ्चद्वयमेवदर्थतो  
 मुद्राङ्गितमेतत् क्रायपञ्चं मुक्तमेतत् पञ्चक्षादाय बज्जित्वानि यावद् अव-  
 १५ स्थितये मृत्याचे निधेहि । यत इच्छायेल ईश्वरो वाहिनीमां सदाप्रभु-  
 रित्यमाह, अत्र देशे गृह्णाणि चेत्राणि आक्षोद्यानानि च पुनर्बाहं  
 क्रायियन्ते ।

१६ नेत्रियसुताय बाल्काय तत्क्रायपञ्चस्य प्रदानात् परं भया सदाप्रभु-  
 १७ मुद्रिष्येयं प्रार्थनाकारि । भो प्रभो सदाप्रभो, पश्य त्वमेव खीयमहा-  
 नेन खीयप्रसारितवाङ्गा च द्यावाभूमी स्तृष्टवान् तवासाध्यं क्रिमपि  
 १८ नास्ति । त्वं सहस्रेषु प्रसादाचारी पूर्वपुरुषैऽच्च यदपराङ्मं पञ्चात् तेषां  
 सन्तानेभ्यस्तकलदातासि महान् श्रौर्यवांशेश्वरो वाहिनीनां सदा-  
 १९ प्रभुरिति तंव नाम । त्वं सन्तवेन महान् क्रियाभिस्त्र परमः, एकैक-  
 लराय तदाचारस्य श्रीधनार्थं तत्कर्मणां फलदानार्थं च मनुष्यसन्तानानां  
 २० सर्वमार्गाणामुपरि तव नेत्रे उच्चीलिते । त्वम् अद्यपर्यन्तं स्थायीनि  
 चिङ्गान्यद्भुतलक्षणानि च मिसर्देश इच्छायेलि मनुष्यगणे च स्थापयित्वाद्य-  
 २१ पर्यन्तं स्थायि महानाम स्वार्थं निष्पादितवान् । त्वच्च चिङ्गान्यद्भुतक्रियाभि  
 र्वलिहस्तेन प्रसारितवाङ्गा महाभयानकत्वेन च मिसर्देशात् खप्रजाम्  
 २२ इच्छायेलीयजातिमुद्रृत्वं नीतवान् । यस्य च देशस्य दानं तेषां पूर्व-  
 पुरुषैभ्यस्त्वया शस्त्रा प्रत्यशावितं दुग्धमधुप्रवाहिनमिमं देशं त्वं तेभ्यो  
 २३ दत्तवान् । स च तैः प्रविश्य वशीकृतः, परन्तु तव रवे तैरवधानं न कृतं  
 तव व्यवस्था न समाचरिता यद्यत् तवादेशात् तैः कर्तव्यं तत्त्वं कृतं  
 २४ तस्मात् त्वं सर्वेणतेनामङ्गलेन तान् उपाकमयसि । पश्य नगरावक्तव्या-  
 र्दकाः सेतवस्तदव्यवधाना अभवन् असिच्छुन्मारीप्रावस्थाच्च नगरं तद्वि-  
 रुद्धं युध्यमानानां कल्दोयलोकानां द्वस्तगतप्रायमस्ति, त्वं यद् गदितवान्

तदेव जायते त्वच्च तद् वीक्षसे । तथापि भो प्रभो सदाप्रभो, त्वं मां १५  
वदसि, त्वं रुप्येण तत् क्षेत्रं क्रोणीच्च साक्षिणच्च प्रयुक्त्वेति, नगरन्तु  
कल्दीयानां हस्तगतप्रायमस्ति ।

तदानों सदाप्रभोरिदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत, पश्याहं १६  
सर्वप्राणिनामीच्चरः सदाप्रभुः किमपि किं भमासाधं भवेत्? तस्मात् १८  
सदाप्रभुरित्यमाह, पश्याहं कल्दीयानां करे बाबिलीयराजस्य निबू-  
खत्रित्वरस्य च करे नगरमेतत् समर्पयिष्यामि स च तद् धरिष्यति ।  
ये च कल्दीयजना एतन्नगरस्य विश्वदं युध्यन्ते ते तत् प्रविश्य नगरे १९  
इस्ति च अर्थं दास्तुन्ति, तन्निवासिनच्च मम क्रोधोत्तादनाय तेषां गृहाणां  
एषेषु वालमुद्दिश्य धूपम् उदस्तजन् इतरदेवांच्चादिश्य पेत्यनैवेद्यान्युद-  
सिच्चन् तानि गृहाणि नगरच्च ते दाहयिष्यन्ति । यत इस्तायेलीयवंशा २०  
यिह्वदीयवंशाच्च आवाल्यान्म म दृष्टौ यत् कुत्सितं केवलं तदाचारिणो  
अभवन्, फलत इस्तायेलीयवंशाः स्वहस्तकृतक्रियाभिः केवलं मम  
कोपस्य रोषस्य च पाचमभवत्, अतो मत्प्रयच्छतस्तद् अपसारयितव्यं ।  
एतस्य कारणम् इस्तायेलीयवंशानां यिह्वदीयवंशानाच्च सर्वदुष्कृतम् २१  
अर्थतो मम क्रोधोत्तादनाय ते तेषां राजानो मुख्यनहा याजका भावि-  
वादिनो यिह्वदीयजना यिह्वशालम्भिवासिनच्च यद् दुष्कृतमकार्षुत्तदेव ।  
ते भद्रभिमुखा न भूत्वा मत्तः पराडमुखा अभवन् । तेषां शिक्षाप्र- २२  
दानेऽतन्निणो मम शिक्षायां तैरुपदेश्यहणायावधानं नाकारि । यस्य २३  
च मन्दिरस्तोपरि मम नाम कीर्तिं तदशुचीकरणाय तेषां दृष्ट्यविग्रहा-  
स्तन्मध्ये स्थापिताः । यिह्वदीयजनांच्च पापिनः कर्तुम् अर्थतो मोलकाय २४  
स्वपुत्राणां स्वपुत्रोगाच्च दाहनमिति या दृष्ट्यक्रिया मया नाच्चायिता  
मम चित्तच्च न प्रविष्टा तां कारयितुं तैर्वालमुद्दिश्य हिन्द्रोमसुतस्योपत्य-  
कायां भगुस्यानानि निर्मितानि ।

अतो नगरमेतदसित्कुन्नारीप्रावल्याद् बाबिलीयराजस्य करे सम- २५  
र्पितप्रायमिति वाक्यं यन्नगरमधि युधाभिरुच्यते तदधीदानीम् इस्तायेल  
ईच्चरः सदाप्रभुरित्यमाह । पश्याहं स्वकोधेन स्वकोपेन स्वमहारोषेण च २०  
तदीयजनान् यत्र विकीर्णवान् तेभ्यः सर्वदेशेभ्यस्तान् सङ्ग्रहीष्यामि  
स्थानमेतच्च पुनरानेष्यामि तांच्च निष्करणकं वासयिष्यामि । ते मम प्रजा २२  
भविष्यन्त्यहच्च तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि । तेषां मङ्गलाय तेषाच्च भावि- २३

सन्तानानां मङ्गलाय यथा ते निश्चर्त्तुरं मत्तो विभीयुत्तदर्थमहं तेभ्य एकं  
 ४० चित्तम् एकं मार्गच्च दास्यामि । तेषां मङ्गलकरणाय तेषामनुगमनादहं  
 न निवर्त्तिष्य इतिसूचकं प्राप्यविद्यम् तैः सह स्यापयिष्यामि ते च  
 ४१ यथा मत्तो नापसरेयुत्तदर्थं तेषां चित्तेषु मङ्गलिं निधास्यामि । तेषां  
 मङ्गलकरणाय च तेषानन्दिष्यामि सत्यभावेन च स्त्रीयक्तत्स्वान्तःकरणेन  
 ४२ कृत्स्मनसा च देशेषु सिन् तान् रोपयिष्यामि । यतः सदाप्रभुराह,  
 यथाहं जनानेतान् कृत्स्मिदम् अमङ्गलं प्रापितवान् तथैव तेभ्यो मत्त-  
 ४३ तिश्रुतं कृत्स्वं मङ्गलं तान् प्राप्यविष्यामि । यूयच्चेम यं देशम् उत्सन्नं नर-  
 पशुवर्जितं कल्पयेदानां करे समर्पितच्च वदथ तस्मिन्नेव क्षेत्रक्रयः  
 ४४ सम्भविष्यति । फलतो विन्यामीनदेशे यिरूपालमः परितो यिह्वदाया  
 नगरेषु पर्वतीयनगरेषु समभूमिस्थनगरेषु दाक्षिणायनगरेषु च जना  
 रुप्येण क्षेत्राणि क्रेष्टिं क्रयपत्रे च स्वाक्षरं कृत्वा मुद्राङ्कं साक्षिण्यम्  
 प्रयोक्ष्यन्ते, यतोऽहं तेषां दासत्वं परिवर्त्तयिष्यामीति सदाप्रभुराह ।

## 33

## ३३ चयस्तिंशोऽध्यायः ।

१ वन्दिलाम्बाचनादेश्वरस्य प्रतिज्ञा १० तथा सुन्त्यानन्दस्य भविष्यद्वचनं १४ पञ्चव-  
 खरूपखोषमधि भविष्यद्वचनं १९ तदीघराच्यस्य स्थितिमधि भविष्यद्वचनं २३ तस्य  
 वंशस्य स्थिरता च ।

२ ततः परं सदाप्रभोर्वाकं द्वितीयवारं यिरिमिधं प्रति प्रादुरभूत्  
 तदानीमपि स काराप्राङ्गणे रुद्रं आसीत् ।

३ भाषते भारतीमेनाम् एतत्कर्त्ता सदाप्रभुः ।  
 एतत्संस्यापनायैवैतदिधायी सदाप्रभुः ।

४ स सदाप्रभुरित्येव नामधेयेन कोर्त्तिः ॥

५ त्वं माम् आङ्गय तेनाहं दास्यामि तुभ्यमुत्तरं ।  
 त्वज्ज्ञानातीतगूढार्थास्त्वां वच्यामि महत्तमान् ।

६ इच्छायेषो य ईशः स ब्रवीतीदं सदाप्रभुः ।

७ सेतूनां कारणादेव धृतासीनाच्च कारणात् ।

८ पुरस्यैतस्य गेहानि यिह्वदायाच्च भूम्भतां ।

९ सर्ववेशानि भद्रानि तान्यधीदं ब्रवीम्यहं ॥

१० ये कल्पदीयजनैः सार्जं युद्धं कर्तुमुपस्थिताः ।

जनानां सर्वदौर्जन्याद् एततृष्णा पराङ्मुखः ।

यहं खकोपरोषाभ्यां यान् निष्ठातितवान् नरान् ।

गेहानि कुण्ठपैस्तेषां ते पूरयितुमागताः ॥

पश्य चतानि बद्धाहं तस्यै दास्यामि सुखतां ।

चारोग्यं तज्जनानाच्च छत्रा कल्याणसत्ययोः ।

प्राचुर्यं सम्मुखे तेषां स्थापयिष्याम्यनावृतं ॥

यिह्वदायाच्च दासत्वम् इस्तायेलच्च दासतां ।

परिवर्त्य करिष्यामि पूर्ववत् तान् प्रतिष्ठितान् ॥

यद्यन्मापराङ्मन्तैः मुद्भास्तत्सर्वदोषतः ।

तान् करिष्यामि तेषाच्च त्वमिष्ये सर्वप्रातकं ।

मम यत्तैरपाशाधि मदित्रोहादकारि च ॥

पृथिव्याः सर्वजातीनां साक्षात् स्तुत्यं विभूषकं ।

मम हर्षप्रदं नाम नगरीयं भविष्यति ॥

यतोऽहं यत् करिष्यामि क्षेमसेतान् जनान् प्रति ।

तस्य श्रोत्यन्ति वार्ता ता एतेषाच्च मया कृतात् ।

सकलच्छेमकल्याणाद् भीत्वा यास्यन्ति वेपनं ॥

सदाप्रभुरिदं ब्रूते स्थानमेतत्त्रिशालयं ।

निर्जनं पशुहीनेषु त्रियाभिर्निर्गद्यते ॥

न शुषु जनहीनेषु निवासिवर्जितेषु च ।

पशुहीनेषु चैतेषु यिह्वदायाः पुरेषु तु ।

यिरुप्तालमच्च मार्गेषु पुनः संश्रोष्यते ध्वनिः ॥

हर्षध्वनिः प्रमोदस्य ध्वनि वरस्य च ध्वनिः ।

कन्यायाच्च ध्वनि नृणां ध्वनि याहरतामिदं ।

यथा संस्तुत यूयं हि वाहिनीनां सदाप्रभुः ।

यस्तात् सदाप्रभुः साधुः करुणा तस्य शान्तती ॥

ध्वनिः सदाप्रभो गैरहं स्तवेनोत्तृजतां बलिं ।

यतो देशस्य दासत्वं परिवर्त्य मया दशा ।

चाया दायिष्यते तस्यै ब्रवीतीदं सदाप्रभुः ॥

भाषते भास्तीमेनां वाहिनीनां सदाप्रभुः ।

अस्त्रित्रिशालये स्थाने निर्जने पशुवर्जिते ।

पुरेष्यस्य च सर्वेषु स्थान् विश्रामयतां ब्रजान् ।

- वसति र्भेषपालानां पुनर्वारं भविष्यति ॥  
 १५ भृयो गिरिपुरेष्वेव समभूमेः परेषु च ।  
 पुरेषु दाक्षिणात्येषु विन्यामीनीयनीवृति ।  
 यिरुशालमच्चतुर्दिक्कु यिह्वदायाः पुरेषु च ।  
 मेषा गणयतः पार्श्वे ब्रजिष्यन्तीति वाक् प्रभोः ॥
- सदाप्रभुरिदं ब्रूत इखायेष्वन्वयं प्रति ।  
 यिह्वदीयान्वयच्चाधि प्रोक्ता या शुभवाङ्गया ।  
 येषु तां साधयिष्यामि ते पश्यायान्ति वासराः ॥  
 १५ दिनेषु तेषु तस्मिंच्च समये धर्मपल्लवं ।  
 एकं प्ररोहयिष्याम्यहं दायूदोऽनुरोधतः ।  
 देशे न्यायविचारं स धर्मच्च साधयिष्यति ॥
- यिह्वदा समये तस्मिन् प्रसिद्धागमवाप्यति ।  
 निर्विघ्नच्च यिरुशालम् वसति प्रकरिष्यति ।  
 ख्यास्यतेऽनेन नाम्ना च “क्षमद्वर्मः सदाप्रभुः” ॥  
 १९ यस्मात् सदाप्रभु ब्रूत इखायेषो वृपासने ।  
 आसीनः पुरुषो नैव दायूदः संहरिष्यते ॥
- पुरुषः सर्वकाले च ह्वामार्थबलिमुत्सृजन् ।  
 नैवेद्यं च्चलयन् यज्ञं कुर्वन्च सम समुखे ।  
 लेवीययाजकेभ्यो ह्व नैवेषपसंहरिष्यते ॥
- १९ अपरं सदाप्रभोरेतद् वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् ।  
 सदाप्रभुरिदं ब्रूते दिनस्य नियमो सम ।  
 नियमो सम रात्रेच्च युश्माभि र्यदि जुष्यते ।  
 दिवसस्तेन रात्रिच्च स्वकाले नानुजायते ॥  
 ११ तर्हि मदासदायूदा सह यो नियमो सम ।  
 सोऽपि विलोप्यते तस्य कस्त्रिद् वंशोद्भवो नरः ।  
 तस्मिंह्वासन आसीनो राजत्वं न करिष्यति ॥  
 मदुपासकलेवीययाजकैच्च समं भया ।  
 क्षतो यो नियमः सोऽपि तदानों विप्रज्ञायते ॥  
 १९ योऽप्नो बलं यथागण्यम् अमेयच्चाभ्यसैकतं ।  
 तथैव स्त्रीयदासस्य दायूदोऽप्यन्वयो मया ।  
 मदुपासकलेवीयश्चेष्ठो च वर्जयिष्यते ॥

अथरं सदाप्रभोरेतद् वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव । यौ द्वौ १५  
वंशौ सदाप्रभुना वरितौ तौ तेन पुन निराकृताविति वदन्तो जना इमे १६  
खसाक्षात् मम प्रजानां जातित्वं लुप्तमिवावमन्यन्ते, त्वयेदं किं नादर्शिः ?  
सदाप्रभुस्तिथ्यमाह,

१५

मया चेत् स्यापितो न खान्नियमो दिनरात्रयोः ।

मया चेत् स्यापिता न स्यु विधयो व्योममर्त्ययोः ॥

याकूबः खीयदासस्य दायूदस्यान्वयं तदा ।

१६

निराकृत्य मयेब्राह्मिस्हाक्याकूबकुलस्य हि ।

राजत्वाय नरस्तस्य वंशान्नैव ग्रहीयते ॥

तेषां दास्यं निवर्त्याहं भविष्ये तेषु चतुर्स्वलः ॥

## 34

## ३४ चतुर्स्तिथ्यमाहायः ।

१ सिदिकियस्य प्रवासमधि भविष्यद्वाक्यं च अधिष्ठै द्वासदासीनां सोचनात् परं पुन-  
र्द्वासत्वपदे नियोगः १२ तत्कारणाच्च दूरदेशे तेषां भाविदासत्वस्य भविष्यद्वचः ।

बाबिलीयराजो निबूखन्नित्सरस्तस्य वृत्तस्वबलं तत्कर्त्तव्याधीनभूमेः सर्व- १  
राज्यानि सर्वजातयस्य यदा यिरुशालमा तदीयसर्वनगरैस्त्र सहा-  
युधन्त तदा सदाप्रभोरेतद् वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव, यथा,  
इस्त्रायेल ईश्वरः सदाप्रभुस्तिथ्यमाह, त्वं गत्वा यिङ्गदीयराजं सिदि- २  
कियमालय तत्र वद सदाप्रभुस्तिथ्यं ब्रूते पश्याहं नगरमिदं बाबिलीय-  
राजस्य करे समर्पयिष्यामि स च तदग्निना दाहयिष्यति । तत्र तस्य ३  
करान्नैव रक्तिष्यसे यतस्त्वं धारिष्यसे तस्य इत्स्ते च समर्पयिष्यसे  
खनेत्राभ्याच्च तस्य बाबिलोयराजस्य नेत्रे बिलोकिष्यसे समुखीभूय च  
समुखेन तमालपिष्यसि बाबिलच्च गमिष्यसि । घरन्तु भो यिङ्गदीय- ४  
राज सिदिकिय त्वं सदाप्रभो वाक्यं पृष्ठगु लामधि सदाप्रभुस्तिथ्यमाह  
त्वमसिना न मरिष्यसि । त्वं निरुद्देशं मरिष्यसि तव यूर्ब्बपुरुषान् ५  
अर्धतस्ततूर्ब्बं ये पुरातना राजान् आसन् तानुदिश्य जनै याटशो धूप-  
दाहोऽकारि ताटशो धूपदाहस्त्वामप्युदिश्य कारिष्यते ह्या प्रभो हाहेति ६  
बिलापस्य विधायिष्यते यतो वाक्यमिदं मया गद्यत इति सदाप्रभुराह ।  
ततो भाविवादो यिरिमियस्तानि सर्ववाक्यानि यिरुशालमि यिङ्ग- ७  
दीयराजं सिदिकियं चभाषे । तदानीं बाबिलीयराजस्य बलानि ८

यिरुशालमा सार्जं यिह्वदायाच्चावशिष्टैः सर्वनगरः सार्जम् अर्थतो  
लाखोशेनासेकया च सार्जमयुथन्त यतो यिह्वदाया दृढनगराणां मध्ये  
ते नगरे अवशिष्टे आस्तां ।

८ मोचनस्य धोषणा भविष्यतीति नियमस्य यिरुशालमि स्थितैः सर्व-  
जनैः सह राजा सिदिकियेन निर्झारणात् परं सदाप्रभो वाक्यं  
९ यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव । फलत एकैको जनः स्वम् इब्रीयदासं स्वाम्  
इब्रीयदासीच्च मोचयित्वा विस्तृत्यति तेषां कोऽपि जनः स्वभातहं  
१० यिह्वदीयजनं दास्यकर्म न कारयिष्यतीति नियमो बभूव । सर्वे मुख्य-  
नरा यावन्तस्य जनाः स्वदासदासीनां मोचनार्थकं दास्यकर्मणि पुन  
र्न नियोजनार्थकच्च तं समयम् अङ्गीकृतवन्तस्ते सर्वे तत्रावधानं तत्रु-  
११ रथवत्स्तत्रावधाय दासान् मोचयामासुः । तत्पचात्तु ते परावृत्य तान्  
मोचितान् विहृष्टांच्च दासान् दासीच्च पुनरानाथ दासान् दासी वां  
छत्वा वशीचकिरे ।

१२ ततः सदाप्रभोः सम्मुखाद् यिरिमियं प्रति सदाप्रभोरिदं वाक्यं प्रादु-  
१३ र्बभूव यथा, इसायेल ईश्वरः सदाप्रभुरित्यमाह, [१] यस्मिन् काले इहं  
दास्यगेह्वान्मिसरदेशाद् युश्मत्पूर्वपुरुषान् आनयं तस्मिन् काले तैः  
१४ सह नियममेनं छतवान् यथा, तव भाता य इब्रीयो जनस्त्वयि विक्री-  
यते स सप्तवर्षाणां परिणामे युश्माकमेकैकजनेन विस्तृत्यः स घड्वर्षाणि  
यावत् तव दास्यकर्म करोतु तत्पचात् त्वं तं मोचयित्वा खतो विस्तृ-  
त्यसीति । परन्तु युश्मत्पूर्वपुरुषै र्मम वाक्योऽवधानं कर्णपातो वा  
१५ नाकारि । यूनत्वय परावृत्य मद्यौ यद् यथार्थं तदकार्यार्थतः ख-  
भातृणां मोचनस्य धोषणामकार्षं यस्योपरि च मम नाम कीर्त्यते  
१६ तत्र मदीयमन्दिरे मत्पात्रान्नियममकार्षं । पुनस्त्र परावृत्य मम नामा-  
पविचीकृत्य युश्माकमेकैको जनः स्वातन्त्र्यलाभाय मोचितं विस्तृश्च  
१७ स्वदासं स्वदासीच्च पुनरानाथ दासं दासीं वा छत्वा वशीकृतवान् । ततो  
इतोः सदाप्रभुरित्यमाह स्वभातुः स्वप्रतिवेशिनश्च मोचनस्य धोषणाय  
युश्माभि र्ममाज्ञाधाम् अवधानं नाकारि, तसात् सदाप्रभुराह पश्य-  
ताहं युश्मदिरुद्धम् असिमारीकृत्यानां मोचनं धोषयिष्यामि, युश्मांच्च  
१८ एथिव्याः सर्वराष्ट्रेषु वेपनास्यदं विधास्यामि । ये च नरा मम नियमं  
लघ्नितवन्तोर्यतो द्विष्वर्णीकृत्य तत्खण्डयो र्मध्येन क्राम्यन्तो  
१९ मम साक्षाद् यं समयम् अकार्षुस्तप्रतिज्ञां न साधितवन्तत्त्वान् अर्थतो

यिह्वदाया मुख्यनरान् यिरुप्तासमस्व मुख्यनरान् नपुंसकान् याजकान्  
बृघवत्सस्य खण्डयो र्मधेनातिक्रान्तान् सर्वान् देशीयनशांच्च तदैरिणां १०  
तत्प्राणनाशार्थिनाच्च करेषु समर्पयिष्यामि तेषां कुण्डपानि चाकाशीय-  
पक्षिणां भूचरजन्तुनाच्च खाद्यानि भविष्यन्ति । यिह्वदीयराजं सिदि ११  
कियं तस्य मुख्यनरांच्च तदैरिणां तत्प्राणनाशार्थिनाच्च करेषु विशेषतो  
युग्मतोपक्रान्तानां बाबिषीयराजस्य योद्गाणां करेषु समर्पयिष्यामि ।  
सदाप्रभु ब्रूते पश्याहम् आज्ञां गत्वा तान् पुनर्वासमेतद्वगरस्य विश्वदम् १२  
आनाययिष्यामि, ते च तदिरुद्भवं युद्धं गत्वा तद् धरिष्यन्ति वक्तिना  
दाहयिष्यन्ति च यिह्वदायाच्च नगराणि मया निवासिवर्जितान्युत्सज्ज-  
स्थानानि कारिष्यन्ते ।

## 35 ३५ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ।

१ रेखबोधैः स्पूर्वपुरुषाणाम् आज्ञापालनं १२ यिह्वदाया ईश्वराज्ञालहुनं १८  
पूर्वपुरुषाणाम् आज्ञापालनहेतो रेखबोधान् प्रतीश्वरस्याशोर्वचनम् ।

यिह्वदीयराजस्य योशियसुतस्य यिह्वेयाकोमस्य राजत्वकाले सदा- १  
प्रभेश्विदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुर्बंभूव, यथा, त्वं रेखबीयजनानां २  
समीपं गत्वा तानालप सदाप्रभो र्मन्दिरं नीत्वा कोष्ठमेकं प्रवेश्य तान् ३  
आक्षारसं पायय च । ततोऽहं हृष्टिस्तिनियस्य पौत्रं यिर्मियाहस्य पुत्रं ४  
यासनियं तस्य भात्तृन् सर्वपुत्रांच्च सर्वानेव रेखबीयजनानादाय सदा- ५  
प्रभो र्मन्दिरं नीत्वा द्वारपालस्य एक्षमसुतस्य मासेयस्य कोष्ठस्योर्ज्ञे ६  
मुख्यनराणां कोष्ठस्य पार्श्वं च स्थितम् ईश्वरीयनरस्य यिगदलियसुतस्य ७  
हाननस्य पुत्राणां कोष्ठं प्रावीविश्रं । तेषां रेखबवंशीयजनानां समक्षं ८  
आक्षारसेन पूर्णानि भाण्डानि कंसांच्च स्थापयित्वा तानवादिषं यूयं ९  
आक्षारसं पिवत । ते तु जगदुः, वयं आक्षारसं न पास्यामो यतो- १०  
इस्मत्पूर्वपुरुषो रेखबस्य सुतो योनादबेइस्मान् इत्यम् चादिष्वान् ११  
यथा, यूयं युग्माकं वंशाच्च कालान्तं यावद् आक्षारसं न पास्यथ । १२  
गेहानि च न निर्मास्यथ वीजवयनं आक्षाक्षेचाणि वर न करिष्यथ १३  
युग्माकं तानि मव सन्तु । किन्तु यूयं यावज्जीवनं पटवेष्मसु वत्स्यथ तथा १४  
सति यस्यां भूमौ प्रवसय तत्र दीर्घकालं स्थास्यथ । अतो वयं स्पूर्व- १५  
पुरुषस्य रेखबसुतस्य योनादबस्य बाक्षेवधायामाभिरस्मद्वार्यामुक्त-

९ दुहितभिष्व यावज्जीवनं द्राक्षारसो न पेयो वासाय च गृह्णाणि न  
निर्मितव्यानि द्राक्षाद्यानं क्षेत्रं वीजवपनं वास्त्राभिरकर्त्तव्यमिति यद्यत्  
१० तेनादिष्टास्तदेवाचरितवन्तः । वयं पटवेशसूषितवन्तो यद्यच्चास्त्राकं  
११ पूर्व्युरुषेण योनादबेनादिष्टास्तचावधायाचरितवन्तः । अपरं यदा वाचि-  
लीयराजा निवृखद्वित्सरो देशमिमम् आकाश्यत् तदा वयं कथितवन्तः,  
आगच्छत कल्पदेववजानां समुखाद् अरामीयवलानां समुखाच्च वयं  
यिरुशालम् प्रविश्यामस्तो हेतोरसाभि यिरुशालमि वसतिरकारि ।  
१२ ततः सदाप्रभेरिदं वाचं यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव यथा, इस्तायेल  
१३ ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह, त्वं गत्वा यिङ्गदाया जनान्  
यिरुशालमो निवासिनश्च वद, सदाप्रभु ब्रूते मम वाक्येऽवधानाय यूर्यं  
१४ किं शिक्षां न यहीत्थथ ? द्राक्षारसपानमकर्त्तव्यमित्यादीनि यानि वा-  
क्यानि रेखबसुतो योनादवः खसन्तानानादिष्टवास्तानि दण्डन्यभवन्,  
अद्यापि तै द्राक्षारसो न पौयते यतः खपूर्व्युरुषस्यादेश्वलैः पात्यते,  
अहल्यतन्त्रो सन् युश्मान् यद्यद् गदितवान् मम तद्वाक्ये युश्माभिरवधानं  
१५ नाकारि । अहम् अतन्त्रो सन् खदासान् सर्वभाविवादिनोऽपि युश्माद-  
न्तिकं प्रहित्य कथितवान् सर्वे यूर्यं खकुमार्गात् परावर्त्तध्वं सदाचारश्च  
कुरुध्वम् इतरदेवानां सेवनाय तान् मानुगच्छत तथा द्वाते यो देशो  
मया युश्मायं युश्मातपूर्व्युरुषेभ्यश्च प्रादायि तत्र निवत्यथ, यूर्यन्तु कर्णपातं  
१६ मम वाक्येऽवधानं वा नाकार्य । यतो हेतो रेखबसुतस्य योनादवस्य  
वंशः खपूर्व्युरुषस्य दत्तम् आदेशं पालितवन्तो जनास्त्वेते मम वाक्यं न  
१७ गृहीतवन्तस्तो हेतोरिस्तायेल ईश्वरो वाहिनीनामीश्वरः सदाप्रभु-  
रित्यमाह पश्य यिङ्गदाया यिरुशालमनिवासिनाच्च सर्वेषां विरुद्धं यस्य  
कथामहं कथितवान् तत् सर्वममङ्गलं तान् प्रापयिष्यामि, यतस्तान्  
प्रति भाषमाणस्य मम वाक्यं ते न गृहीतं मयि तान् आङ्गयति च तैः  
जिमप्युत्तरं नादायि ।

१८ अपरं यिरिमियस्तान् रेखबवंशीयजनान् जगाद, इस्तायेल ईश्वरो  
वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह यतो हेतो यूर्यं खपूर्व्युरुषस्य योना-  
दवस्याच्चां गृहीतवन्तस्य च सर्वमादेशं पालितवन्तस्तेन यद्यद् आ-  
१९ दिष्टास्त् सर्वमाचरितवन्तश्च ततो हेतोरिस्तायेल ईश्वरो वाहिनीनां  
सदाप्रभुरित्यमाह सर्वकाले मत्समक्षं दण्डायमानो नरो रेखबसुताद्  
योनादवान्नैवोपसंहारिष्यते ।

## ३६ इह पट्टिंशोऽध्यायः ।

१ ईश्वरस्याज्ञाने यिरिमियेण पुस्कलेखनं ४ तत्पठनाय बाहुकं प्रति यिरिमिय-  
स्याज्ञा ५ जनानां सन्निधी बाहुकेण पुस्कपठनं ११ मौखायेन बाहुकस्य कथाया  
अधिपाभ्यर्थे प्रकाशनं २० अधिपैसुद्धाचिराजानं आवितायां तत्पुस्कानयनाय  
राजा यिङ्गदेः प्रेषणं तप्याठं निशम्य पुस्कदाहनं २७ अपरपुस्कलेखनायादिष्टेन  
यिरिमियेण राज्ञो भाविद्युप्रचारः ३२ बाहुकेण द्वितीयपुस्कलेखनच्च ।

यिङ्गदीयराजस्य योग्यिसुतस्य यिङ्गोयाकीमस्य राजत्वस्य चतुर्थ- १  
बत्सरे सदाप्रभोरेतद् वाच्यं यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव यथा, त्वं लिपि- २  
योग्यं पुस्तकं गृह्णाय त्वां प्रत्यादौ मम कथनकालादर्थत आयोग्यिय-  
राजत्वाद् अद्य यावद् इत्यायेतमधि यिङ्गदामधि सर्वा इतरजातीस्त्राधि  
यानि वाक्यान्यहं तुभ्यं कथितवान् तानि सर्वाणि तत्र लिख । स्याद् ४  
यिङ्गदावंशीयानां सर्वे यदमङ्गलं कर्तुं सङ्कल्पयामि तत्त्विश्म्य त एकैकणः  
स्वकुमार्गात् परावर्त्तिष्यन्ते तथा सत्यहं तेषाम् अपराधं पापच्च क्रमिष्ये ।

ततो यिरिमियो नेत्रियसुतं बाहुकम् आङ्गायथामास बाहुकच्च ५  
यिरिमियं प्रति सदाप्रभुना कथितानि सर्ववाक्यानि तदक्ताच्छ्रुत्वा  
तस्मिन् लिपियोग्ये पुस्तके लिखेत । अपरं यिरिमियो बाहुकम् इदम् ६  
आदिदेशं यथा, अहं रुद्गोऽस्मि सदाप्रभो मन्दिरं गन्तुं न शक्नोमि ।  
त्वन्तु तत्र गत्वा मम वक्त्राच्छ्रुतानि यानि वाक्यान्यत्र पुस्तके लिखित- ७  
वान् सदाप्रभोस्तानि वाक्यान्युपवासदिने सदाप्रभो मन्दिरं उच्चैःस्वरेण  
जनानां कर्णगोचरे पठ स्वपुरेभ्य आगतानां सर्वयिङ्गदीयजनानाच्च  
कर्णगोचरेऽपि तानि पठ । स्यात् सदाप्रभोः साक्षात् तैः साध्यसाधना ८  
निवेदयिष्यते ते चैकैकणः स्वकुमार्गात् परावर्त्तिष्यन्ते यतः सदाप्रभु-  
रेतस्या जाते वैपरीत्येन यस्य कथां कथितवान् स कोपो रोषस्य महान् ।  
ततस्तस्मिन् पुस्तके लिखितानां सदाप्रभो वाक्यानां सदाप्रभो मन्दिरे ९  
पाठमधि नेत्रियसुतो बाहुको भाविवादिना यिरिमियेण अद्यत् आ-  
दिष्टस्तत्त्वकार ।

अपरं यिङ्गदीयराजस्य योग्यिसुतस्य यिङ्गोयाकीमस्य राजत्वस्य १०  
पञ्चमबत्सरस्य नवममासे यिङ्गशालमि स्थिताः सर्वे जना यिङ्गदाया  
नगरं भ्यो यिङ्गशालम् आगताः सर्वे जनाच्च सदाप्रभोः समक्षम्  
उपवासं घोषयामासुः । तदानीं बाहुकः सदाप्रभो मन्दिरं गत्वा सदा- १०  
प्रभो मन्दिरस्य नूतनद्वारस्य प्रवेशस्यान उच्चतरप्राङ्गणस्ये प्राप्तनसुतस्य

गिमरियस्य लेखकस्य कोष्ठे सर्वजनानां कर्णगोचरे तस्मिन् पुस्तके  
लिखितानि विरिमियस्य वाक्यानि पयाठ ।

११ तदानीं शापनस्य पौत्रो गिमरियस्य पुत्रो मीखायस्तपुस्तकपठनात्

१२ सदापभोस्तानि सर्ववाक्यानि श्रुत्वा राजप्रासादं लेखकस्य कोष्ठं  
जगान् । तत्र सर्वेऽधिपा अर्थते लेखक इलीशामाः गिमरियस्य सुतो

दिलायोऽक्षबोरम्य सुत इल्नाथनः शापनस्य सुतो गिमरियो हननि-

१३ यस्य सुतः सिद्धिक्यच्चेवादयः सर्वेऽधिपा उपविष्टा आसन् । ततो

जनानां कर्णगोचरे बाहुकेण पुस्तकपठनकाले मीखायो यानि वाक्यानि

१४ अतवान् तानि सर्वाणि तान् जगाद् । ततोऽधिपाः सर्वे कृतेः प्रपौत्रं  
शेत्तिमियस्य पौत्रं निधनियस्य पुत्रं यिह्वदिं बाहुकस्य समीपं प्रहित्य तं  
जगदुः जनानां कर्णगोचरे यत् पुस्तकं त्वयापाठि तद् हस्तेनादाथागच्छ ।

ततो नेरियस्य पुत्रो बाहुकस्तत् पुस्तकं हस्तेनादाय तेषाम् अन्तिकम्

१५ उपतस्थौ । ते च तं जगदुः, त्वमुपविश्यास्तार्णगोचरे तत् पठ । तदा

१६ बाहुकल्पेषां कर्णगोचरे पयाठ । ततस्तानि सर्ववाक्यानि पृष्ठएवन्तस्ते

परस्परं सभयदृष्टिं चक्रिरे बाहुकञ्च जगदुः, वयमेतानि सर्ववाक्या-

१७ न्यवश्यं राजान् ज्ञापयिष्यामः । अपरं ते बाहुकं प्रपञ्चुः, त्वं कथमेतानि

१८ सर्ववाक्यानि तस्य वक्त्राङ्गिखितवान् तदस्मान् वदितुमर्हति । बाहुक-

स्तान् जगाद् स खत्वक्त्रेण सर्वाणेतानि वाक्यानि मत्समक्षम् उच्चा-

१९ रितवान् अहम् मस्या तानि पुस्तके लिखितवान् । ततस्तेऽध्यक्षा बा-

हुकमूचुः, त्वं विरिमियस्व गत्वात्मानं गुह्यायां कुत्र स्थस्तत् कोऽपि न

जानातु ।

२० अपरं ते तत् पुस्तकम् इलीशामानास्तो लेखकस्य कोष्ठे निधाय प्राङ्गणं  
राज्ञः समीपं गत्वा तानि सर्वाणि वाक्यानि राज्ञः कर्णगोचरे जगदुः ।

२१ ततो राजा तत्पुस्तकानयनार्थं यिह्वदिं प्रेषयामास स च यिह्वदि-  
रिलीशामानास्तो लेखकस्य कोष्ठात् तदानीय राज्ञः कर्णगोचरे राज्ञः

२२ समच्चं तिष्ठतां सर्वेषाम् अधिपानां कर्णगोचरे च पयाठ । तदानीं  
नवममासि राजा हैमन्तिकगेह उपविष्ट आसीत् तस्मच्चं हसन्ती

२३ चाज्जलत् । अपरं यिह्वदिना त्रिषु चतुर्बु वा पत्रेषु पठितेषु स लेखकस्य  
कुरिकया तानि कर्त्तिवा हसन्तीस्थवक्त्रिमध्येऽक्षिपत् । इत्यं समस्तमेव

२४ तत् पुस्तकं हसन्तीस्थवक्त्रिना भस्तीचक्रे । तानि सर्वाणि वाक्यानि  
श्रुत्वापि तेन राज्ञा तस्य सर्वे भृत्यैच्च चासो वस्त्रविदारणं वा

नाकारि । पुस्तकं मा दह्यतामितील्नाथनेन दिजायेन गिमरियेण १५  
च प्रार्थितोऽपि सन् राजा तेषां प्रार्थनां न जग्याह । अपरं राजा १६  
लेखकस्य बाल्कस्य भाविवादिनो यिरिमियस्य चानयनार्थं राजपुत्रं  
यिरहमेलम् अस्त्रोदेलसुतं सिरायम् अब्देलसुतं शेलिमियस्त्रं प्राहिण्योत् ।  
सदाप्रभुत्तु तौ गूढवान् ।

राजा तस्य पुस्तकस्य दाहनात् तत्र यिरिमियस्य वक्त्राद् बाल्केण १०  
लिखितानां वाक्यानास्त्रं दाहनात् परं यिरिमियं प्रति सदाप्रभोरेतद् ।  
वाक्यं प्रादुर्बभूव, यथा, त्वं पुनर्वारमपरमेकं पुस्तकं गृहाण यिह्वदीय- १८  
राजेन यिहोयाकीमेन दग्धे तस्मिन् प्रथमे पुस्तके यानि वाक्यान्यासन्  
तानि पुरातनवाक्यानि च तत्र लिख । यिह्वदीयराजं तं यिहोयाकीम- १९  
मधि चेदं वद, सदाप्रभुरित्यं ब्रूते बाबिलीयराज आगमिष्यति देशमिमं  
विनाशयिष्यति मनुष्यपशुहीनं करिष्यति चेद्गर्भे कथां त्वमत्र पुस्तके  
किमर्थं लिखितवानिति ब्रुता तत् पुस्तकं त्वया दाहित । ततो हेतोः २०  
सदाप्रभुत्तु यिह्वदीयराजं यिहोयाकीममधीत्यं भाषते दायूदः सिंहासन  
आसीनस्तस्य कोऽपि जनो न भविष्यति तस्य कुणपञ्च दिवा रौद्रे  
यामिन्यास्त्रं हिमे निक्षितं पतिष्यति । अहं तस्मै तस्य चंशाय भवेत् २१  
भञ्च तेषाम् अपराधस्य फलं दास्यामि, यस्यामङ्गलस्य कथायां मया  
गदितायां ते यिरुशालमो निवासिनस्त्रं यिह्वदाया जनाच्चावधानं न  
कृतवन्तस्तत् सर्वम् अमङ्गलं तान् प्रापयिष्यामि च ।

ततो यिरिमियेणान्यत् पुस्तकमादाय नेत्रियसुताय बाल्काय लेखका- २२  
यादायि यिह्वदीयराजेन यिहोयाकीमेन भर्मीकृते पुस्तके च यानि  
वाक्यान्यासन् तानि सर्वांगि स यिरिमियस्य वक्त्रात् तत्र पुस्तके लिलेख  
तत्प्रश्नान्यपराण्यपि बहूनि वाक्यानि च तत्र तेन लिलिखिरे ।

## 37

## ३७ सप्तचिंशोऽध्यायः ।

१ कल्दीयेषु यिरुशालमोऽपगतेषु ईश्वराय प्रार्थनार्थं यिरिमिये सिद्धिकियस्य निवेदनं ६ कल्दीया यिरुशालमं पराष्ट्रत्वं तद् धरिष्यन्ताति यिरिमियस्य भविष्यद्वचः ११ तत्कारणाद् यिरिमियस्य कारार्थां वभवनं १६ व्यपेण साकं यिरिमियस्य  
समाप्तं निवेदनच ।

यिहोयाकीमसुतस्य यिहोयाखीनस्य विनिमये योशियसुतः सिद्धि- १  
कियो राजा बभूव, यतो बाबिलीयराजो निबूखत्रित्वरस्त्रं यिह्वदादेशस्य

१ राजत्वे नियुक्तवान् । स तु तस्य भूत्या देशीयजनाच्च भाविवादिना  
२ यिरिमियेणोक्तेषु सदाप्रभो वाक्येभ्यवधानं न चक्रिते । अपरं सिदि-  
कियो राजा श्रेलिमियसुतं यिह्वखलं मासेयसुतं सिफनियं याजकच्च  
भविष्यदक्तु यिरिमियखान्तिकं प्रहित्य जगाद त्वम् अस्मलृतेऽस्मदीश्वरं  
४ सदाप्रभुं प्रसादयितुम् अर्हंषि । तदानीं यिरिमियः कारण्यहे रुद्धो  
५ नासीत् स जनानां मध्ये गमागमावकरोत् । फिरैयो बलानि च मि-  
सरदेशान्निर्गतान्यासन् तेषां वार्ताच्च निश्चय यिरुप्तालमवरोधकारियः  
कल्दीयजना यिरुप्तालमोऽपगता आसन् ।

६ ततो भाविवादिनं यिरिमियं प्रति सदाप्रभोरिदं वाक्यं प्रादुर्ब-  
७ भूवा । इत्यायेष ईश्वरः सदाप्रभुरित्यं ब्रूते यूद्यं मां प्रद्युं देन यिह्वदी-  
यराजेन प्रहितास्तमिदं वदत, पश्यत युश्मात्साहाय्याय फिरैयो यानि  
८ बलानि निष्क्रान्तानि तानि खदेशं मिसरं पुन र्गमिष्यन्ति । कल्दी-  
याच्च प्रत्यादत्य नगरस्यैतस्य विरुद्धं योत्थन्ते तत्र धृत्वा वक्त्रिसात्  
९ करिष्यन्ति । सदाप्रभुरित्यं ब्रूते कल्दीयाः सर्वथास्मात्तेऽपगमिष्यन्तीति  
१० वदन्त आत्मवच्चनं मा कुरुध्वं यतस्ते नैवापगमिष्यन्ति । परन्तु युश्माभिः  
११ सह युध्यमानानां कल्दीयानां छत्वबलेषु युश्माभि र्हतेषु सत्यु यदि  
१२ तेषाम् असिविद्धा नसाः शिष्येरंतर्हि त एकेकशः खपटवेष्टस्त्वयाय  
१३ नगरमेतद् वक्त्रिसात् करिष्यन्ति ।

१४ फिरैयो बलानां कारणात् कल्दीयानां बलेषु यिरुप्तालमः सम्म-  
१५ खात् प्रस्थितेषु यिरिमियो विन्यामीनदेशं गन्तुं जनानां मध्ये तस्मात्  
१६ स्थानाद् अश्वमादातुच्चेच्छन् यिरुप्तालमो निरगच्छत् । विन्यामीनोय-  
गोपुरे तु तस्मिन्दुपस्थिते हननियस्य पौत्रः श्रेलिमियस्य पुत्रो यिरिय  
१७ इतिनामा यो रक्षिर्वर्गाधिकारी तत्त्वाविद्यत, स तं जगाद त्वं कल-  
दीयान् आश्रयितुमुद्यत इत्युक्ता च तं भाविवादिनं यिरिमियं दधार ।  
१८ यिरिमियो वभाषे तदस्त्वं नाहं कल्दीयान् आश्रयितुमुद्यतेऽस्मि ।  
१९ स तु तस्य वाक्यं न जयाह । यिरियेण धृतो यिरिमियस्त्वाधिपानां सम-  
२० चं नीतः । ते चाधिपा यिरिमियाय क्रुद्धा तं ताडयामासुः काराया-  
च्चार्थतो क्षेषकस्य योनाधनस्य गृहे च तं निरुरुद्धः, यतस्ते तदेव का-  
राण्यहं कृतवन्तः ।

२१ तत् कूपगृहं सङ्क्षितगुह्यावलिङ्गं प्रविष्टेन यिरिमियेण दीर्घकालं  
२२ तत्रावस्थितेः परं राजा सिदिकियो जनान् प्रहित्य तम् आनाययमास ।

अपरं राजा स्वप्राप्तादे रहसि तं प्रपञ्चं सदाप्रभेः किमपि वाक्यं किं विद्यते? यिरिमिय आह विद्यते त्वं बाबिलीयराजस्य हक्ते समर्पयिष्यसे। ततः परं यिरिमियः सिदिकियं राजानं जगाद्, तव त्वदीय- १८ दासानाम् एतज्जनानाच्च मया किम् अपराङ्गं यत्कृते यूर्यं मां काराग्नहे निहितवन्तः? बाबिलीयराजो युश्मदिशद्भूम् एतद्वैशस्य च विरुद्धं नैवा- १९ गमिष्यतीति भाविवाणीं ये युश्मान् उक्तवन्तस्ते युश्मदीयभाविवादिनः कुत्रिं विद्यन्ते? अधुना भी मत्प्रभेऽराजन् भवान् पृष्ठणोतु भवतः समर्प्य २० ममेयं प्रार्थना निवेदयतां भवान् मां लेखकस्य योनाथनस्य गृहे पुन न निरधातु तत्र मम मृत्यु वी न भवतु। ततो राज्ञः सिदिकियस्यादेशाद् २१ यिरिमियः कारायाः प्राङ्गणेऽरच्यत यावच्च नगरे पूपा निःशेषा नाभवं- स्तावत् प्रतिदिनं तस्मै पूपकराणाम् आपणाद् एकैकः पूपोऽदीयत। इत्यं यिरिमियः कारायाः प्राङ्गणेऽवतस्ये।

### 38 इ८ अष्टुचिंशोऽध्यायः ।

१ मल्कियस्य कारायां यिरिमियस्य समर्पणं ७ एदद-सेलकेन तमुक्तिः १४ राजा  
साकं सम्भाषणं २४ राजाज्ञया तत्प्रभापणत्वं गोपनक्तु।

अपरं मन्तनसुतः शिफटियः पश्चात्तरसुतो गिदलियः शेलिमियसुतो १  
यिहृखलो मल्कियसुतः पश्चात्तरस्य सर्वजनान् प्रति कथ्यमानानि यिरि-  
मियस्तेतानि वाक्यानि शुश्रुव र्यथा, सदाप्रभुरित्यमाह यो जनो नग- २  
रमध्ये स्यास्तुति स खड्गचुधामारीभि र्मरिष्यति वर्तु कल्दीयान् प्रति  
निर्गमिष्यति स जीविष्यति तस्य प्राणाच्च लोमूवत् तस्य भविष्यत्ति ३  
स च जीविष्यति। सदाप्रभुरित्यमाह नगरमिदम् अवश्यं बाबिलीय-  
राजस्य बलानां करेतु समर्पयिष्यते तैस्च धारिष्यते। अतस्तेऽधिया ४  
राजानाम् ऊचुः, नरस्यैतस्य प्राणदण्डो भवतु यतो हेतोरेतादृशवाक्या-  
नि भाषमाणः सोऽत्र नगरे ऽवशिष्यानां योद्धाणां हस्तान् सर्वजनाच्च ५  
हस्तान् शिथिलोकरोति यतो नरोऽयं न जनानां चेमाय किन्तव्यमङ्ग-  
लाय चेष्टते। ततो राजा सिदिकियस्तान् जगाद्, पश्यत स युश्माकं ६  
हस्तगतोऽस्ति यतो राजा युश्माकं किमपि न प्रभवति। तदा ते यिरि-  
मियं धृत्वा कारायाः प्राङ्गणे स्थिते राजपुत्राय मल्कियस्य कूपे निचि-  
क्षिपुः। ते रज्जुभि यिरिमियं तत्रावरोऽव्यामसुः। कूपे तु तेऽयं नासीत् ७  
पङ्क एवासीत् यिरिमियस्य तत्र पङ्केऽसञ्जत्।

० ततः परं यिरिमियः कूपे न्यधारीति वार्ता राजपूर्णां स्थितेन  
 कूशीय शबद्-मेलक इतिनाम्ना नपुंसकेनाश्रावि तदानों राजा वि-  
 न न्यासीनीयगोपुरे उपविष्ट आसीत् । अत शबद्-मेलको राजप्रा-  
 ण सादानिर्गत्य राजानं जगाद् यथा, भी मत्तभो राजन् असी  
 नरा भाविवादिनं यिरिमियं प्रति यत् क्षतवन्तस्तत् सर्वं कर्म दुष्टं स  
 तैः कूपे निःक्षिपः । स तु स्थाने कुधातो मरणाद्यत आसीत् यतो  
 १० नगरे भव्यं नावशिष्यते । ततो राजा तं कूशीयम् शबद्-मेलकम्  
 आदिदेश यथा, तम् अतः स्थानात् चिंशन्नरान् आदाय भाविवत्तु  
 ११ यिरिमियस्य मरणात् पूर्वं तं कूपाद् उद्धर । ततः शबद्-मेलकस्तान्  
 नरान् आदाय राजप्राप्तादं गता धनागारस्थादो निविश्य जीर्ण-  
 वस्त्राणि जीर्णपटखण्डांच एहीता रज्जुभिः कूपे यिरिमियस्य समक्षम्  
 १२ अवतारयामास । स च कूशीय शबद्-मेलको यिरिमियं जगाद् तम्  
 एतानि जीर्णवस्त्राणेतांच पटखण्डान् सभुजकोटरयो रज्जूनाम् अधो  
 १३ धत्त्वा । यिरिमियेण तथा क्षते ते रज्जुभि यिरिमियम् उल्कर्षन्तः  
 कूपाद् उद्धुः । ततः परं यिरिमियः कारायाः प्राङ्गणे उवतस्थे ।  
 १४ अपरं राजा सिदिकियो द्रूतं प्रहित्य भाविवादिनं यिरिमियं सदा-  
 प्रभो र्मन्दिरस्य वृतीयं प्रवेशस्थानं स्थान्तिकम् आनादयामास । तत्र च  
 राजा यिरिमियं जगाद्, अहं त्वाम् एकां कथां प्रव्याप्ति तं मत्तः कि-  
 १५ मप्यपङ्गोतुं नार्हचि । ततो यिरिमियः सिदिकियं जगाद्, यद्यहं त्वा  
 ज्ञापयामि तर्हि त्वं मां किं न हनिष्यसि? यदि च तु भ्यं मन्त्रं ददामि  
 १६ तर्हि त्वं मम वाक्ये मनो नावधास्यसे । तदा राजा सिदिकियो रहसि  
 यिरिमियाय दिव्येन प्रतिशुआव यथा, अस्मत्प्राणानां खण्डा सदा-  
 प्रभु यदि जीवति तर्हि हं त्वां न हनिष्यामि न च त्वाणामाशर्थिनाम्  
 १७ असीघां नराणां करेषु त्वां समर्पयिष्यामि । ततो यिरिमियः सिदि-  
 कियं जगाद्, इच्छायैल ईश्वरो वाहिनीनाम् ईश्वरः सदाप्रभुरित्यमाह,  
 यदि त्वं बाबिलीयराजस्य मुख्यनराणाम् अन्तिकं निर्गच्छसि तर्हि तव  
 प्राणा जीविष्यन्ति नगरीयत्वं वक्षिना न ध्यक्षते त्वच्च सपरिवारो जी-  
 १८ विष्यसि । यदि तु त्वं बाबिलीयराजस्य मुख्यनराणाम् अन्तिकं न नि-  
 र्गच्छसि तर्हि नगरीयं कल्पीयानां करेषु समर्पयिष्यते ते वक्षिसात्  
 १९ काशिष्यते च त्वमपि तेषां करेष्यो न रक्षिष्यसे । युनच्च राजा सिदि-  
 कियो यिरिमियं जगाद्, ये विह्वदायजनाः कल्पीयान् आश्रितवन्त-

स्तेभ्योऽहम् उद्दिजे तेषां करेषु चेत् समर्प्येय तर्हि ते माम् आक्षारयि-  
ष्टन्ति । यिरिमिथो जगाद् त्वं न समर्पयिष्यसे । अहं त्वा यद् आह- १०  
रामि तच्च सदाप्रभो वाक्ये त्वमवधातुम् अर्हषि तथा छते तव मङ्गलं  
समविष्यति त्वत्राणाच्च जीविष्यन्ति । यदि तु त्वं निर्गन्तुम् असम्भते ११  
भवसि तर्हि सदाप्रभुनाहं यद् वचो ज्ञापितस्त् पृष्ठणु । पश्य यिह्वदी- १२  
यराजप्रासादेऽवशिष्याः सर्वा योगितो वहि वाक्यमिदच्च वक्ष्यन्ति,  
नराणां समीपं नायिष्यन्ते वाक्यमिदच्च वक्ष्यन्ति,

तव ये बन्धवस्ते त्वां प्रक्षेप्य प्राभवंस्तव ।

पञ्चे त्वच्चरणौ ममौ तेऽपक्रान्ताः पराङ्मुखाः ॥

सकला एव तव भार्या तव सन्तानाच्च वहिः कल्पीयानां समीपं १३  
नायिष्यन्ते त्वमपि तेषां करेभ्यो न रक्षिष्यसे किन्तु वाक्यलीयराजस्य  
हस्तेन धारिष्यसे नगरमिदच्च वक्षिसात् कारयिष्यसि ।

ततः परं सिदिकियो यिरिमिथं जगाद्, कोऽप्येताः कथा न जानातु १४  
तेन त्वं न मरिष्यसि । त्वया सार्वमहं सम्भाषितवानिति श्रुत्वा यदा- १५  
धिपाख्याम् उपागत्य वदेयुः, राजा तुभ्यं किं कथितवांस्तदस्मान् ज्ञा-  
पय किमप्यस्तेऽपक्रोतुं नार्हषि तेनास्माभिर्न घानिष्यसे, अतो राजा  
त्वां किं गदितवानिति, तर्हि त्वं तान् वद योनाथनस्य गृह्णेऽहं यत्युन नं १६  
जीवेय तच्च न मियेय च तदर्थं मम प्रार्थनां राज्ञः समक्षं निवेदितवान् ।  
ततः परमधिपा यिरिमिथम् उपागत्य प्रपञ्चुः स तु राज्ञ आदेशात् १७  
तानि सर्वाणि वाक्यानीवोच्चरं तेभ्यो ददौ, अतः सा वाचा नाशावि  
तस्मात् ते तत्सम्भाषणाद्विवृत्ताः । अपरं यिरुशालमो धरणदिनं यावद् १८  
यिरिमिथः कारायाः प्राङ्गणेऽवतस्ये । यदा च यिरुशालम् अधिष्यत  
तदा स तत्रासीत् ।

### ३९ इति जनचत्वारिंशोऽध्यायः ।

१ यिरुशालमः पराजयः ४ सिदिकियस्य नेत्रान्वता वाक्यलं तस्य नयनं द पुर-  
दाहो लोकानां नयनं ११ यिरिमिथमधि निवूखदूनक्षरस्याज्ञा ५५ एवद-  
मेलकमधि परमेश्वरस्य प्रतिज्ञा च ।

यिह्वदीयराजस्य सिदिकियस्य राजत्वस्य नवमवत्सरस्य दशममासे १  
बाक्यलीयमहीपति निवूखदृत्सरस्त्वस्य निखिलसेन्यानि च यिरुशा-  
लमो विरुद्धं समेव तद् अवरुद्धः । अपरं सिदिकियस्य राजत्वस्यैका- २

- ५ दशवत्सरस्य चतुर्थमासस्य नवमदिने नगरं भगवतां जगाम । ततो बाबि-  
लीयराजस्य सर्वे मुख्यनरा अर्थतो नेर्गल-प्ररेत्सरः सम्गर-तिबु नैयं-  
सक्रानाम् अथक्तः सरसिखीमो गणकानाम् अथक्तो नेर्गल-प्ररेत्सरो  
बाबिलीयराजस्यावशिष्टाच्च सर्वे मुख्यनरा प्रविश्य मध्यमे पुरद्वार  
उपविविशुः ।
- ६ तांस्तु निरीक्ष्य यिह्वदीयराजः सिदिकियः सर्वे योद्धारच्च निष्ठायरं  
पलाय राजोद्यानस्य मार्गेण द्वयोर्भिर्च्यो द्वारेण नगराद्विकृम्य प्रा-  
५ न्तरगामिनं पश्चानं जम्मुः । परन्तु कल्दीयानां बलानि तेषां पश्चाद्  
धावित्वा यिरीहोः प्रान्तरे तान् प्रापुक्तच्च इत्वा हमातदेशस्यरिहां बा-  
बिलीयराजस्य निबूखद्वित्सरस्यान्तिकं निन्युः स च तस्य विचारनिष्पत्तिं  
६ चकार । ततो बाबिलीयराजो रिहायां सिदिकियस्य समक्तं तस्य  
७ तनयान् धातयामास । स बाबिलीयराजो यिह्वदायाः सर्वकुलीना-  
नपि धातयामास सिदिकियस्य लोचने चोत्याच्च बाबिलम् अपनयनार्थं  
पित्तलीयनिगडैस्तं बन्धयामास ।
- ८ कल्दीयाच्च राजप्रासादं जनपदानां वासस्थानच्च वक्तिना दाहया-  
९ मासु विरूपशालमः छत्सप्राचीरच्च भूमिसाचक्कुः । प्रेषजनास्त्वार्थतो  
नगरेऽवशिष्टा ये च तमाश्रितवक्तस्ते पलायिता जना ये चापरे-  
१० ऽवशिष्यन्त ते सर्वे एव प्रेषजना रक्तकसेनाथक्तेण निबूष्यरदनेन  
१० बाबिलं प्रवासयाच्चकिरे । परन्तु येषां किञ्चन नासीत् ताटशाः  
कतिपया दुर्गतजनास्तेन रक्तकसेनाथक्तेण निबूष्यरदनेन यिह्वदादेशे  
प्रेषयाच्चकिरे तस्मिन् दिने च तेभ्यो द्राक्षोद्यानानि चेचाणि च  
ददिरे ।
- ११ अपरं यिरिमियमधि बाबिलीयराजो निबूखद्वित्सरो रक्तकसेना-  
१२ थक्तं निबूष्यरदनम् इदम् आदिदेश, त्वं तं गृह्याण तस्मिंच्च स्वदृष्टिं  
निधत्स्य तस्य किमप्यहितं मा कुरु, परन्तु स त्वां यद् वदिष्यति तदेव तं  
१३ प्रत्याचर । ततो रक्तकसेनाथक्तो निबूष्यरदनो नपुंसकाथक्तो निबूष्यस्-  
बनो गणकाथक्तो नेर्गल-प्ररेत्सरो बाबिलीयराजस्य सर्वे मुख्यनराच्च  
१४ जनान् प्रेषयामासुः । प्रहित्य च काशायाः प्राङ्गणाद् यिरिमियम् उद्भृत्य  
गृहं नयनार्थं शाफनपौत्रस्याहोकामपुत्रस्य गिदलियस्यान्तिकम् उप-  
स्यापयामासुस्ततः स जनानां मध्येऽवसत् ।
- १५ काशायाः प्राङ्गणे यिरिमियस्यावश्यितिकाले सदाप्रभोरिदं वाक्यं

यिरिमियं प्रति प्रादुर्बभूव, त्वं गत्वा कूशीयम् एवद-मेलकं वद, इत्था- १६  
येल ईश्वरो वाह्नीनां सदाप्रभुराह्व, पश्चाह्ममङ्गलाय न च मङ्ग-  
लाय नगरे तस्मिन् मम वाक्यानि सफलीकरिष्यामि तस्मिन् दिने तानि  
त्वत्समक्षं सिद्धिं यास्यन्ति । त्वान्तु तस्मिन् दिने रक्षिष्यामीति सदा- १०  
प्रभुराह्व, येषां भयात् त्वम् उद्दिजसे तेषां नशाणां करेषु नैव समर्प-  
यिष्यसे । अवश्यमहं त्वाम् उद्दरिष्यामि त्वम् असिना न पर्तव्यसि तव १५  
प्राणाच्च लोम्रवत् तव भविष्यन्ति यतस्त्वं मामेव शरणं गत इति सदा-  
प्रभुराह्व ।

## 40 ४० चत्वारिंशोऽध्यायः ।

१ यिरिमियस्य मुक्ति गिर्दलियमुपगमनं ३ विकीर्णयिहर्दानां गिर्दलियसमीपगमनं  
१२ निर्यनियदुतस्येषायेलस्य कुमन्त्वणाथा योहननेन प्रकाशक्त्वं गिर्दलिपस्या-  
विच्छासय ।

रक्षकसेनाद्विषेन तिबूषरदनेन रामातो यिरिमियस्य विसर्जनात् १  
परं सदाप्रभो र्यद् वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् तद्वृत्तान्तोऽर्य ।  
यदा स तमासादयत् तदा यिरुशालमो यिह्वदादेशस्य च ये सर्वे  
धृतजनाः प्रवासार्थं बाबिलम् अपानीयत तेषां मध्ये स निगडबद्ध  
आसीत् । स रक्षकसेनापति र्यिरिमियं गृहीत्वा जगाद्, तवेष्वरः २  
सदाप्रभुरिदं स्थानमध्येतस्यामङ्गलस्य वाक्यं कथितवान् । सदाप्रभु र्यथा ३  
गदितवान् तद्यैव तद् वर्त्तयामास साधयामास च । यतो युग्माभिः  
सदाप्रभो विशद्वं पापं कृत्वा तस्य वाक्ये उवधानं न कृतं ततो युग्माक-  
मियं दण्डाभवत् । अधुना पश्चाह्म अद्य त्वलस्यनिगदेभवत्वां मोचि- ४  
तवान्, मया सार्वं बाबिलगमनं यदि तुभ्यं दोचते तर्हेष्वि, अहं त्वयि  
ट्वक्यातं करिष्ये, यदि तु मया सार्वं बाबिलगमनं तुभ्यं न दोचते  
तर्हि निवर्त्तस्तु । पश्य द्वात्स्त्रो देशस्तस्मुखे स्थितः, यत् स्थानं  
गमनाय तव भद्रम् उचितच्च प्रतिभाति तदेव स्थानं याहि । तच्च तदा- ५  
नीमपि न प्रत्यावर्त्तमानं स पुन र्जगाद्, शाफनस्य पौत्रोऽहीका-  
मस्य पुत्रो यो गिर्दलियो बाबिलीयराजेन यिह्वदादेशस्य नगरे-  
व्यधिकृतस्तस्मीपं वा याहि जनानां मध्ये च निवस यत् किञ्चन  
स्थानं वा गमनाय तवोचितं प्रतिभाति तत् स्थानं याहि । अपरं स  
रक्षकसेनाध्यक्षस्तु पाथेयम् उपहारच्च दत्त्वा तं विसर्ज । ततो ६

यिरिमियो मिष्याम् अहीकामसुतस्य गिदलियस्यान्तिकं गत्वा तस्य  
सङ्गे देशेऽवगिष्ठानां जनानां मध्येऽवसत् ।

- ० अपरं बाबिलीयराजो अहीकामसुतं गिदलियं देशेऽधिकृतवान् ये  
च जना बाबिलि प्रवासार्थं नापनीतास्तेषां मध्यात् तेन सार्जम् अव-  
स्थित्वर्थं पुरुषान् धोषितो बालकांस्व देशस्यान् कतिपयदुर्गतजनांस्व  
नियुक्तवान् इति वार्ता च्छेत्रस्यैः सेनाध्यक्षस्तेषां नरैच्चाआवि । तदानीं  
ते उर्थतो नियनियसुत इश्वायेलः कारेहस्य सुतौ योहाननो योनाधनस्व  
तन्हमतसुतः सिरायो निटोपातीयस्यैके: सुता माखाकीयसुतो यिष-  
नियस्तेषां स्वनरैः सहिता मिष्यां गिदलियस्य समीपम् उपतस्यः ।
- ६ ततः प्राफनस्य पौत्रोऽहीकामस्य पुत्रो गिदलियः प्रथेन तान् तेषां  
नरांस्व जगाद् कल्पीयानां सेवनान्मा विभीत यूद्यमत्र देशे वसन्तो
- १० बाबिलीयराजं सेवध्यं तेन युद्धाकं मङ्गलं भविष्यति । पश्यताहम् अ-  
स्तत्प्रभीपम् आगच्छतः कल्पीयान् परिचरितुं मिष्यायां वत्यामि ।  
यूद्यन्तु ब्राह्मारसं फलानि तैलञ्च संरक्ष्य पात्रेषु निधाय युद्धज्ञृतवग-  
११ रेषु बसत । बाबिलीयराजेन यिह्वदायाः कतिपयशेषजना रक्षिताः प्रा-  
फनपौत्रो अहीकामपुत्रो गिदलियस्तेष्वधिकृतस्तेति वार्ता यदा मोयाबे  
इमोनवंशस्य मध्य इदीमे इन्द्र्यान्वदेशेषु च प्रवासिभिः सर्वे यिह्वदीयैर-  
१२ आवि, तदा तेऽपि सर्वे यिह्वदीया येषु स्थानेषु विकीर्णा आसन्तेभ्यः  
प्रत्यागत्य यिह्वदादेशस्य मिष्यां गिदलियस्य समीपम् उपस्थायातीव प्रा-  
चुर्येण ब्राह्मारसं फलानि च सङ्गरुजः ।
- १३ अपरं कारेहस्य पुत्रो योहाननः सर्वे च च्छेत्रस्यसेनाधक्षा मिष्यां  
१४ गिदलियस्य समक्षम् आगत्य तं जगदुः, नियनियसुत इश्वायेलस्तप्रा-  
णाघातायामोनवंशस्य राज्ञा बालीषेण प्रहितत्तत् त्वया किं ज्ञा-  
१५ यते? अहीकामसुतो गिदलियस्तु तेषां वाक्यमसत्यं मेने । परन्तु का-  
रेहस्य पुत्रो योहाननो मिष्यायां गिदलियं रहसि जगाद्, भवतोऽनु-  
मत्याहं गत्वा तं नियनियसुतम् इश्वायेलं हन्त्यामि कोऽपि तम्  
ज्ञात्यति भवान् कुतस्तेन हन्त्येत भवत्प्रभीपं समागताः सर्वे यिह्व-  
१६ दीयाः किमर्थं विकोर्यैरन् यिह्वदायाः प्रेषजनास्तु कुतो नश्वेयुः? अही-  
कामसुतो गिदलियस्तु तं कारेहसुतं योहाननं जगाद्, तत् कर्म मा-  
कार्षीरिश्वायेलमधि त्वं यद् वदसि तप्त्र सत्यं ।

# 41 ४१ एकचत्वारिंशोऽध्यायः ।

१ इमायेलेन गिदलियदिजनानां वधः शेषजनान् आदायास्त्रोनीयानां समीर्यं  
यातुं यावा ११ कारेहसुतेन योहाननेन तस्य कराद् अवशिष्टान् जनान् उद्भृत्य  
कल्दौदेष्यो भयात् मिसरदेशं यातुम् उपक्रमस्य ।

अपरं सप्तममासे राजामात्यानां मध्ये गणित इलीशामापौत्रो नि- १  
थनियपुत्रः स राजवंशोऽद्वव इष्मायेलस्ते न सार्द्धं दशनरात्म मिष्यां गि-  
दलियस्य समीपम् आजग्मुक्तत्र मिष्यायाच्छ्रीकत्राहारं चक्रिरे । अनन्तरं २  
नियनियसुत इष्मायेलस्तत्सङ्गिनो दशजनास्त्रोत्थाय शाफनस्य पौत्रम्  
चहीकामस्य पुत्रं गिदलियम् असिना जम्बुः । इत्यं यो नरो बाबिली-  
यराजेन देशोऽधिकातस्तं स (इष्मायेलो) मारयामास । यावन्तस्य यिह्व- ३  
दीया मिष्यायां तेन गिदलियेन सार्द्धम् आसन् ये च कल्दीययोद्धार-  
स्तत्राविद्यन्त तान् स इष्मायेलो जघान । गिदलियस्य हननात् परं द्वि- ४  
तीयदिने यदा कोऽपि तज्जाजानात्, तदा शिखिमात् प्रीलोतः शमरो- ५  
णाच्छ क्षिप्रभस्त्रवो विदीर्णवस्त्रा अस्त्राहताङ्गास्याशीतिनरा आजग्मुः  
सदाप्रभो र्मन्दिरं नयनार्थं तेषां करेषु भक्ष्यनैवेद्यं धूपश्वास्तां । तदा ६  
नियनियस्य पुत्रं इष्मायेलस्तान् प्रत्युद्धन्तुं मिष्यातो निष्क्राम गमन-  
काले च नियं रुदोद तेषां समीपमुपस्थाय च तान् जगाद् यूयम् अ- ७  
हीकामपुत्रस्य गिदलियस्य समीपम् आगच्छत् । तेषु तु नगरं प्रविश्य ८  
तन्मध्यस्थान उपस्थितेषु नियनियसुत इष्मायेलस्तदोयसङ्गिनस्य तान्  
मारयामासुः कूपमध्यं निचित्तिपुञ्च । तेषां मध्ये तु दशजना अविद्यन् ९  
त इष्मायेलमूर्चुः, अस्तान् मा जह्व यतः त्वेऽस्माकं गृढानि गोधूम-  
यवतैलमधुधनानि विद्यन्ते ततः स निवृत्य तेषां भातृणां मध्ये तान् न १०  
मारयामास । गिदलियस्याधीनान् तान् नरान् हत्वा तेषां श्वान् इ-  
ष्मायेलो यस्य कूपस्य मध्यं निचित्तेप स इष्मायेलोयराजस्य वाशाः भ-  
याद् आसाराजेन ज्ञतः कूप आसीत्, नियनियसुत इष्मायेलस्तमेव  
हतानां देहैः पूरयामास । अपरम् इष्मायेलो मिष्यायां विद्यमानान् ११  
सर्वान् प्रेषजनान् दासत्वायापनिनाय, अर्थतो या राजदुहितरो मि-  
ष्यायाम् अवशिष्टा अपरे च यावन्तो जना रक्तकसेनाध्यक्षेण निवृत्यर-  
दनेनाहीकामसुतस्य गिदलियस्याधीनते नियुक्ता आसन् तान् सर्वान्  
नियनियसुत इष्मायेलो दासत्वार्थम् अपनीयास्त्रोनवंशीयानां सन्निधि-  
गन्तुं प्रतस्थे ।

११ निथनियसुतेनेष्मायेलेन द्वतस्य सर्वदुष्कर्मणो वार्तायां कारेह-  
१२ सुतेन योहाननेन तत्सङ्गिभिः सर्वैः सेनाध्यक्षैश्च अुतायां ते सर्व-  
नरान् आदाय निथनियसुतेनेष्मायेलेन सार्वं योधनार्थं निष्क्रम्य  
१३ गिबियोनस्यस्य दृहज्जलांश्यस्य समीपं तम् आसादयामासुः । ततो  
ये सर्वे जना इष्मायेलेन सार्वम् आसन् ते कारेहसुतं योहाननं तत्स-  
१४ ङ्गिनश्च सर्वान् सेनाध्यक्षान् दृष्टा हर्षं गताः । इष्मायेलेन मिथ्यातो  
दासत्वार्थम् अपनीताच्च ते सर्वे जना वक्रमार्गेण परावृत्य कारेहसुतस्य  
१५ योहाननस्यान्तिकम् आजग्मः । निथनियसुत इष्मायेलखष्टभि नंहैः  
सहितः योहाननस्य समुखात् पलाय्यामोनवंशीयानां देशं जगाम ।  
१६ इत्यम् अहोकामसुतस्य गिदलियस्य वधात् परं मिथ्यातो उपगतस्य  
निथनियसुतस्येष्मायेलस्य कराद् अवशिष्टजनान् उद्भृत्य कारेहसुतो  
योहाननस्तसङ्गिनः सर्वे सेनाध्यक्षाच्च तान् अर्थतो गिबियोनात्  
१७ पुनरानीतान् योद्भन् नरान् योषितो बालकान् नपंसकांचादाय  
वैत्लेहमपार्श्वस्य किमहमस्य परिक्राममं गत्वा कल्प्तीयानां समुखात्  
१८ मिसरदेशं प्रवेशुः जिगमिष्वस्तत्त्वावतस्थिरे । यतो बाबिलीयराजेन  
देशेष्विद्वातस्याहोकामसुतस्य गिदलियस्य निथनियसुतेनेष्मायेलेन हन-  
नात् ते कल्प्तीयेभ्यो विभ्युः ।

## 42

## ४२ द्वाचत्वारिंशोऽध्यायः ।

१ ईश्वरे प्रार्थयितुं यिरिमियं प्रति योहाननस्य निवेदनम् ईश्वराज्ञयाचरितुम्  
अङ्गीकारः ० यिहदादेशेष्वस्थिति र्मङ्गलावहेत्युत्तरं १३ मिसरदेशयाने नाशे  
भावीतोच्चरोन्नरं १४ कापद्यान् तान् प्रति यिरिमियस्य तिरस्कृया च ।

१ ततः परं कारेहसुतो योहाननो हेष्मयियसुतो यिष्वनियः सर्वे  
२ सेनाध्यक्षाः क्वुत्रसहान्तश्च सर्वे जना उपागम्य भाववादिनं यिरिमि-  
यमूचुः, अस्माकं निवेदनं त्वदन्तिकं याह्वा भवतु, त्वमस्त्वतुतेर्थतः सर्वे-  
घाम् एतेषां प्रेषजनानां क्षते निजेश्वरं सदाप्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुरु,  
यतो वयं बहव चास्त परन्त्यधुनाल्येविष्णुष्ठास्त् त्वया प्रव्यक्षं दृश्यते ।  
३ अतस्त्वेश्वरः सदाप्रभुरस्मान् गन्तव्यं मार्गं कर्त्तव्यं कर्म च ज्ञापयतु ।  
४ तदा भाववादी यिरिमियस्तान् जगाद पश्यत युथादाक्यादहं युश्मदीश्वरं  
सदाप्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां करिष्यामि तदुत्तररूपच्च यद्यद् वचः स मां

गदिष्यति तद् युश्मान् ज्ञापयिष्यामि, युश्मात् किमपि वाक्यं नापहोष्ये ।  
ततस्ते यिरिमियम् ऊचुः, अच सदाप्रभुरस्माकं सत्यो विश्वस्तस्य साक्षी ५  
भवतु । तवेश्वरः सदाप्रभु यद्यद् वाक्यं त्वयास्तस्मीपं प्रहेष्यति तद-  
नुयायि कर्म वयम् अवश्यं करिष्यामः । भद्रं भवेदभद्रं वा भवेत्, ६  
यस्यान्तिकं वयं त्वां प्रेषयामस्तस्य त्वदीयेश्वरस्य सदाप्रभो वाक्ये वयम्  
अवधानं करिष्यामस्तथा छतेऽस्तदीश्वरस्य सदाप्रभो वाक्येऽवधाना-  
दस्माकं मङ्गलं समविष्यति ।

अपरं दश्चिंहेतुतेषु सदाप्रभो वाक्यं यिरिमियस्य समीपम् ७-०  
पतस्या । तदा स कारेहसुतं योहाननं तत्सङ्गिनः सर्वान् सेनापतीन् ८  
चुद्रमहतः सर्वजनांस्वाक्राययामास । तांस्य जगाद्, युश्माकं साध्य- ९  
साधनां निवेदयितुं यसान्तिकमहं युश्मामिः प्रहित इस्तायेल ईश्वरः  
स सदाप्रभुरित्यं ब्रूते, यदि यूर्यं पुनर्व्वारम् एतस्मिन् देशे वसति कुरुथ १०  
तर्ष्यहं युश्मान् नैव संहृष्ट्य वर्जयिष्यामि नैव चेत्याच्च रोपयिष्यामि  
यतो युश्माकं यद् अमङ्गलं मया छतं तत्र ममानुतापो जातः । यूर्यं वा- ११  
बिलोयराजान्मा विभीत, यूर्यं तस्माद् भीताः, सदाप्रभुस्तु ब्रूते तस्मान्मा  
विभीत, यतो युश्माकं परिचाणाय तस्य कराद् उद्धरणाय चाहमेव  
युश्माकं सहायेऽस्मि । अहं युश्मान् अनुकम्पाभाजनानि करिष्यामि १२  
ततो हेतोः स युश्मान् अनुकम्पिष्यते युश्मदेशञ्च पुनः प्रापयिष्यति ।

वयम् अत्र देशे न वत्याम इत्युक्ता यदि यूर्यं स्त्रीयेश्वरस्य सदाप्रभो १३  
वाक्येऽवधानं कर्त्तुम् अनिच्छवो वदथ, तत्र करिष्यामः, वयं मिसर- १४  
देशं प्रवेत्यामस्तत्त्वास्माकं युद्धदर्शनं तृथ्यअवश्यम् अन्नाभावात् चुधा वा  
न समविष्यति वयं तत्रैव निवत्याम इति, तर्हि है यिङ्गदायाः १५  
प्रेषजना यूर्यं सदाप्रभो वाक्यं प्रदणुत, इस्तायेल ईश्वरो वाहिनीनां  
सदाप्रभुरित्यमाह, यूर्यं चेन्निसरदेशं प्रवेशुम् उन्मुखीभूय प्रवासार्थं  
तं प्रविशेत, तर्हि यस्माद् विभीष सेऽसिस्तत्र मिसरदेशे युश्मान् प्रा- १६  
प्यति यस्याच्च चस्यथ सा चुधा मिसरे युश्मास्त्रासञ्जिष्यते तत्र च युश्माकं  
मृत्यु र्भविष्यति । यावन्तस्य नराः प्रवासार्थं मिसरं प्रवेशुम् उन्मुखास्ते १७  
तत्रैवासिक्षुन्मारीभि र्भविष्यन्ति, तेषु च मया यद् अमङ्गलं वर्तयिष्यते  
तत्कारणात् तेषां रक्षितः प्रत्यायितो वा कोऽपि नावशेष्यते । यत १८  
इस्तायेल ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह, यिरुग्रालमनिवासिषु  
यथा मम कोपो रोघस्त्रावतारितस्तथैव मिसरं प्रविशेषु युश्मासु मम

रीघोऽवतारविष्टे, यूयच्च शापेऽच्छेदाभिसम्मातलज्जास्पदानि भविष्यथ  
स्थानमिदच्च पुन न ब्रह्मथ ।

१६ हे यिह्वदायाः शेषजनाः, युग्मानधि सदाप्रभुराह, यूयं मिसरदेशं  
१० मा प्रविशतेव इमद्य युग्मान् दण्डक्यादिशामि तत्रिच्छिं जानीत । यतो  
यूयं स्वप्राणानां हानये चञ्चला भवथ, फलतस्वम् अस्तत्कृतेऽस्तदीश्वरं  
सदाप्रभुम् उदिश्य प्रार्थनां कुरु, यद्यच्चास्माकाम् ईश्वरः सदाप्रभु वर्दि-  
ष्टति तद् अस्मान् ज्ञापय, वयं तथैव करिष्याम इद्युक्ता यूयं मां युग्मदी-  
२१ येश्वरस्य सदाप्रभोः समीपं प्रहितवत्तः । अद्य तु मयि युग्मान् ज्ञापि-  
तवति यूयं स्वीयेश्वरस्य सदाप्रभो वाचि मया प्रेतितायाच्छैकस्याम्या-  
२२ ज्ञायाम् अवधानं न कुरुथ । अतोऽधुना गिच्छिं जानीत यूयं प्रवासार्थं  
यत् स्थानं प्रवेशुः प्रवृत्तमनसस्तत्रासिक्षुन्मारीभि र्मदिष्यथ ।

### 43 ४३ त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ।

१ योहाननेन यिरिमियस्य वाक्यसदमन्त्र तस्य शेषयिह्वदीयानाच्च मिसरमपनयनं  
द बाविलो राज्ञा मिसरदेशः पराजाधिष्ठो इति यिरिमियस्य भविष्यदाक्यच्च ।

२ जनान् प्रति तेषाम् ईश्वरस्य सदाप्रभो वाक्यानाम् अर्थतस्तेषाम्  
ईश्वरः सदाप्रभु यिरिमियेण तान् प्रत्येतानि यानि प्रहितवान् तेषां  
३ सर्वेषां वाक्यानां कथने यिरिमियेण समापिते हौशयियसुतोऽस्त्रियः  
कारेहसुतो योहाननोऽपरे च दुःसाहस्रिनः सर्वे नरा यिरिमियमसूचुः,  
त्वं स्वघावाक्यं भाषसे प्रवासार्थं मिसरदेशो युग्माभि नं प्रवेश्य इति  
४ वाक्यम् अस्तदीश्वरः सदाप्रभुस्त्वया न प्रहितवान्, परन्त्वस्माकं इत्यार्थं  
बाबिलं दासवद् अपनयनार्थच्च कल्पीयानां करेष्वस्मान् समर्पयितुम्  
५ इच्छु नैरियसुतो बाहुकस्त्रां प्रलोभितवानिति । अतो यिह्वदादेशे-  
उवस्थितये सदाप्रभो वाक्यं कारेहसुतेन योहाननेन सर्वसेनाध्यक्षैः सर्व-  
६ जनैच्च न जग्नहे । परन्तु सर्वेषां परजातीयानां मध्ये विकीर्णा ये यिह्व-  
दीयाः शेषजना यिह्वदादेशे प्रवासार्थं तेषां मध्यात् प्रत्यागता आसन्  
७ कारेहसुतो योहाननः सर्वे सेनाध्यक्षाच्च तान् सर्वान् शेषजनान्  
अर्थते न रान् योषितो वालकान् राजपुत्रोः शापनपौत्रस्याहीकाम-  
पुत्रस्य गिदलियस्य सङ्गे रक्तक्षेनाध्यक्षेण निवृष्टरदनेन निहितान्  
९ सर्वप्राणिनो भाववादिनं यिरिमियं नैरियसुतं बाहुकस्त्रादाय सदाप्रभो  
र्वाक्येऽनवधानात् मिसरदेशं प्रविविशुस्तमनहैषच्च प्रापुः ।

तत्र तफनहेषे सदाप्रभोरिदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत्, तं च  
करेण क्तिपयान् वृहत्स्तरान् आदाय तफनहेषस्याजप्रासादस्य ६  
प्रवेशस्यान् इष्टकाचितिसन्निधाने लेपनीयचूर्णमध्ये यिह्वदीयनराणां  
साक्षात्त्रिगृह, तांस्च वद, इस्त्रायेत ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह, १०  
पश्यतानाययिव्याम्यहं द्रूतैः खीयसेवकां ।

बाबिलीयमहीयालं निबूखद्रित्यस्त्राभिधं ॥

एतेषां मन्त्रिगृहानाम् उपरिष्टान्महाइमनां ।

मया सिंहासनं तस्य राज्ञः संस्यापयिष्यते ।

एतेषामुपरिष्टात् स खवितानं तनिष्यति ॥

आगत्य मिसरं देशं स तदा दण्डयिष्यति । ११

स मत्वा भाजनं मत्वा खड़े खड़स्य भाजनं ।

प्रवासे च प्रवासस्य पाचं समर्पयिष्यति ॥

मिस्त्रीयदेवगेहेषु वक्त्रं प्रज्वलयाम्यहं । १२

तेन स तानि सम्भाह्य देवान् प्रवासयिष्यति ॥

विवर्त्यति यद्वच्च खवस्त्रं मेषपालकः ।

स इमं मिसरं देशं तददृ विवर्त्यिष्यति ।

तन्मध्याच्च पुनर्वारं कुप्रलं निष्क्रमिष्यति ॥

खम्भान् मिसरदेशस्य सूर्यपूर्णाः स भद्रत्यति । १३

मिस्रोयदेवगेहानि वक्त्रिसाच्च करिष्यति ॥

## 44

### ४४ चतुर्थ्यारिंशोऽध्यायः ।

१ देवपूजाकृते यिह्वदाथा विनाशस्य भावोक्तिः ११ मिसरदेशे प्रवाभिनो जनानधि  
भावोक्तिः १५ यिह्वदीयानां मनःकाठिन्यं २० तत्सादु यिरिमियेण तेषां तिरन्तरं  
२४ सर्वान् प्रति पुनर्स्तिरखरणं २५ मिसरदेशस्य राज्ञो रिपुकरे समर्पणस्त्रुचका  
भावोक्तिः ।

मिग्देल-तफनहेष-मोफ-पश्चोष-देशनिवासिनो ये सर्वे यिह्वदीय- १  
जना मिसरदेशे न्यवसन् तानधीदं वाक्यं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत्,  
यथा, इस्त्रायेत ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यं भाषते, यिरुपालमि २  
यिह्वदादेशस्य सर्वनगरेषु च यत् छत्रस्मै अमङ्गलं मया वर्त्तिं तदृ  
यूर्ध्यं दृष्टवन्तः, पश्यत तान्यदोच्चिन्नानि विद्यन्ते कोऽपि तत्र न निव-  
सति । तत्कारणं मत्क्रीधनार्थं तेषां कृतं कदाचरणं, फलतस्ते यूर्ध्यं ३

युग्मतपितामहाच्च यान् न क्षातवन्तस्तेषाम् इतरदेवानां सेवमाय ता-  
४ नुदिश्य धूपदाहनाय च ते गताः । मया चातन्त्रिणा खोयदासान् स-  
व्वान् भाववादिनो युग्मदक्तिकं प्रहित्यावादि, यूयं मया गर्हितम् एतद्  
५ दृश्यं कर्म मा कुरुतेर्ति । ते त्वितरदेवानुदिश्य धूपदाहनादिकदाचा-  
६ रात्रिवर्तनाय न शुश्रुवः कर्णपातञ्ज न चक्रिरे । तस्मान्मम रोषः कोप-  
स्वावतारितो यिङ्गदाया नगरेषु यिङ्गशालमच्च मार्गेषु प्रज्ञलितच्च तत-  
७ स्तान्युच्छिन्नानि अंसितानि चाभवन् आदापि च सन्ति । अतोऽयुनेष्वा-  
येल ईश्वरो वाहिनीनाम् ईश्वरः सदाप्रभुरित्यमाह, युग्माकं कोऽपि शेषो  
यथा न रक्षेत तथैव यिङ्गदाया मध्यान्नरन्तीबालकस्तन्यपार्यग्नि-  
८ शून् क्षेत्रियतुं कुतो यूयं स्वप्राणानां रिषद्भम् एतां महतों दुष्क्रियां  
९ कुरुथ ? कुतः स्वहस्तानां क्रियाभिर्मां कोपयथ, प्रवासार्थच्च यत्रागताः  
१० स्य तस्मिन् मिसरदेशे किमर्थम् इतरदेवान् उदिश्य धूपं दाहयथ ?  
अनेन युग्माकम् उच्छेदः समाविष्यति यूयच्च प्रथियाः सर्वजातीनां शाय-  
११ गिन्दास्यदानि भविष्यथ । यिङ्गदादेशे यिङ्गशालमो मार्गेषु च या अ-  
क्रियन्त ता युग्मतपितृणां दुष्क्रिया यिङ्गदीयराजानाच्च दुष्क्रियास्त-  
दीययोगिताच्च दुष्क्रिया युग्माकच्च दुष्क्रिया युग्मद्वार्याणाच्च दुष्क्रिया  
१२ यूयं किं विस्मृतवन्तः ? इमेऽयापि न चूर्णा न वा भीताः, युग्मसमक्षं  
युग्मदीयपूर्वपुरुषाणाच्च समक्षं मया या स्यापिता मम तां व्यवस्थां  
तान् विधीर्ण्य नैवाचरन्ति ।

१३ अतो हेतोरिस्वायेल ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह, पश्यता-  
हम् अमङ्गलाय क्षत्त्वयिङ्गदाया उच्छेदाय च युग्मासु स्थिरदृष्टिं करि-  
१४ ष्यामि । यिङ्गदायाच्च ये शेषजनाः प्रवासार्थं मिसरदेशं प्रवेष्युम् उन्मुखा  
अभवत्स्वानहम् आदास्ये ते निःशेषं विनन्दयन्ति सर्वे च तत्र मिसरदेशे  
प्रतिष्यन्ति चुप्रा महान्तस्य खड्गद्वाधाभ्यां निःशेषं विनन्दयन्ति खड्गद्वाधाभ्यां  
१५ मरिष्यन्ति शायोच्छेदाभिसम्पातलज्जास्यदानि भविष्यन्ति च । यथा  
चाहं यिङ्गशालमनिवासिनाम् उच्चितदण्डं क्षतवान् तथैवासिक्षुन्ना-  
१६ रीभि मिसरदेशनिवासिनाम् उच्चितदण्डं विधास्यामि । मिसरदेशे  
प्रवासार्थं तत्रविद्यानां यिङ्गदायाः शेषजनानां प्रजायितो रक्षितो  
वा कोऽपि न भविष्यति, वत्र यिङ्गदादेशे वासार्थं पुनर्गन्तुं ते मनांसि  
प्रवर्तयन्ति तत्र कतिपयप्रत्यायितजनेभ्योऽपरे केऽपि न परावर्तिष्यन्ते ।

१७ ततोऽयुग्माकं वेषित इतरदेवानुदिश्य धूपदाहं कुर्वन्तीत्यभिज्ञाः

सर्वे पुरुषास्तत्र दण्डायमानाः सर्वा योगितस्य महाब्रेव सभा मिसर-  
पश्चोष-देशनिवासिनः सर्वे जनास्त्र यिरिमियम् ऊचु यथा, त्वं सदा- १६  
प्रभो नामास्तान् यद् वाक्यं गदितवान् तव तस्मिन् वाक्ये वयम् अव-  
धानं न करिष्यामहे । परन्त्वस्माकं वक्त्राद् यद्यज्ञिः स्तं तत्तदाक्यानु- १७  
यायि कर्मावश्यं करिष्यमोऽर्थतो योमराज्ञीम् उद्दिश्य धूपदाहं पेयनैवे-  
द्यदानस्त्र करिष्यामः, यतो यिङ्गदादेशस्य नगरेषु यिरुशालमो मार्गेषु  
चासामिसरसदीयपिण्डभीराजभि मुख्यनरैस्त्र तदेवाक्रियत तदा पूर्वैस्त्-  
सानाम् अस्माकं मङ्गलमासीत् दृष्टिपथे क्रिमप्यमङ्गलं गाविद्यत । यस्मिन् १८  
काले तु वयं तां योमराज्ञीम् उद्दिश्य धूपदाहनात् पेयनैवेद्यदानाच्च  
निवृत्तास्तमारभ्यास्माकं सर्वस्याभावो जातो वयस्त्रासिन्दृधाभ्यां क्षीया-  
महे । परन्तु वयं चेद् योमराज्ञीम् उद्दिश्य धूपदाहं पेयनैवेद्यद्वच्छत- १९  
वयस्तर्हि किम् अस्मत्यतीनां साहाय्यं विना ताम् उद्दिश्यास्माभिः पूर्पान्  
निर्माय तस्याः प्रतिमाः कल्पितास्तस्मै पेयनैवेद्यानि च दत्तानि ?

ये पुरुषा या योगितः सर्वे च ये जना यिरिमियाय तदृतरं दत्तव- २०  
न्तस्तान् सर्वान् जनान् स जगाद्, यिङ्गदाया नगरेषु यिरुशालमो मा- २१  
र्गेषु च यद् धूपदाहनं युग्माभि र्युग्मतिष्ठभि युग्माकं राजभि युग्माकं  
मुख्यनरै देशवासिजनैस्त्र क्षतं तदेव सदाप्रभः किं न स्मृतवान् ? तदेव  
च किं न तस्य चित्त उदितं ? युग्माकं क्रियाणां दुष्टता युग्मदनुष्ठितो २२  
गर्हणीयाचारस्त्र सदाप्रभुना सोऽन्न नाशक्यत तस्माद् अद्य यथास्ति तथा  
युग्माकं देश उच्चिन्नो विनष्टः शस्त्रो निवासिवर्जितस्त्र जातः । यूयं धूप- २३  
दाहं क्षतवन्तः सदाप्रभोः प्रातिकूल्येन पापं क्षतवन्तः सदाप्रभो वाच्यव-  
धानं न क्षतवन्तस्तस्य व्यवस्थां विधीन् प्रभागवाक्यानि च नाचरितवन्त-  
स्तलरणादेव यथाद्यास्ति तथा विपत्तिरियं युग्मान् आकान्तवती ।

अनन्तरं विरिमियः सर्वान् जनान् सर्वा योगितस्त्र जगाद्, भो २४  
मिसरदेशस्या यिङ्गदीयजनाः सर्वे यूयं सदाप्रभो वाक्यं पूर्णुत । इस्ता- २५  
येत् ईश्वरो वाहिनीनां सदाप्रभुरित्यमाह, यथा, हे नरा नार्यस्त्र, योम-  
राज्ञीम् उद्दिश्य धूपदाहे पेयनैवेद्यदाने चास्माभि र्यानि व्रतानि प्रतिश्रु-  
तानि तान्येव साधयिष्यत इति युग्मदक्षेत्रव्यतीयते युग्मत्वादैश्चानुष्ठीयते । यूयं  
खत्रतानि स्थिरीकरिष्यथ खत्रतानि च साधयिष्यथेति निश्चितं । अतो २६  
भो मिसरदेशवासिनो यिङ्गदीयजनाः सर्वे यूयं सदाप्रभो वाक्यं पूर्णुत,  
सदाप्रभुराह खीयमहानाम्नाहं श्रेपे क्षत्खमिसरदेशे कुञ्चापि कोऽयि

यिह्वदीयनरः प्रभुः सदाप्रभु जीवतीति शस्तुं खवक्षेण मम नाम पुनर्भै-  
१७ वेचारविष्यति । पश्याहममङ्गलाय न च मङ्गलाय तेषु जागरूको भवि-  
यामि यावन्तस्य यिह्वदीयजना मिसरदेशे सन्ति ते सर्वे निःशेषं यावद्  
१८ असित्तुधाभ्यां विनच्यन्ति । असितो रक्षिताः खल्ये जना मिसरदेशाद्  
यिह्वदादेशं प्रथागमिष्यन्ति । ततो मम तेषाच्च मध्ये क्षस्य वाक्यं स्थिरीभ-  
विष्यति तन्मिसरदेशे प्रवासार्थं तत्त्वविद्यै यिह्वदायाः सर्वैः शेषजनै  
र्जायिष्यते ।

१९ युग्मानधि ममामङ्गलावहानि वाक्यानि स्थिरीभविष्यन्तीति यथा  
यूयं जानीयात तदर्थमहम् अत्र स्थाने युग्माकं दण्डं विधास्याम्येतस्य  
२० युग्मनिमित्तकं चिक्कमेतद् भविष्यतीति सदाप्रभुराह । पश्यत यिह्व-  
दीयराजः सिदिकियो यद्वन्मया तद्वेषिणस्तत्त्वाणनाशार्थिनस्य वावि-  
लोयराजस्य निबूखनित्सरस्य करे समर्पितस्तदनिस्त्रीयराजः फि-  
रौन्-हफ्तो मया तद्वेषिणां करेषु तत्त्वाणनाशार्थिनाच्च करेषु समर्प-  
यिष्यते, इति सदाप्रभुराह ।

## 45

## ४५ पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ।

बाहुकस्य भवात् तं प्रति यिरिमियस्योपदेशं सान्त्वनच्च ।

१ यिह्वदीयराजस्य योग्यिष्यसुतस्य यिह्वोयाकीमस्य राजतस्य चतुर्थवत्सरे  
यदा नेरियस्य पुक्षो बाहुको यिरिमियस्य वक्षाद् एतानि सर्वाणि  
वाक्यानि पठयवन् पुस्तकेऽलिखत् तदा भाववादी यिरिमियस्तुं यद् वा-  
२ क्यम् अवादीत् तदिदं, यथा, हे बाहुक, त्वामधीस्वायेत्तु ईश्वरः सदा-  
प्रभुरित्यमाह,

३ त्वयोक्त्वं हा यथायां मे खेदं युद्धक्ते सदाप्रभुः ।  
दीर्घाच्छासादहं आन्तो नैव प्राप्नोमि निर्वृतिं ॥

४ अतस्वं तमिदं ब्रूहि वदतीत्यं सदाप्रभुः ।

मया यन्निर्मितं पश्य तन्मयेत्ताटविष्यते ।

मया यद् रोपितं तच्च मयैवोच्चुलयिष्यते ।

अर्थतः कृत्खदेशोऽयं मया विष्वंसविष्यते ॥

५ खक्षते त्वच्च माहात्म्यं किं काङ्गे मैव काङ्गं तत् ।

पश्याहं वर्त्तयिष्यामि सर्वप्राणिव्यमङ्गलां ॥

वाक्यं सदाप्रभोरेतत् त्वन्तु यच्चैव यास्यसि ।  
तत्र सर्वत्र दास्यामि त्वत्वाणां तत्र लोम्भ्रवत् ॥

## 46 ४६ षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ।

१ फरातनदीतीरे राज्ञः फिरौणः सेनायाः पराजयस्य भविष्यद्वाक्यं १२ निबूखलित्-  
सरेण मिसरदेशस्य पराजयस्य भविष्यद्वाक्यं २३ याकूबवंशं प्रतोच्चरस्य सान्त्वना-  
वाक्यवत् ।

परजातीरधि भाववादिनं विश्वमियं प्रति प्रादुर्भूतं सदाप्रभो वाक्यं । १  
मिसरदेशस्य भाग्यं । २

यिह्वदीयराजस्य योशियसुतस्य यिह्वायाकीमस्य राजत्वस्य चतुर्धवत्सरे  
फरातनदीतीरस्यकर्मीश उपस्थिता मिस्त्रीयराजस्य फिरौण-मिखो यां  
वाहिनी बाबिलीयराजेन निबूखलित्सरेण पराजिये तामधि ।

पालकं चर्मं चादङ्गं युद्धार्थचोपतिष्ठत । ३

रथे याजयताम्बाच्च हयारुषाः प्रगच्छत । ४

तिष्ठधं सशिरस्ताणा मृष्टशूलाः सुवर्मितः ॥ ५

किमर्थं ते मया दृष्टाः शङ्कमानाः पराडसुखाः ।

वीरास्तेषाच्च सम्पिष्टाः प्रद्रवन्त्याश्रयार्थिनः ।

खट्टिच्छैककृत्वोऽपि न प्रव्यावर्त्यन्ति ते ।

आशङ्कास्ति चतुर्दिक्कु ब्रोतीदं सदाप्रभुः ॥ ६

द्रुतगाम्याश्रयं प्राप्तं रक्षां वीरो न शक्षति ।

सखलित्वा ते पतिष्ठन्त्युदीच्छां फ्रातसरित्तटे ॥

नीलाख्यनदसङ्काशे योऽयमायाति को नु सः । ७

उत्क्षयन्ते हि तस्यापः द्वेतसामनुरूपतः ॥

मिसरोऽयं समायाति नीलाख्यनदोपमः ।

उत्क्षयन्ते च तोयानि द्वेतसामनुरूपतः ॥

स ब्रूतेऽहं प्रयास्यामि क्षादयिष्यामि भूतलं ।

पुरो विनाशयिष्यामि तग्निवासिजनैः सह ॥

हे हया यूयमायात हे रथा धावतेन्मदाः ।

प्रगच्छन्तु महावीराः कूणपूटीयचर्मिणः ।

धनुर्विस्कारयन्तच्च लूदीयाच्चापधारिणः ॥

- १० दिवसोऽयं प्रभोरेव वाहृनीनां सदाप्रभोः ।  
दिवसो दण्डानाय वैरिणा वैरशुद्धये ॥  
तप्यति यसमानोऽसि भूरिरक्तच्च पास्यति ।  
यतो हेतोः प्रभोरेव वाहृनीनां सदाप्रभोः ।  
उदीचां फ्रात्सरित्तीरे तदा यज्ञो भविष्यति ॥
- ११ अनृष्टे मिसराख्याते कन्ये गिलियदं ब्रज ।  
रोगघ्नं तरुनिर्यासं तदेशीयं गृह्णाय च ॥  
बड़ौषधप्रयोगले विफलस्तु भविष्यति ।  
नैव यास्यति वा सिद्धिं त्वदीयवणरोपणं ॥
- १२ तावकीनायमानस्य वार्तां श्रीष्टिं जातयः  
तावकीनार्त्तरावच्च पूर्विष्यति मेदिनीं ॥  
वीरोपरि यतो वीरः सखलनं प्रगमिष्यति ।  
उभयोरेककाले च प्रतनं सम्भविष्यति ॥
- १३ मिसरदेशस्य पराजयार्थं बाबिलीयराजस्य निबूखदित्परस्यागमन-  
मधि सदाप्रभु भाववादिनं यिरिमिथं प्रति यद् वाक्यं जगाद तस्य  
शृतान्तोऽयं ।
- १४ आख्यातेदं मिसर्देशे मिश्रोले च विद्योषत ।  
मोक्षे तफनहेष्ये च वार्तामेतां विद्योषत ॥  
इत्यं ब्रूत च तिष्ठ त्वम् आत्मानं सञ्जितं कुरु ।  
कृपाणस्वच्छतुर्दिँचु सकलं ग्रसते यतः ॥
- १५ विक्षिसोऽभूत् कुतो हेतो वीरद्वयगगस्तव ।  
स न तस्यो यतो हेतोल्लमभ्याहन् सदाप्रभुः ॥
- १६ बहवः सखालितात्तेन प्रतवेकोऽपरोपरि ।  
ते वदन्ति समुच्चिष्ठ घातिखड्डस्य समुखात् ।  
स्वजनान् जन्मदेशच्च गमिष्यामो वयं पुनः ॥
- १७ ते तचेदच्च द्योषन्ति मिथ्योयवृपतिः फिरौन् ।  
शब्दमाचो यतस्तेन समयो व्यतिचक्षमे ॥
- १८ सेनाध्यक्षपरेशाख्यो राजेदं भाषते वचः ।  
यदि जीवाम्यहं तर्हि स विजेतागमिष्यति ।  
तावोरिव गिरिश्चेष्टः कर्मिलो वार्णवान्तिकः ॥
- १९ मिसर्वासिनि कन्ये त्वं दास्यार्थं समृतिं कुरु ।

- नष्टं दग्धं यतो मोक्षं निर्जनस्त्र भविष्यति ॥ १०  
 प्रतिभाति मिसर्नैदृष्टू गोवत्सेव सुरूपिणी ।  
 उदीचीतः समायाति समायाति विदारकः ॥  
 तन्मध्ये ये च वर्तन्ते तस्या वेतनजीविनः । ११  
 योङ्गारस्तेऽपि गोवत्सा गोगीष्ठे पौषिता इव ॥  
 तेऽपि पराङ्गुखीभूय न स्थित्वेकत्र दुद्रुवुः ।  
 नाशदिनं यज्ञप्राप्तेः कालस्त्वान् यत च्छाक्रमीत् ॥  
 भुजङ्गेनेव शब्दस्त्र तथा शब्द उदीर्थते । १२  
 यतो हेतिः समायान्यरुद्यः सैन्यसमन्विताः ।  
 चाक्राम्यन्ति कुठारैच्च तां ते दृश्यच्छिदो यथा ॥  
 कर्त्तव्यन्ति वनं तस्या ब्रवीतोदं सदाप्रभुः । १३  
 अमेद्यं भाव्यरण्यं तत् शलभेभ्यस्तु शत्रवः ।  
 बहवः सन्ति तेषां सञ्ज्ञा ज्ञातुं न शक्यते ॥  
 कुमारी मिसराख्याता लज्जापन्ना भविष्यति । १४  
 उत्तरीयमनुष्याणां हस्ते सा चार्पयिष्यते ॥  
 इखायेलो य ईशः स वाहिनीनां सदाप्रभुः । १५  
 ब्रूते पश्याहमासीने देवाय नोनिवासिने ।  
 फिरौणे मिसरे तस्या देवराजगणाय च ।  
 फिरौणे तच्छ्रतेभ्यस्त्र प्रदास्याम्युचितं यत्तं ॥  
 अहं तान् अर्पयिष्यामि प्राणनाशार्थिनां करे । १६  
 निबूखद्रित्सरस्यैव बाबिलीयमहीपतेः ।  
 तद्वानाच्च हस्तेषु ततः पश्चात् मिसर् पुनः ।  
 अावत्स्यते यथा पूर्वम् इत्यमाह सदाप्रभुः ॥  
 त्वच्च मा साध्यसं गच्छ हे याकूब् मम किङ्कर । १७  
 इखायेल् त्वच्च नैराश्यं मैव याहि कथच्चन ॥  
 यतः पश्याहमेव तां तारयिष्यामि दूरतः ।  
 त्वदंशांच्चोङ्गरिष्यामि तेषां प्रवासदेशतः ॥  
 प्रत्यावर्त्तिष्यते याकूब् विआमज्ञापभोद्यते ।  
 वसन्तं तच्च निःशङ्कं कोऽपि नोद्वेजयिष्यति ॥  
 मैव त्वं साध्यसं गच्छ हे याकूब् मम किङ्कर । १८  
 सदाप्रभुरिदं वक्ति तव सज्जी यतो ऽस्म्यहं ॥

त्वं यासां परजातीनां मथे व्यक्तीर्थ्यथा मया ।  
सकलानां मया तासां सर्वनाशो विधास्यते ।  
तत्रैव सर्वनाशस्तु नहि कारिष्यते मया ॥  
शास्ति विचारसिद्धैव तुभ्यं दायिष्यते मया ।  
सर्वथा शास्ति हीनन्तु त्वां न ग्रन्थोमि रक्षितुं ॥

47

४७ सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ।

पिलेष्टीयानां नाशस्य भविष्यद्वचनं ।

- १ फिरौया घःसायाः पराजयस्य पूर्वं पिलेष्टीयानधि सदाप्रभो र्यद्  
वाक्यं भाववादिनं यिरिमियं प्रति प्रादुरभूत् तद्वृत्तान्तोऽयं ।
- २ सदाप्रभुरिदं ब्रूते पश्यायान्त्याप उत्तरात् ।  
ता भूत्वा स्त्रीत आप्नायाप्नावविष्यन्ति नौदृतं ।  
तदापूरकवल्लुनि सपौराणि पुराणि च ॥
- ३ क्रन्दनच्च करिष्यन्ति तदा तत्रवसानवाः ।  
उच्चैश्च विलपिष्यन्ति सर्वे देशनिवासिनः ॥
- ४ तदीरणां खुशावतैः समुत्तादितगर्जनात् ।  
तत्रयानाच्च निर्दीपात् तत्त्वक्राणाच्च शब्दतः ।  
ताताः श्लायकर्णीभूता न दद्यन्ति निजात्मजान् ॥
- ५ यतः सर्वपिलेष्टीयजनानां खूदनाय हि ।  
सोरसीदोनयोः पुर्योलयोः शेषोपकारिणां ।  
सकलानाच्च नाशाय दिनं तदागमिष्यति ॥
- ६ यतो हेतोः पिलेष्टीयान् उच्छेद्यति सदाप्रभुः ।  
क्लहोर्दीपस्य क्षतखच्च शेषं विनाशयिष्यति ॥
- ७ घःसा यास्यति मुहुरत्म् अखिलोनच्च लुप्ततां ।  
शेषवलात्मभूमेच्च दशां धाप्तयति ताटशर्णैः ।  
कतिक्रांत्वमात्मानं कुरुषे क्षतविद्धतां ॥
- ८ कतिकालम् अप्तान्तर्लवं खास्यस्यसे सदाप्रभोः ।  
उपाश्रय निजं कोषं प्रशास्य नीरवो भव ॥
- ९ आः कथं स भवेच्छान्त आदिद्वत् तं सदाप्रभुः ।  
अखिलोनेऽविवक्षे चाजिज्ञपत् तत्त्वं वर्त्तितुं ॥

# 48 ४८ अष्टाव्यायः ।

गर्वनिभयत्वात्मस्वाधानाम् ईश्वरीयलोकनिन्दायास्य चेतो मौथाबस्य दण्डस्य भवि-  
ष्यद्वाक्यं श्रेष्ठे तस्य मुक्ते भविष्यद्वचनम् ।

मौथाबस्य भाग्यं ।

१

इस्तायेलीश्वरो ब्रूते वाहिनीनां सदाप्रभुः ।  
हाहाकारो निबो दीयो यस्मादुच्चेत्यते निबुः ॥  
धारिष्यते विषयैऽच लज्जितं किरियाथयिम् ।  
भविष्यत्वस्थिरं चासात् लज्जापवच्च मिष्टगवं ॥  
इतःपस्यान्मोयाबस्य प्रशंसा न भविष्यति ।  
हिष्टबोने तस्य हिंसायै युक्तिः कारिष्यते जनैः ।  
आयात कर्त्तयिष्याभस्तं जातीनां गणाद् वयं ॥  
हे मद्मेन लमेवापि सम्भविष्यसि नीरवं ।  
तव पस्यात् कृपाण्यस्य गमनं प्रकरिष्यति ॥  
हौरोणायिमतः शब्दे रोदनस्य निश्चयते ।  
सर्वनाशो महाभङ्ग एवास्माकमभूदिति ॥  
मौयाबो भश्च एवेति शिश्रूनां श्रूयते रवः ॥  
लूहीतगामिनः पाञ्चाय येनादोहन्ति वर्त्मना ।  
तत्रादोहन्ति तैः सार्वं कन्दनं कन्दनात् परं ॥  
येन पथावरोहन्ति हौरोणायिमगामिनः ।  
तत्र भङ्गप्रणादानां क्लेष्टणां श्रूयते रवः ॥  
यूयं पलायनं कृत्वा स्वप्राणान् परिस्त्रवत् ।  
भवत प्रान्तरस्यस्य तेजोहीनतरोः समाः ॥  
त्वं स्वकर्मसु विश्वासं स्त्रीयकोषेषु चाकरोः ।  
तस्माद् धारिष्यसे त्वच्च किमोश्च प्रवासितः ।  
सार्वं स्वयाजकाथद्यै देशतो निर्गमिष्यति ॥  
उपस्यास्यति सर्वाणि नगराणि विनाशकः ।  
युरं रक्षिष्यते नैकं निम्नभूमि विनड्यति ।  
समभूः प्राप्यति ध्वंसम् इत्यमाह सदाप्रभुः ॥  
पतञ्च दत्त मौयाबे स पतन् प्रपतिष्यति ।  
ततुराणि विनड्यन्ति कोऽपि तत्र न वत्यति ॥

२

३

४

५

६

७

८

९

- १० स प्रतीयः स प्रैथित्यं कुर्यात् कार्यं सदाप्रभोः ।  
स इत्ते निजखड़ द्यौ रक्षप्रतान्निवारयेत् ॥
- ११ मोयाबः खस्य आवाल्यात् खक्षलोपरि सुस्थिरः ।  
अक्षिसः पात्रतः पात्रे न च दास्यदशां गतः ।  
तहस्तादेऽव्यापि तन्निष्ठलदूर्ध्या विकृतो नहि ॥
- १२ तस्मात् सदाप्रभु ब्रूते पश्यागच्छन्ति वासराः ।  
येष्वहं प्रेषयिष्यामि भाण्डायापारिमानवान् ।  
ते न्युञ्जीकृत्य तद्वाण्डान् रिक्ता भड्यति तल्कुतुः ॥
- १३ यथा लज्जित इस्तावेलवंशो वैष्टेल आश्रवात् ।  
किमोणादेव मोयाबस्था लज्जासवास्यति ॥
- १४ वयं वीरा बलिष्ठाच्च युद्धायेति वदेत किं ।  
मोयाब् नद्यस्यति धूमस्य ततुरीणाम् उदेष्यति ॥
- १५ उल्कुष्टांशस्य तद्यूनाम् आघातायावरोक्ष्यति ।  
वाहिनीनां प्रभु यस्य नाम राजा स वक्ति तत् ॥
- १६ मोयाबस्य समुच्छेदः समुपागन्तुनुद्यतः ।  
अतितूर्णच्च तं तस्य दौर्गव्यमनुधावति ॥
- १७ हे जनास्तच्चतुर्दिक्ष्याः सर्वे तं परिश्रेष्ठत ।  
सर्वे तद्वामवेत्तारो ब्रूत यूयमिदं वचः ।
- १८ कथं भग्नो वली दण्डो राजयष्टिच्च प्रोभना ॥  
हे दीबोनाभिधे कन्ये सुखं निवासकारिणि ।
- १९ अवरोह निजैश्चर्यात् मरुस्थाने निषीद च ॥  
आकमिष्यति यस्मात् त्वां मोयाबस्य विनाशकः ।
- २० दृष्टस्थानानि सर्वाणि तव स ष्वंसयिष्यति ॥  
तिष्ठन्ती पथि वीक्षस्व हे अर्दोयेष्वासिनि ।
- २१ पलायिनं द्रवन्तीच्च किमभूदिति एच्छ च ॥  
लज्जापद्मोऽस्ति मोयाबः स भग्नोऽभवद् यतः ।
- २२ आवयतार्तनादच्च कुरुध्वच्छोच्चरोदनं ।  
वदतार्णीनतीरे च मोयाबो ष्वंसितोऽभवत् ॥
- २३ विचारसाधको दण्डः समभूमिम् उपाकमीत् ।  
हेत्तोनं यहसच्चापि मेषातनामिकां पुरीं ॥
- २४ दिबोनच्च निवृच्चापि वैतदिवलघायिम् ।

किरियाथयिमं वैत्-गामूलं वैत्-मायुनं ॥	२६
किरियोतच्च बस्त्राच्च मोयावस्य पुराणि सः ।	२४
दूरवर्तीनि सर्वाणि निकटस्थानि चाक्रमीत् ॥	
पृष्ठज्ञं क्षिङ्गं भुजो भग्नो मोयावस्त्रेति वाक् प्रभोः ॥	२५
मत्तं कुरुत तं यस्मात् सोऽतिदृप्तः प्रभुं प्रति ।	२६
मोयाबोऽपि स्ववान्ते हि लुठन् छास्यो भविष्यति ॥	
इस्यायेत् पुरा त्वं किं नोपहास्यममन्यथाः ।	२०
स किं चौर्यक्षतां मध्ये धृतो यत् त्वं स्वभाषणे ।	
सर्वदैव तमुद्दिश्याकुरुथा मूर्ढचालनं ॥	
त्वजत् स्वपुरी यूयं हि मोयावनिवासिनः ।	१८
दरीमुखस्य पारे च वासनीडकपोतवत् ।	
भूत्वा यूयं कुरुध्वं हि शैलं स्वसतिस्थलं ॥	
मोयावस्य वयं दर्पम् अश्रौयातीव दर्पिणः ।	२५
गर्वं तस्याभिमानच्च धर्घं चित्तोद्भवति तथा ॥	
प्रभु ब्रवीयहं जाने निर्मूलां तस्य चण्डतां ।	२०
गर्वातीक्ष्य कार्ये च तासां स्मैर्यविहीनतां ॥	
मोयावस्थहं तस्मात् करिष्ये परिदेवनं ।	२१
मोयावस्त्रैव साकल्ये करिष्यामि च रोदनं ।	
कीरहेरश्वासिष्वार्त्तरावस्योद्भविष्यति ॥	
यासेईयविलापेन सिवमाया गोक्तनीलते ।	२२
त्वामहं विलपिष्यामि तेष्वत्तन्तवोऽर्णवं ।	
चायासेराण्वाद् यासा किन्तु तत्फलसङ्कृहं ।	
त्वद्वाचाच्यनच्चापि ध्वंसकारक चाक्रमीत् ॥	
चानन्दो हृत उद्यानाद् हर्षो मोयावदेशतः ।	२३
ब्राह्माकुण्डे रसस्यापि स्ववर्णं वारितं मया ॥	
ब्राह्माणां हर्षनादेन न भविष्यति मर्दनं ।	
यो भविष्यति नादः स न स नादो भविष्यति ॥	
हिश्वेनस्य च चीकाराद् रावः कारिष्यते जनैः ।	२५
स इलीयालिपर्यन्तं यह्वसच्च व्यशिष्यते ॥	
पुनः सोयरमारभ्य हेदोणैमं स यास्यति ।	
चिनुकायाच्छिह्नायण्या उच्चहम्भारवो यथा ।	

यत ऊर्धो भविष्यन्ति निमीमस्यसरांस्यपि ॥  
 ३५ उच्चस्यानं प्रगच्छन्त देवेभ्यो धूपदाहकं ।  
 मनुष्यं संहरिष्यामि मोयाबादिति वाक् प्रभोः ।  
 ३६ तस्माद् घनति वंशीव मोयाबे हृदयं सम ।  
 हृन्मे घनति वंशीव कीरहैरश्वासिषु ।  
 तैरुपार्जितविच्चानां प्रेषी नष्टोऽभवद् यतः ॥  
 ३७ सर्वेषां मुण्डितो मुण्डः सर्वेषां इसत्रु कर्त्तिं ।  
 सर्वेषां सद्गतौ हस्तौ बद्धशाश्वाम्बरा कटिः ॥  
 ३८ गृहएषेषु सर्वेषु हृषेषु सकलेषु च ।  
 मोयाबस्यैव साकल्यं दृश्यते प्रोक्षपूरितं ॥  
 यतोऽहमेव मोयाबं भगवान् भाजनं यथा ।  
 यस्मिन्न जायते प्रीतिरिति ब्रूते सदाप्रभुः ॥  
 ३९ आशा तस्य कथं भग्ना तस्माद् रुदन्ति तज्जनाः ।  
 कथं पराङ्मुखोभूतो मोयाबे लज्जते ततः ॥  
 तच्चतुर्दिक्खलोकानां सर्वेषां हसनारपदं ।  
 आशाभज्ञास्यदच्चापि मोयाबः समजायत ॥  
 ४० यस्मात् सदाप्रभु वक्ति पश्योत्कोशवदापतन् ।  
 मोयाबोपरि जेता स पक्षौ विस्तारविष्यति ॥  
 ४१ पुरं धारिष्यते सर्वं दुर्गं ह्वाहिष्यते तथा ।  
 गर्भव्ययातुरायाच्च योषितस्येतसा समं ।  
 मोयाबस्यापि वीराणां तदा चेतो भविष्यति ॥  
 ४२ उच्चेत्यते च मोयाबे जातिवर्गस्य मध्यतः ।  
 सदाप्रभो विरोधेन सोऽभिमान्यभवद् यतः ॥  
 ४३ निदुक्ताः सन्ति युधासु हे मोयाबनिवासिनः ।  
 त्रासो गर्त्तच्च पाशस्येति ब्रवीति सदाप्रभुः ॥  
 ४४ यः पलायिष्यते चासात् स गर्त्ते निपतिष्यति ।  
 य उत्थास्यति गर्त्ताच्च स पाशेन धरिष्यते ॥  
 अमुद्यिन्नेव मोयाबे फलदानस्य वत्सरं ।  
 यतोऽहं वर्त्तयिष्यामीत्यं ब्रवीति सदाप्रभुः ॥  
 हिष्प्रबोनस्याश्रयिष्यन्ते छायां ज्ञानाः पलायिनः ।  
 वक्षिल्लूद्रव्य हिष्प्रबोनात् शिखा सीहोनमध्यतः ।

मायावस्त्रैव गणहस्यं सर्वलोम यस्तिष्ठते ।  
 विरोधकादिवशस्य मत्स्तकायच्च धन्व्यति ॥  
 सन्तापस्त्रव मोयाव किमोश्शानश्शन् प्रजाः । ४६  
 तव पुत्रा गता दास्यं तव पुत्रस्य दासतां ॥  
 किन्तु पाञ्चालिकालेऽहं मोयावस्यापि दासतां । ४७  
 पुनर्निवर्त्तयिष्यामीति ब्रवीति सदाप्रभुः ॥

इति मोयावस्य विचारहत्तान्तः समाप्तः ।

## 49 ४९ ऊनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ।

१ अमोनवंशीयानधि मविष्यद्वाक्यं ३ इदोमसधि वाक्यं २३ दन्तशकमधि वाक्यं  
 १८ केदरहत्तारावधि वाक्यं २४ एलमसधि भविष्यद्वाक्यच्च ।

अमोनवंशीयानां भाग्यं । १

सदाप्रभुरिदं ब्रूत इस्यायेल् किम् चपुत्तकः ।  
 तस्योत्तराधिकारी वा कोऽपि किं नहि विद्यते ॥  
 कुतो मत्स्तमदेवेन गाददेशोऽधिभुज्यते ।  
 तत्पुरेषु किमर्थं वा तस्य प्रजाभिरुद्यते ॥  
 तस्मात् सदाप्रभु वैक्ति पश्यागच्छन्ति वासराः । २  
 येष्वमोनीयवंशानाम् चहं रब्बाभिधां पुरीं ।  
 समरस्त्रैव नादेन करिष्याम्यभिनादितां ॥  
 सा पुरी च समुच्छेदाद् चस्तराशि भविष्यति ।  
 तत्त्वान्यारुपपुर्यच्च धन्वन्ते वक्षिना तदा ॥  
 इस्यायेलोऽधिकारच्च हृतो यैरध्यभुज्यत ।  
 स तेषां भेद्यते द्रव्यमित्यमाह सदाप्रभुः ॥  
 रोदनं कुरु हिश्चेवान घयं नष्टं यतोऽभवत् । ३  
 यूयं क्रन्दत रब्बायाः कन्याः प्राणाम्बद्धाः कटौ ॥  
 कुरुच्चं स्तन आघातं गोष्ठेषु परिधावत ।  
 यतो याज्यधिपैः सार्ज्जं दास्यं यास्यति मत्स्तमः ॥  
 ज्ञाप्तसे निष्प्रभूमिः किं निष्प्रभूते विलीयते । ४  
 हे उन्मार्गप्रिये कन्ये को मामुपाक्रमिष्यति ।

- इत्यमुक्ता स्वकोषेषु विश्वासः क्रियते त्वया ॥  
 ५ भाषते तु प्रभुर्खां स वाहिनीनां सदाप्रभुः ।  
 पश्याहं त्वां करिष्यामि चासाकान्तां चतुर्दिशः ॥  
 यूयच्च विकरीष्य एकैकैः स्त्रीयसमुखं ।  
 जनान् पलायनानांस्य कोऽपि न संग्रहीष्यति ॥  
 ६ इतः पश्चादहं किन्चन्मोनवंशस्य दासतां ।  
 पुनर्निवर्त्य विष्यामीत्यं ब्रवीति सदाप्रभुः ॥  
 ० इदेमस्य भाग्यं ।  
 भाषते भारतीमेनां वाहिनीनां सदाप्रभुः ।  
 तैमने किमपि ज्ञानं शैषं किं विद्यते नहि ।  
 किं नष्टो धीमतां मन्त्रो ज्ञानं किं विजयं गतं ॥  
 ८ दिदानवासिनो यूयं कुरुष्वं प्रपलायनं ।  
 परिवृत्य कुरुष्वच्च वसतिं निम्नभूमिषु ॥  
 एघोवशं स्वविष्वंसं प्रापयिष्याम्यहं यतः ।  
 तस्मै पलप्रदानस्यानेष्यामि समयं मम ॥  
 ९ जात्रासञ्चयिनो लोकाञ्चेदायास्यन्त्वान्तिकं ।  
 तर्हि तैः पलशेषः किं नैवात्यस्यत कञ्चन ॥  
 चण्डायां यदि स्तेनैरकारिष्यत वाक्मः ।  
 तर्हि प्रयोगमाचा तैः किं नाकारिष्यत चक्षिः ॥  
 १० एघावन्तु करिष्याम्यहं निष्पत्तरूपम् ।  
 सकलान् विवरिष्यामि तस्य गूढनिधीनपि ॥  
 प्रच्छादयितुमात्मानं न कथच्चित् स प्रत्यति ।  
 वंशो धर्मसिद्धते तस्य नडुच्चन्ति तत्प्रहोदराः ।  
 तत्परिवासिनस्यापि नैवावस्थास्यते च सः ॥  
 ११ निजबालान् व्यजानायान् जोविष्यामि तानहं ।  
 तव या विधवा नार्था मयि ता विश्वसन्तु च ॥  
 १२ यतो हेतोरिदं वाक्यं व्याचहार सदाप्रभुः ।  
 पश्यैतद्वाजने येषां प्राणं नासीद् यथोचितं ।  
 ते पपुत्त्वन्तु निर्दीपः कथच्चित् किं भविष्यसि ।  
 न भविष्यसि निर्दीपस्वमवश्यं हि पास्यसि ॥  
 १३ यस्मात् सदाप्रभु ब्रूते स्वनामा शस्त्रवानहं ।

चासनिन्दामहस्थानं प्रसं वसा भविष्यति ।  
 निल्यं स्थास्त्वा जीर्णानि तस्याः सर्वपुराणि च ॥ १४  
 अश्वाव्येका मया वार्ता सदाप्रभोः समीपतः ।  
 जातीनां मध्य आज्ञेयं द्रूतेन प्रहिताभवत् ॥  
 मिलित्वा सकला यूयं तद्विरुद्धं प्रगच्छत ।  
 समुच्चिष्ठत सर्वे हि सङ्गामं कर्तुमुद्यताः ॥ १५  
 द्विदिष्यां पश्य जातीनां मध्ये त्वां द्वतवानहं ।  
 मनुष्याणां समाजे त्वम् अवचाता भविष्यसि ॥  
 त्वं खीयभीघणत्वेन चित्तोन्नत्या च मोहिता । १६  
 वसन्तो शैलभेदेषु भूधरायावलम्बिनी ॥  
 उच्चस्थाने यथोत्कोषः कृतनीडासि यद्यपि ।  
 तथापि त्वं ततः स्थानान्मयावतारयिष्यसे ।  
 भाषते भारतीमेनां खयमेव सदाप्रभुः ॥ १७  
 शून्यं भविष्यतीदीमं यः कञ्चित् तत्र यास्यति ।  
 स तद्विषेषु सीत्कारम् ईर्षयिष्यति विस्मितः ॥  
 सदाप्रभुरुदिं ब्रूते सिदोमामरयोर्हित्व । १८  
 तदासन्नपुरीणाच्चेव तद्भूमो भविष्यति ॥  
 तत्र स्थाने नरो वासं न करिष्यति कस्यन ।  
 नैव मानवसन्तानस्तं देशं वास्यिष्यते ॥  
 यद्वनाभरणारण्याद् उद्वच्छन् केशरी यथा । १९  
 जेता पश्य तथा वासम् अचलं तं गमिष्यति ॥  
 निमिषेण तदगाच्च द्राविष्याभ्यहं जनान् ।  
 मया यच्च मनोनीतः स तत्राधिकरिष्यते ॥  
 यतः को मम तुल्योऽस्ति वादो को वाक्येत मां ।  
 मम साद्वादवस्थातुं शक्तः को वास्ति प्रात्ककः ॥  
 इदोममधि निर्णीता मन्त्रणैव सदाप्रभोः । २०  
 तैमनावासिनस्त्वाधि कल्पितास्तस्य कल्पनाः ।  
 निष्ठाभ्यन्तां तदो हेतो युद्धाभिः सुसमाहितैः ॥  
 अवश्यं परिकर्त्त्वं तान् कनिष्ठा अजा अपि ।  
 अवश्यं वसतिस्तेवां तेषु लब्धा भविष्यति ॥  
 तेषां पातस्य शब्दाच्च धरा यास्यति वेपथुं । २१

- तेषां सूक्ष्मार्णवं यावच्चायते दोदनखरः ॥  
 ११ पश्येत्क्रोश इवोत्पव डयर्न स करिष्यति ।  
 वस्त्रायाच्चोपरि खीयौ पच्छी विल्लारविष्यति ॥  
 गर्भव्यथातुरायाच्च योषितचेतसा समं ।  
 इदोमस्यापि वीराणां तदा चेतो भविष्यति ॥  
 १२ दम्भेशकस्य भाग्यं ।  
 हमातस्यार्पदस्यापि कातरत्वं प्रतीयते ।  
 निश्चाशुभवार्त्तां तौ गतवन्तौ विलीनतां ।  
 उत्पन्नः सागरे द्वीभः शमितुच्चास्ति सोऽन्तमः ॥  
 २४ दम्भेशकपुरी लोकान्ता प्रद्वोतुं परिवर्तते ।  
 कम्यग्रस्ता सवन्तीवाक्रान्ता लोकार्त्तभिज्ञ सा ॥  
 २५ कथं त्वक्ता पुरी श्वाष्टा नगरी मम हृषदा ॥  
 २६ तस्मात् तस्याः पतिष्ठन्ति तरुणाः पुरुषोथिषु ।  
 योद्धारः सकलात्तस्याः ल्लभिष्यन्ते च तद्विनो ।  
 भाषते भारतीमेनां वाहिनीनां सदाप्रभुः ॥  
 २७ दम्भेशकस्य प्राचीरे मयाभि ज्वालयिष्यते ।  
 वेन्हदादस्य हर्माणि सोऽनलज्ञ यसिष्यति ॥  
 २८ बाबिलीयराजेन निबूखद्रित्सुरेण पराजितानां केदारादीनां हात्मे-  
 रीयराज्यानां भाग्यं । सदाप्रभुरित्यमाह,  
 उत्थाय केदरं यात प्राचानुच्छिन्त मानवान् ॥  
 १९ तेषामपक्षियन्तां हि द्रूष्ये साङ्घे पशुव्रजाः ।  
 तेषां यवनिकादीनि भाजनानि क्रमेलकाः ।  
 सकलान्येव नीयन्तां विपक्षैरात्मदृद्धये ।  
 समन्ताद् विद्यते चास इति तान् प्रति घोष्यतां ॥  
 २० प्रभुराह यत्तायधं हे हासोरनिवासिनः ।  
 द्रूरं द्रुत्वातिनिभूष्य स्थानमावसताश्रिताः ॥  
 यतो युधाशु बाबीलो निबूखद्रित्सुरो वृपः ।  
 मन्त्रणां द्रुतवानेकां कल्पितवांच कल्पनां ॥  
 २१ यूथमुत्थाय तां जातिम् उपाक्रामत सुस्थिरां ।  
 निवसन्तीं सुनिच्छिन्त कपाटार्गलवर्जितां ।  
 एषगेव कृतवासामिति ब्रूते सदाप्रभुः ॥

महाङ्गा लोठयिष्यन्ते तेषामित्येव वाक् प्रभेः । ११  
 तेषां गोमेषवृत्तच्च लोप्तमेव भविष्यति ॥  
 लूनप्सशून् चतुर्दिन्द्वयु विकरीष्यामि तान् जनान् ।  
 तेषाच्च सर्वपार्श्वेभ्यः समानेयाम्यमङ्गलं ॥  
 हात्होरं व्यालवासच्च नित्यं मह भविष्यति । १२  
 तत्र स्थाने नदी वासं न करिष्यति कस्तु ।  
 नैव मानवसन्तानस्तु देशं वाच्यविष्यते ॥

यिङ्गदीयराजस्य सिदिकियस्य राजत्वारम्भकाल एलाममधि सदाप्र- १३  
 भोर्यद् वाक्यं भाववादिनं यिरिमियं प्रति प्रादुरभृत् तदृत्तान्तोऽयं यथा,  
 भाषते भास्तीमेनां वाहिनीनां सदाप्रभुः । १४

पश्य भड्क्याम्यहं चाप्यम् एलामस्योर्जकारणं ॥  
 एलामस्य विरुद्धच्च योग्यः प्रान्तचतुष्ययात् । १५  
 वायुंचतुर आनाय्य तैः सर्वैरेव वायुभिः ।  
 तान् जनान् विकरीष्यामि तेनैलामाद् वहिष्यृतैः ।  
 नैरेनाश्रिता जाति नैका कुचाप्यवाप्त्वते ॥  
 एलामीयान् करिष्यामि समुखात् खीयवैरिणां । १६  
 प्राणनाशार्थिनाङ्गापि समुखात् साध्वसातुरान् ॥  
 अधिकं वर्त्तयिष्यामि जनेषु तेष्वमङ्गलं ।  
 अर्थतो मम कोपामिभिति ब्रूते सदाप्रभुः ॥  
 यावत्तेषाच्च निःशेषो नाशो न क्रियते मया ।  
 तावदेव क्षयाणो हि तेषां पञ्चात् प्रचेष्यते ॥  
 स्थापयिष्यत एलामे निजसिंहासनं मया । १७  
 उच्चेत्यन्ते ततो राजाधिपार्श्वेति प्रभो वैचः ॥  
 किञ्चु पाञ्चात्यकालेऽहम् एलामस्यापि दासतां । १८  
 पुन निवर्त्तयिष्यामीति ब्रवीति सदाप्रभुः ॥

१ जातीनां मध्य एतद्वि यूयमाखातुमह्य ।  
 घोषत ऋजमुत्तोख्य मैवापक्षुत्व घोषत ॥  
 ब्रूधं बाबिल् धृता ऋतो बेलस्तत्तो मिहोदकः ।  
 लच्छिता विग्रहास्तस्याखस्ता गर्हितमूर्त्यः ॥  
 २ उदीचोतो यतस्तस्या विपक्षा जातिरुद्धिता ।  
 सा च जनपदं तस्या मरुस्यानं करिष्यति ॥  
 तन्मध्ये वासकारी च नैव स्थास्यति कर्त्तव्य ।  
 पलाश्यापगमिष्यन्ति मनुष्याः पशुभिः सह ॥  
 ३ तेषु दिनेषु तस्मिंच्च काल (शत् प्रभो वर्चः) ।  
 इस्त्वायेलोयवंशीया यिह्वदीयाच्च तैः सह ।  
 एकत्रैवागमिष्यन्ति कन्दनच्च पदे पदे ।  
 करिष्यन्ते इनुसन्धानं स्वेष्टरस्य सदाप्रभोः ॥  
 ४ जिञ्चासिष्यन्ति सीयैनं सम्मुखीक्षय तत्पर्य ।  
 समाधात भविष्यामः समासक्ताः सदाप्रभौ ।  
 नियमेनैव निव्येन यो विस्तर्तुं न शक्यते ॥  
 ५ भासकीनप्रजा आसन् मेवा विनष्टुमुद्यताः ।  
 पालकै भूमिताः सीयैस्ते प्राव्राज्यन्त चादिषु ।  
 अटन्तो गिरितस्तात्रिं यस्तरन् स्वशायस्थलं ॥  
 ६ तान् आसाद्यैव सर्वे हि भक्ष्यवत् समभक्षयन् ।  
 पोडकाच्चाब्रुवंस्तेषां न भवामोऽत्र दोषिणः ॥  
 यतोपराङ्गवन्तस्ते धर्माशयसदाप्रभोः ।  
 स्वपूर्व्यपुरुषाणाच्चापास्यानस्य सदाप्रभोः ॥  
 ७ बाबिलो मध्यतो यूरं कुरुध्वं घपलायनं ।  
 कल्पदीयानाच्च देशस्य मध्यात् कुरुत निर्गमं ।  
 जायध्वच्च यथा क्वागा मेषपालायगामिनः ॥  
 ८ यस्तात् पश्य मया देशाद् उदीच्याद् बाबिलं प्रति ।  
 सहौ विकटजातीनां प्रबोधानायविव्यते ॥  
 तदिरुद्धं कृते ताभि वृहै धारिष्यते च सा ।  
 दक्षवीरोपमस्तासां वाषो न रिक्त शेष्यति ॥  
 ९ कल्पदीयानां तदा जातिरुद्धयं लोठयिष्यते ।  
 तस्याः सर्वेषुपहर्त्तारस्तर्प्यन्तीति प्रभो वर्चः ॥

ममाधिकारहर्त्तारो युवं हृषा अनन्दत ।	११
अनर्त्तिष्ठ वथा धेनुः प्रस्तुमईनकारिणी ।	
अकुरुच्चं प्रणादच्च केषमाणा हया इव ॥	
अतिक्रीतात्ति वौ माता जननी वस्त्रपान्विता ।	१२
अन्या सा पश्य जातीनाम् ऊषी धन्वा भरस्यलं ॥	
कोधात् सदाप्रभोः सा च वसति न भविष्यति ।	१३
तस्याः साकल्यमूच्छिङ्गं स्यानमेव भविष्यति ॥	
बाबिलः सन्निधानेन यः कस्ति प्रगमिष्यति ।	
स तद्गुणे प्रस्तुत्वारम् ईरविष्यति विस्मितः ॥	
बाबिलः परितो यूहं कुरुच्चं हे धनुर्धराः ।	१४
वाणांस्त्यजत तस्याच्च मोहित्यच्चं शरथ्ये ।	
यस्मात् सदाप्रभोरेव विरुद्धं सापराधिनो ॥	
कुरुच्चं तद्विरुद्धच्च जयनादं समन्ततः ।	१५
सा कृताङ्गलिरुच्छुला तत्वाचीरं निपातितं ॥	
एतत् सदाप्रभोरेव वैरनिर्यातनं यतः ।	
तस्माद् वैरपलं तस्यै प्रदातुं यूधमर्हथ ।	
यदत् कृतवती सा च तदत् कुरुत तां प्रति ॥	
उच्चिन्त बाबिलो मध्यान्मनुष्यं वीजवापकं ।	१६
प्रस्तुकर्त्तनकाले वा हस्ते लवित्वधारिणं ॥	
साक्षात् प्रघोडकस्यासेः प्रतियान्तु निजं जनं ।	
सदेश्च पलायनां प्रत्येकं सकला नशः ॥	
मेषो विक्षिप्त इस्त्रायेलं मृगेन्द्रास्तं व्युदुवन् ।	१७
आदावाशूरराजस्तम् अवभन्त् स्वभव्यवत् ॥	
अन्तेऽसौ बाबिलोयस्तु निबूखन्तिस्त्राभिधः ।	
महीपालस्तदस्त्रीनि सकलान्वयचर्वयत् ॥	
इस्त्रायेलोश्चरस्त्वाह वाहिनोनां सदाप्रभुः ।	१८
ततो हेतो र्मया पश्य पुराशूरीयभृभत ।	
यथादाधि फलं युक्तं तथा बाबिलभृभजे ।	
तदश्याय च देशाय युक्तं दायिष्यते फलं ॥	
इस्त्रायेलं निजावासं प्रत्यानेष्याग्न्यं पुनः ।	१९
कर्मिलं वाप्त्वनज्ञापि स पुन विर्चिष्यति ।	

- १० इप्रयिम्-गिलियादद्वै स प्राणांस्तर्पयिष्यति ॥  
तेषु दिगेषु तस्मिंस्व काले (प्रभोरिदं वचः) ।
- ११ इस्यायेलोऽपराधी यो सोऽन्विष्टोऽपि न लप्यते ॥  
यिङ्गदायाच्च पापानां गम्भोऽन्विष्टोऽपि नाप्यते ।  
यतो यं प्रेषयिष्यामि च्छमिष्ये तस्य पातकं ॥  
द्विगुणबोहिदेशं तं तस्मिन् दण्डस्य भाजने ।  
द्वात्वासान् मनुष्यांच्च त्वम् आक्रमितुमर्जसि ॥  
छांसर्योच्छिन्धि पञ्चाच्च तेषामिति प्रभो वचः ।  
त्वासादेक्ष्यान्वहं यद्यत् तत्तत् त्वं कर्तुमर्जसि ॥
- १२ रशम्य शूयते नादो देशे महत्त्वं भज्जनं ।  
कर्थं क्रिन्नः कर्थं भयः द्वात्स्तमर्जस्य मुद्रारः ।
- १३ कर्थं जाता मरुस्यानं सा वाविल् जातिमण्डले ॥  
हे वाविल् द्वरशार्थं ते जालं विस्तारितं भया ।  
तेनैव त्वम् अधारिष्ठा न तु तत् समबुधया ।  
निर्णीता त्वं एहीता च यतोऽकुर्यः सदाप्रभोः ॥
- १४ प्रभुः स्वकोषसुद्वाच्य स्वकोपास्त्वाण्युपानयत् ।  
कल्पदीयानां यतो देशे कर्तव्यः समुपस्थितः ।  
व्यवहारः प्रभोस्तस्य वाहिनीनां सदाप्रभोः ॥
- १५ तस्या विरुद्धमायात मेदिन्याः प्रान्तभागतः ।  
उद्वाटयत तत्त्वोषान् तामाचिनुत राशिवत् ॥  
ताच्च सर्वश उच्छिन्न तस्याः प्रेषं न रक्षत ॥
- १६ हृत तस्या दृष्टान् सर्वान् वधायावतरन्तु ते ।  
हा हा तेषां दिनं प्राप्तेः कालस्यायमुपस्थितः ॥  
धावतां वाविलो देशाद् रवो रक्षार्थिनामसौ ।  
ज्ञापयिष्यति सीयोनम् ईशस्य नः सदाप्रभोः ।
- १७ वैरनिर्णीतनं तस्य मन्दिरार्थां प्रतिक्रियां ।  
वाविलं प्रति युद्धाभि झूल्यन्तां प्ररजीविनः ।  
झूल्यन्तां सकला रव धनुर्विस्तारका जनाः ।
- १८ अवरुन्ध समन्तात्तां प्रेषः कोऽपि न रक्षतां ॥  
तस्या यादक् क्रिया तादक् फलं तस्ये प्रदत्त च ।  
सर्वघा सा यथाकार्षीत् तदत् कुरुत तां प्रति ॥

यतो मर्वीद्वतासीत् सा वैपसीवात् सदाप्रभोः ।

इस्तायेषः पवित्रस्य राज्ञस्य वैपरीवतः ॥

तस्मात् तस्याः पतिष्ठन्ति तरुणाः परवोधिषु ।

६०

वोद्धारः सकलास्तस्याः स्तमिष्यन्ते च तदिने ।

भाषते भारतीमेनां स्वयमेव सदाप्रभुः ॥

पश्य तत्प्रतिकूलोऽहं हे धृष्टत्वस्तरूपक ।

६१

वाच्यमेतत् प्रभोरेव वाहिनीनां सदाप्रभोः ।

दिनं ते यत आद्यातं कालत्वच्छास्तये मया ॥

स धृष्टत्वस्तरूपस्य खलित्वा निपतिष्यति ।

६२

तस्योत्थापनकारी च न भविष्यति कस्चन ॥

अथग्रं प्रज्जलयिष्यामि तस्य सर्वपुरेष्वहं ।

तत्समन्तात् स्थितं सर्वं भक्षयिष्यति चानलः ॥

भाषते भारतीमेनां वाहिनीनां सदाप्रभुः ।

६३

इस्तायेषीयवंशीया यिह्वदास्य कुलोद्वावः ।

अविशेषेण पीड्यन्ते नीतास्ते यैच्च दासतां ।

सकलैक्तैः प्रगृथन्ते तान् विख्युमनिच्छुभिः ॥

तेषान्त्वत्ति बलो चाता वाहिनीप्रभुनामकः ।

६४

तेषां पचो विवादं सोऽवश्वं निर्वाहयिष्यति ।

एथिष्यै श्रान्तिदानाय कम्पयन् वाविलाशितान् ॥

हे खड्डाक्राम कल्पीयान् इत्यमाह सदाप्रभुः ।

६५

वाविल्वासिन आक्रामादिषांस्तस्याच्च धीमतः ॥

हे खड्डाक्राम वाचालान् बुद्धिहीना भवन्तु ते ।

६६

हे खड्डाक्राम तदीरान् भग्नाप्ताच्च भवन्तु ते ॥

हे खड्डाक्राम तत्सीन् तस्याः सारथिकान् रथान् ।

६७

तच्चत्वं कृतस्तस्तुच्च ते भवन्त्वबलोपमाः ।

हे खड्डाक्राम तलोषान् लोठिता हि भवन्तु ते ॥

६८

हे ताय त्वम् अपत्तस्या र्जहि शुक्ला भवन्तु ताः ।

यतो देशः स मूर्त्तीनाम उन्नतास्ते च भीषणैः ॥

अतो जाङ्गलमार्जीरा वत्यन्ति क्रोशुभिः सह ।

६९

देशं तस्मिंस्तदानीच्च निवत्यन्त्युद्युपक्षिणः ॥

नराणां वसतिस्तत्र न कदाचिद् भविष्यति ।

पुरुषानुक्रमं यावत् कोऽपि तच्च न वत्यति ॥  
 ४० सदाप्रभुरिदं ब्रूते सिदोमामरयोः पुरा ।  
 तदासन्नपुरीणाच्च यं ध्वंसमीश्वरोऽकरोत् ।  
 तस्याः पूर्या अपि ध्वंसस्तत्प्राप्तानो भविष्यति ॥  
 तच्च स्थाने नरो वासं न करिष्यति कञ्चन ।  
 नैव मानवसन्तानस्तत् स्थानं वाश्रयिष्यते ॥

४१ उत्तरस्या दिशः पश्य जातिरेकागमिष्यति ।  
 मह्या निभृतभागेभ्यो वंश एको विशङ्कटः ।  
 बहुवच्च महीपाला उत्थास्यन्ति प्रबोधिताः ॥  
 ४२ धन्विनः शक्तिहस्तास्ते ब्रूराः कारुण्यवर्जिताः ।  
 सामुद्रनादनादास्ते हयारुण्डा इवन्ति च ।  
 बाबिल् कन्ये तदासन्ने व्युद्धितास्ते च योद्धृवत् ॥  
 ४३ तेषां वार्तां समश्रौषोदृ बाबिलोयमहीपतिः ।  
 तस्माच्च सर्वथा तस्य जडोभूतं करद्यन् ।  
 श्लेषेनाभूत् स आक्रान्तः प्रसवन्तोव चार्तिभिः ॥  
 ४४ यद्दनाभरणारण्याद् उद्भूत्वे केशरी यथा ।  
 जेता पश्य तथावासम् अचलं प्रगमिष्यति ॥  
 निमिषेण तदयाच्च द्रावयिष्याम्यहं जनान् ।  
 मया यस्य मनोनीतः स तच्चाधिकरिष्यते ॥  
 यतः को मम तुल्योऽस्ति वादी को वाङ्गयेत मां ।  
 मम साक्षादवस्थातुं शक्तो को वास्ति पालकः ॥  
 ४५ बाबिल् प्रति निर्णीता मन्त्रणैव सदाप्रभोः ।  
 कल्पीयानां भुवच्चाधि कल्पितास्य कल्पनाः ।  
 निश्चाम्यन्तां ततो हेतो युद्धाभिः सुसमाहितैः ॥  
 अवश्यं परिकर्त्त्वन्ति तान् कनिष्ठा अजा अपि ।  
 अवश्यं वसतिल्लेषां तेषु स्तवा भविष्यति ॥  
 ४६ सत्यं बाबिल् अधारीति श्रुत्वा कम्पिष्यते धरा ।  
 सर्वचैवार्तनादच्च श्रोष्यते जातिमङ्गले ॥

## ५१ ५१ एकपञ्चाशोऽध्यायः ।

१ बाविल्लिपुरीष्टहण्डस्य भाविवचः ५१ यिरिमियेण बाविलि प्रवितायास्तदार्तायाः  
पाठात् परं तत्र शिलां वस्त्रा फरान्नद्यां मज्जनस्य दण्डान्तकथा च ।

इत्यं सदापभु ब्रूते बाविलः प्रातिकूल्यतः । १

महोऽहिष्णाच्च हृदैश्च वासिनां प्रातिकूल्यतः ।

पश्य संहारको वायुरुत्पादयिष्यते मया ॥

बाविलच्च प्रवैष्यामि परान् शूर्यघ्रयोजकान् । २

शूर्पैस्तां प्रोधयित्वा तैर्देशः शूल्यीकरिष्यते ॥

यस्माह॑ विषदिने तस्याः सर्वदिग्भ्यः समागताः ।

जनास्तदैपरीत्येन ते भविष्यन्तु परस्याताः ॥

धन्वो विस्कारदेच्चापं चापविस्कारकं प्रति । ३

दर्मणा चाभिसज्जडम् ऊर्जप्रशीर्षं नरं प्रति ।

तद्यूनो मानुकम्पधं छत्खमुच्छिन्त तद्वत् ॥

तत्र कल्पीयदेशे च निपतन्तु हता जनाः । ४

निपतन्त्वस्त्रविङ्गाच्च नरास्तत्पुरवीथिषु ॥

यस्मान्नैव समव्याक्तोह॑ इस्त्रायेजम् अनाथवत् । ५

न यिह्नदां तयोरीशो वाहिनीनां सदापभुः ॥

एतेषां परिपूर्णस्तु देशोऽभूत् पापकर्मभिः ।

इस्त्रायेजः पविचस्याधीश्वरस्यापराधतां ॥

बाविलो मध्यतो यूर्यं कुरुधं प्रपलायनं । ६

खप्राणान् रक्ततैककस्त्रया दोषे न नश्यत ॥

यस्मात् सदापभोरेष समयो वैरशुद्धये ।

प्रतिदास्यति तस्यै स कर्मणाम् ऊच्चितं फलं ॥

आसीत् सदापभो र्हस्ते बाविल् काञ्चनभाजनं । ७

छत्खभूमण्डलस्यैव भयोन्मत्तत्वसाधकं ।

तन्मयं जातिभिः पीतं तेजोन्माद्यन्ति जातयः ॥

अकस्मात् प्रतिता बाविल् भग्नताच्च गता ततः । ८

रुत तामधि तस्माच्च क्षते प्रयुड्धमौषधं ।

किंस्ति तस्याः प्रतीकारक्षदानीं समविष्यति ॥

बाविलः प्रतिकाराय यत्रोऽस्माभिस्तुष्टिः । ९

तस्यास्तु प्रतिकारस्य सिद्धि नैवाभवत् ततः ॥

आयात तां वर्यं त्वक्कैको यामो निजां भुवं ।  
नभः स्यशर्ण यतस्तरणा दगड उच्चस्त्र मेघवत् ॥

१० अस्ताकं छतवान् व्यक्तं धार्मिकत्वं सदाप्रभुः ।  
आयाताख्याम सोदोन्यस्तदीशस्य प्रभोः क्रियां ॥

११ शरान् मार्ज्जत चर्माणि गह्याध्वं सकला द्रुतं ।  
प्रभु र्मादीयराजानाम् उत्साहं समतेजयत् ॥  
यतो वाविलि चिन्तां स कुरुते लद्विनष्टये ।  
वैरशुद्धिः प्रभोः सा हि मन्दिरार्था प्रतिक्रिया ॥

१२ बाबिल्प्राचीरमास्तन्तुं युद्धमुच्छयत अजं ।  
कुरुध्वं सुदृढं रोधं संस्यापयत रक्तिणः ॥  
सैनिकान् विनियुद्धवच्च प्रचक्षन्नान् निष्ठते स्थले ।  
यत् सदाप्रभुना प्रोक्तं वाविल्वासिजनानधि ।  
तस्य कल्यनकारी स तस्य सोऽप्यति साधकः ॥  
अध्यावात्सी र्महापर्वतं महाकोषाधिकारिणी ।  
तवान्तस्तु समायाति परा काष्ठार्ज्जनस्य च ॥

१४ खप्राणैः श्रातवान् एतद् वाहिनीनां सदाप्रभुः ।  
अवश्यं पूरथियामि न ईरुत्वां शतभैरिव ।  
जयनादो विरुद्धं ते तैरेवोदीरथियते ॥

१५ स ससर्जं खशक्त्या द्वां खधिया विदधे जगत् ।  
स च विस्तारयामास खप्रवीणतया दिवं ॥

१६ ईरिते खरवे तेन वोभि सच्चीयते जलं ।  
उत्थाद्यन्ते च मेदिन्याः प्रान्तात् तेनोचवारिदाः ॥  
तेन दृष्टिप्रदानाय मेघवक्ष्मि विर्धीयते ।  
निःसार्थं निजकोषेभ्यस्तेन चानीयते मरुत् ॥

१० पशुतुख्या जनाः सर्वे ज्ञानहीनाच्च सन्ति ते ।  
लज्जन्ते विद्यहात् सर्वे धातुद्रावकशिल्पिनः ॥  
व्याजा एव यतः सन्ति विद्यहात्ते विनिर्मिताः ।  
श्वासच्चाभ्यन्तरे तेषां न कायच्चन विद्यते ॥

१८ अलीका एव ते सन्ति निर्मिताच्च प्रमादतः ।  
यदा दायिष्यते योग्यं फलं वंच्यन्ति ते तदा ॥  
याकूबस्य तु यो दायः स न तादृश ईश्वरः ।

कृतस्त्वरुषेः स निर्माता खाधिकारस्य वैभवं ।  
नामधेयच्च तस्यास्ति वाहिनीनां सदाप्रभुः ॥

मम मुद्रर आसीस्त्वं मम युद्धास्त्रसंहृतिः । २०  
त्वयैवाखण्डयच्चाहं जातीस्त्वया राज्यान्यनाशयः ॥

त्वयैवाखण्डयच्चाहं स्थन्दनं इथिना सह । २१  
त्वयैवाखण्डयच्चाहं भर्तारं भार्यया सह ।

त्वयैवाखण्डयच्चाहं स्थविरं शिशुना सह । २२  
त्वयैवाखण्डयच्चाहं तरुणं बालया सह ॥

त्वयैवाखण्डयच्चाहं पालकं तस्य च ब्रजं । २३  
त्वयैवाखण्डयच्चाहं त्वेत्राजीवं सगोयुगं ।

त्वयैवाखण्डयच्चाहं देशाध्यक्षान् सशासकान् ॥ २४  
युश्माक्षात् सीयोनो यः कल्दीयजनैः छतः ।

तस्य कृतस्त्रापकारस्य फलं दास्यामि वाविले ॥  
कल्दीयदेशवासिभ्यः सर्वेभ्यस्त्वं यथोचितं ।

भाषते भारतीमेनां स्वयमेव सदाप्रभुः ॥

पश्य त्वत्प्रातिकूलोऽस्म्यहं हे ध्वंसकपर्वत । २५  
एतत् सदाप्रभो वीक्ष्य कृतस्त्रभू ध्वंसिता त्वया ॥

त्वानु हस्तं प्रसार्याहं घूर्णयिष्यामि शैलतः ।  
त्वामहच्च विधास्यामि भूधरं वक्षि सात्कृतं ॥

न तत्त्वो गृहकोणाय ग्रावा ग्राहीष्यते जनैः । २६  
न तत्त्वो गृहमूलायाम्ना वादायिष्यते नरैः ।

निर्यं स्यास्यसि तूच्छिन्नो ब्रवीतीदं सदाप्रभुः ॥

ध्वज उच्चीयतां देशे तूर्यं जातिषु वाद्यतां । २७  
तस्या हि वैपरीत्येन संस्कृयन्ताच्च जातयः ॥

अराराट्मिविरस्त्रास इतिनामानि यानि च ।  
राज्यानि तानि हृयन्तां संयामार्थं तया सह ॥

तद्विरुद्धच्च युध्यामिः सेनाध्यक्षो निर्योज्यतां ।  
आनीयन्ताच्च युद्धाम्बाः शूकिनः शत्रुभा इव ॥

तस्या हि वैपरीत्येन संस्कृयन्ताच्च जातयः । २८  
मादीया एव राजानः सपुरोगाः सशासकाः ।

१९

तेषाच्च शासनाधीनाः सकला विषया अपि ॥  
कम्यते भूमिरेतेन वेदनार्ता च जायते ।

२०

यतो बाबिलमुद्दिष्ट सङ्कल्पः सिद्धति प्रभोः ।  
स बाबिलदेशमुच्चिन्नं वासिहीनं विधास्यति ॥  
निवृत्ता बाबिलो वीरा युद्धाद् दुर्गेषु चासते ।  
नष्टोऽभूद् विक्रमस्तेषां ते जाता अबलोपमाः ।

२१

निवासा दाहितात्त्वस्याः खण्डितान्यर्गलानि च ॥  
धावको धावकादग्ने दूताद् दूतश्च धावति ।

२२

वदिष्यन् बाबिलो भूपं तत्पुरी सर्वशो धृता ॥  
सकलानि गृहोतानि नदात्तार्थस्यलानि च ।

२३

नलास्त्वानि दग्धानि योद्धारो विझला इति ॥  
इस्वायेषो य ईशः स वाहिनीनां सदाप्रभुः ।  
भाषते भारतीम् श्वरां कन्येयं बाबिलाभिधा ।  
शस्यमर्दनकालीनखलतुल्यां बभूव हि ।

२४

च्छिराच्छस्यलावस्य समयत्तामुपैष्यति ॥  
मां खादन् बाबिलो राजा निबूखनित्सरोऽलुपत् ।

२५

शून्यपरचमिव न्यस्य मामगालीत् तिमि यथा ।  
मत्सुखाद्यैः स्तुखच्चापूपुरन्मान्वदुद्रवत् ॥

२६

मत्पोडामांसयो योग्यो दण्डो बाबिलि वर्ततां ।  
ईदप्शीं भाषतां वाचं कन्या सीयोनवासिनी ॥

२७

वर्ततां मम रक्तस्य दण्डः कल्पीयवासिषु ।  
यिरुशालमपुरी चैतद् वचनं वक्तुमर्हति ॥

२८

ततो हेतोरिमां वाचं व्याजह्वार सदाप्रभुः ।  
पश्य निर्वाहयिष्यामि त्वद्विवादम् अहं स्थयं ।  
अहमेव करिष्यामि वैरनिर्यातनं तव ॥

२९

तस्यात्मोयनिधिच्छाहं विधास्यामि मरुस्त्वां ।  
तस्या वारिप्रवाहच्च करिष्यामि विश्रोषितं ॥

३०

राष्ट्रीनामेव सङ्कातस्तदा बाबिल् भविष्यति ।  
ज्ञोष्टूनां वास उच्चिन्नः श्रीत्काशार्थी निरालयः ॥  
एककाले विनर्दन्ते ते हि केष्टरिणो यथा ।  
सकलाश्च विगच्छन्ति सिंहीनां शावका इव ॥

सम्प्रोतिस्तु सया तेषां तप्तानां रचयिष्यते ।	४६
तत् उक्षासिनो भूत्वा ते सुप्ता निवनिदया ।	
न पुन जीगरिष्यन्ति ब्रवीतीदं सदाप्रभुः ॥	
सयावतारयिष्यन्ते वधार्थं निषेवत्स्वत् ।	४०
ते मनुष्यात्तदा छागैः सहिता इडका इव ॥	
कथं बन्दीदाता शेषक् दृता छत्स्वभुवः प्रभा ।	४१
कथं जाता समुच्छिङ्गा सा बाविल् जातिमण्डले ॥	
चत्वि बाविलमारुद्धत् सा तदूर्मिंचयावता ।	४२
तस्या: पुर्यः समुच्छिङ्गा देशः शुष्कं मरुस्तलं ॥	४३
तत्र देशे नरे वासं न करिष्यति कस्चन ।	
न वा मानवसन्नानस्तन्मध्येन ब्रजिष्यति ॥	
बाविल्येव प्रदास्यामि वेल्वेवायोचितं फलं ।	४४
तस्य चोद्दारयिष्यामि कवलं मुखतः पुनः ॥	
न पुनस्तस्मीपञ्च जातीनां वक्ष्यते सरित् ।	
भूमिसात्कृतमेवास्ति प्राचोरमयि बाविलः ॥	
हे मदीयप्रजा यद्यं तस्या भध्यात् प्रगच्छत ।	४५
खप्राणान् रक्षतैकैः कोपज्वालात् सदाप्रभोः ॥	
देशे या शृयते वार्ता ततो मा यात साध्यसं ।	४६
ततचित्तच्च युग्माकं ब्रवीभूतं न जायतां ॥	
वार्त्तकायाति वर्द्धुखिन् वार्त्तान्या परवत्सरे ।	
दीराम्यं विद्यते देशे शास्त्रा शास्त्रा च वाध्यते ॥	
चतो हेतोर्बेद्यस्ते समायान्ति वासरा: ।	४७
येष्वहं बाविलो मृत्तीः शासिष्यामि वयोचितं ॥	
देशस्तस्यात्तदा छत्सो लज्जापन्नो भविष्यति ।	
सकलाच्च प्रतिष्यन्ति तस्या भधे हता जनाः ॥	
स्वर्गमत्तीया तयो र्मधे स्थितं साकल्यमेव च ।	४८
बाविलं तां समुद्दिश्य प्रोचै गाम्यन्ति चर्वतः ॥	
उदीचीतो यतस्तस्या चैपरीयेन नाशकाः ।	
मानवा आगमिष्यन्ति ब्रवीतीदं सदाप्रभुः ॥	
बाविला प्रातिता यद्दृ इखायेलो हता जनाः ।	४९
तद्दृ बाविलि छत्सोर्थाः प्रतिष्यन्ति हता जनाः ॥	

५० हे जना अस्ति स्वाता अर्गं याताविलम्बिनः ।  
यूगं सदाप्रभुं दूराद् अनुसंमर्त्तुमर्हत्य ।  
युग्माकं हृदयाकाशे यिरुप्तालम् उदेतु च ॥

५१ लज्जापद्मा वर्यं यस्मात् कथामश्चौष्ण निन्दकां ।  
ब्रीडया च समाच्छब्दं विद्यते इस्माकमानन् ॥

यतो हेतो विंदेशीयै हेषुभिं नः सदाप्रभोः ।

मन्दिरानक्तहाः सर्वा लङ्घिताः पुण्यमूर्मयः ॥

५२ तस्मात् सदाप्रभुं ब्रूते पश्यागच्छन्ति वासहाः ।  
येषु तद्विग्रहे भ्योऽहं प्रदास्याम्युच्चितं फलं ।

तस्या देशे च सर्वत्र खलनिष्ठ्याहता जनाः ॥

५३ बाबिल् किं गगनारुदा दुर्गाचत्वाद् दुराकमा ।  
मत्तस्तु धंसकास्तस्या आयास्यन्तीति वाक् प्रभोः ॥

५४ श्रूयते विपदात्तीनां रावो बाबिल उदूतः ।  
महाभङ्गस्य शब्दस्वेदेति कल्पदीयदेशतः ॥

५५ यतो बाबिलमुच्छिन्नां विदधाति सदाप्रभुः ।

तस्या मध्यात् तेनैव महावोषः प्रशम्यते ॥

प्रश्वरन्त्यूर्मयस्तेषां महतीनान् अपानिव ।

तेषाच्च सिंहनादस्य प्राच उदूच्छति स्तनः ॥

५६ आयातो धंसकलस्या आयातो बाबिलं प्रति ।  
बीरा वन्दीद्वातास्तस्यास्तेषां चापाच्च खण्डिताः ॥

कर्मणोर्धी यतो हेतो रीच्छरोऽन्ति सदाप्रभुः ।

यस्य यच्च फलं योग्यं तस्मै तत् प्रददाति सः ॥

५७ पतीन् विहज्जनान् तस्याः प्रभून् शास्त्रान् सदोधिनः ।  
अहं मत्तान् करिव्यामि ते सुप्ता निवनिदया ।

न पुन जीगरिष्यन्तीति राजा याजहार सः ।

यस्येदं विद्यते नाम वाहिनीनां सदाप्रभुः ॥

५८ पुनर्ज्ञेदं वचो ब्रूते वाहिनीनां सदाप्रभुः ।

प्राचीरं बाबिलः प्रस्थं हृतसञ्जं पतिष्यति ।

तस्या द्वाराणि चोचानि स्वच्छन्ते कृष्णवर्मना ॥

इत्यज्ञावत्तुमाचायानुष्ठितो जातिभिः श्रमः ।

साधितस्वामिमाचाय प्रजावन्दैः ज्ञामातुरैः ॥

यिङ्गदीयराजस्य सिदिकियस्य राजत्वस्य चतुर्थवत्सरे यदा महसेयस्य ५६  
पै। क्षो नेरियस्य पुक्तः सिराय इतिनामा सेनानिवेशाध्यक्षस्तेन राज्ञा  
सह बाबिलमगच्छत् तदा भाववादी यिरिमियस्तं यद् वाक्यम् आदि-  
च्छत् तस्य उक्तान्तोऽयं । यत् सर्वम् असङ्गलं बाबिलमाक्रमिष्यति तद्वा- ६०  
क्यान्यर्थतो बाबिलो विरुद्धानि यान्येतानि वाक्यानि लिखिते तानि  
सर्वाणि यिरिमिय एकस्मिन् पञ्चेऽलेखीत् । ततः परं यिरिमियस्तं ६१  
सिरायमवादीत्, यदा त्वं बाबिल्युपस्थितो भविष्यसि, तदा सर्वाण्ये-  
तानि वाक्यान्यालोक्य पठिष्यसि, इत्यच्च भाषिष्यसे, हे सदाप्रभो, ६२  
अत्र यथा न मनुष्यस्य न पश्यो वा वसति भवेत् केवलम् अनन्तकालं  
यावत् सर्वम् उच्चिद्वं विष्टेत् तथैवैतस्य स्थानस्योत्कर्त्तनाय वाक्यं त्वया-  
गादीति । अपरम् एतत्पत्रस्य पठने समाप्ते त्वं तेन सह प्रस्तरमेकं बङ्गा ६३  
तत् फरातनदा मध्यं निक्षेप्यसि, वाक्यमिदच्च गदिष्यसि, ६४

मङ्गल्यतीत्यमियं बाबिल् नैवोत्थास्यति सा पुनः ।

मया सा प्राप्तितानिष्टं तज्जनाच्चावसन्नतां ॥

इति यिरिमियस्य वाक्यानि समाप्तानि ।

52

## पूर्व द्विपञ्चाशोऽध्यायः ।

१ सिदिकियेन बाबिलोयनपस्याज्ञालङ्घनं ४ यिङ्गशालमो रोधनं पराजयो दाहनं  
लोकानां बाबिलं नयनं २८ वन्दिलोकानां संख्या ४१ यिहोयाखोनस्योन्नतिय ।

सिदिकिय एकर्विंशतिवत्परवयखः सन् राजत्वं कर्तुं प्रारम्भैका- १  
दशवत्सरान् यावद् यिङ्गशालमे राजत्वं चकार । लिब्नानिवासिनो  
यिरिमियस्य हमूटलनामी दुहिता तस्य प्रस्तुरासीत् । स यिहोयाकीमस्य २  
निखिलकर्मानुसारात् सदाप्रभोः साक्षात् कुत्सिताचारं चकार । यतो ३  
यिङ्गशालमनगरं यिङ्गदावंशच्च प्रति सदाप्रभोः क्रोधात् तौ यत् तस्य  
समुखाद् दूरीभवेताम् एतदर्थम् एतादृशी दशा जघटे । अपरं सि-  
दिकियो बाबिलीयराजस्याधीनत्वम् अनङ्गीकृतवान् ।

अनन्तरं तस्य राजत्वस्य नवमवत्सरे दशममासस्य दशमे दिने बाबि- ४  
लीयमहीपति निंबूखलित्सरस्तस्य निखिलसैन्यानि च यिङ्गशालमस्य  
विश्वदं समेव शिविरं स्थापयाच्चक्रिरे तस्य चतुर्द्विंश्च दुर्गाणि निर्म-  
मिरे च । सिदिकियस्त्रैकादशं राजत्ववत्सरं यावत् नगरं रुध्यमानं ५

- ६ तस्यौ । ततच्चतुर्थमासस्य नवमे दिने नगरे महादुर्भिक्षं बभूव जन-  
पदस्य भनुजानां निमित्तं भक्ष्यं किमपि नासीत् ।
- ७ अनन्तरं नगरे भग्नत्वं गते सर्वे वोङ्डारः पलायनं विधाय निशायां  
नगरमध्येतो निष्कृत्य राजोद्यानस्य समीपस्थितो ईर्यो र्भिक्षो ईरस्य  
मार्गेण प्रान्तरगमिनं पश्चानं जग्मुः किन्तु कल्दीयाच्चतुर्दिक्षु नगरम्  
त्वं अवेष्टन्त । परन्तु कल्दीयानां बलानि राज्ञः पञ्चाद् धाविता यिरीहेः  
प्रान्तरे सिदिकियं प्रापुत्ततस्य निखिलसैन्यानि तस्य सन्निधितो व्यक्ति-  
८ र्थं अवेष्टन्त । ततस्ते राजानं दृत्वा हमातदेशस्यरिक्षां बाबिलीयराजस्यान्तिकं  
९ निन्युः स च तस्य विचारनिष्ठत्वं चकार । अपरं बाबिलीयराजः सि-  
दिकियस्य समक्षं तस्य तनयान् घातयामास यिह्वदायाः सर्वकुलीनानपि  
१० रिक्षायां घातयामास । सिदिकियस्य लोचने चोत्याच्यु पित्तलीयनिगडैस्तं  
बन्धयामास । बाबिलीयराजस्य तं बाबिलं नोत्वा मरणदिनपर्थन्तं शास-  
नागारे निरुदोष ।
- ११ अपरच्च पञ्चममासस्य दशमदिने बाबिलीयमहीयते निबूखन्तिस्तर-  
स्योनविंशे राजत्ववत्सरे बाबिलीयराजस्य प्रवक्ष्मधिष्ठितो रक्षकसे-  
१२ नानाम् अथक्षो निबूखरदनो यिरुशालममागव सदाप्रभो र्मन्दिरं  
राजसदनं यिरुशालमस्य निखिलगृहाणि च दाहयामास विशेषतो  
१३ हह्वदङ्गालिकाः सर्वा वक्षिना दाहयामास । अपरं तस्य रक्षकसेनाप-  
तेरनुगामिन्यः कल्दीयसेना यिरुशालमस्य चतुर्दिक्षु प्राचीरम् अभञ्जन् ।
- १४ ततः परं कतिपया निःखजना नगरेऽवशिष्याः शेषजना बाबिलीयनर-  
पते: पच्चं गताः पलातका अवशिष्या जनपदाच्च रक्षकसेनाथक्षेण निबू-  
१५ षट्दनेन प्रवासयाङ्गकिरे । केवलं त्राक्षाक्षेत्रसेचनाय भूमिखननाय च  
कतिपया दुर्गतजना रक्षकसेनाधिपतिना निबूखरदनेन शेषयाच्चकिरे ।
- १६ अपरं कल्दीयैः सदाप्रभो र्मन्दिरे स्थितौ पित्तलमयौ लम्हौ पीठानि  
१७ सदाप्रभो र्मन्दिरे स्थितं पित्तलमयं सागरपात्रच्च खण्डं खण्डं विधाय  
१८ तेषां क्षत्स्थित्तेषां बाबिलं निन्ये । अपरम् स्थाल्यो दर्ढा वर्त्तिकाकर्तिन्यः  
कुण्डानि चमसाचेवादीनि यावन्ति सेवार्थकानि पित्तलमयभाजना-  
१९ न्यासन् तानि सर्वाणि तैरपहृतानि । भाण्डवक्षिपात्रकुण्डस्थालीदी-  
पाधारचमसनिषिकार्थपात्राणां मध्ये सर्वपात्राणां सुवर्णानि रूप्यपा-  
२० त्राणां रूप्याणि च रक्षकसेनापतिना हतानि । सदाप्रभो र्मन्दिरस्य क्षते  
राजा सुखेमान् यत् स्तम्भदयं सागरपात्रमेकच्च पीठस्वरूपाच्च पित्तलमया

या द्वादश गा निर्मितवान् तेषां सर्वेषां पात्राणां पितॄलान्यपरिमेयाण्या-  
सन् । तथोः स्तुभयोरेकस्योचत्वम् अस्यादशहस्तपरिमितं, द्वादशहस्तप- ११  
रिमितं स्तुच्च तमवेष्टत, तदीयधातोः स्थूलता चतुरज्जुलिपरिमिता, स  
त्वन्तःश्रून्य आसीत् । तदुपरि च पितॄलीयमूर्ढा आसीत्, एकस्य मूर्ढे उ- १२  
चता पञ्चहस्तपरिमिता । तत्र मूर्ढिं जालाक्षतिः परितच्च दाढिम्बफला-  
न्यासन् । तत्पाक्त्यं पितॄलमयं । द्वितीयस्य स्तुभस्यापि तत्प्रमाना नि-  
र्मिति दीडिम्बफलानि चासन् । दिशां समुखानि षष्ठ्यतिदाढिम्बफला- १३  
न्यविद्यन्त, साकल्यतस्तत्र जालाक्षतौ परितः शतदाढिम्बफलान्यासन् ।

अनन्तरं रक्तकसेनापतिः प्रधानयाजकं सिरायं द्वितीयं याजकं १४  
सिफनियं धीन् द्वारपालांच्च दधार । अपरं नगरमध्याद् स योद्धृणाम् १५  
अध्यक्षमेकं राजपुरुषं नगरे लब्धान् राजसभासदः सप्तजनान् जनपदी-  
यसेनानाम् अध्यक्षं सेनागणयितारं लेखकमेकं नगरे लब्धान् जनपदी-  
यष्टिजनांच्च दधार । रक्तकसेनापति निर्बृष्टरदनस्तान् इत्वा रिह्नां १६  
बाबिलीयनरपतेः सन्निधिं निनाय । अनन्तरं बाबिलीयो नरेष्वरो १७  
हमातदेशस्यायां रिह्नायां तान् ताडयित्वा मारमासास । इत्यं यिह्नदा-  
वंशीयलोका निजदेशाद् दूरे प्रवासयाच्छक्रिये ।

निर्बृष्टिस्तुरेण प्रवासार्थम् अपनीतानां जनानां संख्येयं । सप्तम- १८  
वत्सरे यिह्नदीयानां चयोविंशत्यधिकानि धीणि सहस्राणि । निर्बृष्ट- १९  
द्वितीयस्यादशे वत्सरे यिरुशालम् निवासिनां द्वात्रिंशदधिकान्यष्टश-  
तानि । निर्बृष्टिस्तुरस्य चयोविंश्टे वत्सरे च रक्तकसेनाधिपति निर्बृष्ट- २०  
रदो यिह्नदीयानां पञ्चत्त्वादिंशदधिकानि सप्तशतानि जनान् प्रवासा-  
र्थम् अपनिनाय । जनानां साकल्यं षट्शताधिकानि चतुःसहस्राणि ।

अपरं यिह्नदावंशीयन्वयस्य यिह्नोयाखीनस्य प्रवासस्य सप्तत्रिंशत्पत्ते- २१  
रस्य द्वादशमासस्य पञ्चविंशे दिवसेऽर्थतो बाबिलीयन्वय इविल्मिरो-  
दको यस्मिन् राजत्वं कर्त्तुम् आरभेतस्मिन् वत्सरे स यिह्नदीयराजस्य  
यिह्नोयाखीनस्य मूर्ढानम् उव्रत्य तं काशागेहतो मोचयामास । अपरं २२  
तं प्रति ग्रीष्मालापं चकार यावन्तो भूपतयच्च तेन समं बाबिल्यासन्-  
तेषां सर्वेषाम् आसनेभस्तस्मै श्रेष्ठम् आसनं ददौ, तदीयानि कारावस- २३  
नानि परिवर्त्यामास च, ततः स यावज्जीवनं तेन समं भोजनपानेऽकु-  
रुत । अपरं तस्य कृते आमरणाद् निवृत्तौ बाबिलो राजा निरु- २४  
पितायां तस्य यावज्जीवनं प्रतिदिनं निवृत्तौ पायस्तस्मै व्यश्राण्यत ।